

112

112

اشتی
من کتاب العبد الفقیر الیک
برسم رفقہ الشریف

عبد الوہاب العبد
اسم العبد علی اسم
السید محمد عمر
دیوبند
عبد الوہاب

ان لو ان باغیت غنوں فصاحت ارکان
مستحسن فمرد سخن اور زمانہ طبع
آیدین سخن غالب آتا مگر بیست
از منکات ان بند ایزد
مفاد سکن انہم ہی

T. C.
Munir Pasha, Bakshi
Kashmiri, Kashmiri
Government
Sri

T. C.
Millî Fğitim Bakanlıđı
Köprölü Kütüphanesi
Başmemurluđu
Sayı : _____

256

ایوان طالب آسپه روی الله

بسم الله الرحمن الرحيم
 چون کج نیم بوق خرافه زبان از صبح نه آتاقه زخم بر سر زبان
 نه گفتیم و زبان او بیکرم بر سرم کین وصفیت در خرقه خاقانم
 لیکن جو در ضرورت شعر این خطا باشد که عذرین پذیرد خدا یگان
 نور جبین عقل جهانگیر یار شاه
 کافال باستانه کوزاد بوانام
 آن صبح جلوه از اثر زکام بر نور جو زدی که شرف و دامن
 اندیشه در صورت قصه حلال او مردم بباردم زنده سیر لایقان
 قهرش جو خلقه بکشتن زنده کیم کل در شکیب طر نسیم خندان
 در کارگاه قدرت او که قدر از بار بود سعادته بافت پریشان
 از بر وجود و نهانها خاک کونگار شد کرم و در میان

در اعتدال

وز اعتدال طبع جهان در زبان روشن بود چراغ ادبی در جهان
 طوطی لعل در سحر شام او کاشن زبان اما که که در زبان
 چون بیکر زلفت زهر بخت در خاک تو کشت از جفا سخا
 در زیر خاک و ریشل خوش صبح ساید کاه کشته لطفم بر آستان
 در عهد شبنم طبع لطیف او زلف لسان فرود جوده در جهان
 زبانه کفاله هر زنده در زره زلف کشته و کشته در وی کان
 بر دل فتنه جو ز تو صبح سیر او روشن شود فتنه زنده در آوا
 قصه حلال او را با صد نراستی از غمر طوفان کند طایر کمان
 در زیر بار زوی غیب اگر کند کافا خون منجم شود بر کف تمام
 و ز نویش خنده که بیکر جانشینی جان دوباره باید از چشم کمان
 چون نوک خانه سحره و قند جات بر عمت توفیق از سر خود بنات
 بهر کز بدن دل چشمش عام عمر دندان بر لب هر آب در غریبان
 بال حامی بخشش اگر سایه کند بر فرق خال هر عروسی نو جهان
 از سرم در صورت نشانی روح فواره عرق شود دم خام در زبان
 با خلق و نیم چمن است سبزی لیک چون سبزی که بود جسم لایحان
 مرغ بریده بال و زخم حفظ شاخ نکت خویش کند از بهر بیان
 حبت ز شرم عطر فروخته خلق او صد فضل کلمه زنده در دکان
 سعدان دست عمت او در کجاست زان خون لعلش ازین خوش بود را
 بای تند روح فردا ماند از خرام طاوس حلقش کج بود و دکان

بر باد خلق اول سخن زد و او شویس
 در زمره دمی که تکلیف است او
 چشم زره به بگردش زین تو خیم
 از بهر سنج لب خیم عدوی او
 هر که شود صدای سیم او بلند
 روح از مغایر سکر اعدا زهریم
 از باد و این کس از خط فیض
 آبر و آن تیغ اگر در در و خج
 آتش از خطاب و دم نظم کج
 ای جلوه دعای تو خط الی الی
 برورد و نیم ترا داد ای شکر
 فیض بهار خلق تو کفرش از کند
 هر صید که خد نک تو ز غم رسد دل
 حسن غضب لیخ نماید بر ابروی
 از فیض مقدم تو همه خاک مندر
 و کستان نصم تو که کلف کی
 حاشا که فال تو نیم زنده اگر
 شامه باره شامی تو زرد
 حاجر به نیم راه شامی تو امده ایم
 رنج ناز و خنده فرسند میوسن
 سوفا رتبه بوبه زنده زره کان
 چنگ ندر بجناب بکان او هنر
 کایه نو شایست بکان بر کبان
 از زمره حوطة رعد از آسمان
 بر دوزخ و کجور جانی از آستان
 فارغ شود مغنیه نعمت ز بادبان
 کوی بین شود که ناز در زمان
 از وصف فایمانه ز بانم کل میان
 وی شامی تو باج میرسان
 طعم تک لب رسد از مغایر استخوان
 از نوش خنده غنچه تصویر برادار
 مویش غرورش بر آرد که تو جان
 روز مصاف چون شکر تو زهرگان
 در سره داند بزده و سال و سال
 بوشیده نو بهار کزان که تو جان
 کارند غنچه ابدان طعم زعفران
 بای ز بانم آید از کوه بهر بیان
 حکم که باد بای خیالم شود در دستان

لطف بر انیت و صف تویت لیک
 ای نور چشم و انشای دوی نظر
 ناسخ ماه جلوه کند در زمان بای
 بکند از غم مژم و عهد سیاب را
 بی نوش و کفشان بین بر دوش
 جندین هزار فرس این آفران
 حرکت غنچه کباب که شبانی
 حرکت مجلس آرزوی ناز و وصل
 حرکت طره جان شکایتم
 حرکت از اثر انراج ششم و بار
 حرکت ابر لب بساط فیض کند
 حرکت مرده بران صبا بجهت بند
 حرکت روح مزاجان بیاد و کشتند
 ز دست زهره چین میان نیم خا
 حرکت صومعه و اران در دوش کند
 حرکت نوس طبع غمخوران جهان
 برسم بیرون آدم ز کعبه مار
 هزار از فرم بر لب با نور و زری
 زحمت یکبار روز فرق آید
 بخوابت میسر او دم این نغمه زبانه
 ای روشن از فروغ و لب نیم آید
 ناسخ مهر موعده زنده بر جهان
 چون کل شکفته در طرب و شکران
 زنده دم از دم سبسی سیم شبانی
 نغمه های کر که کند غنچه زبانی
 بطرف عارض کلین کند زبانی
 هوای بلخ زنده موجب بی غمان
 بعد هزار دل و دست کوفت
 نیم بویف مصری بهر کف زبانی
 شمع ابی نهی از غیب جسمانی
 که دانه غره و دست از نگاه بمان
 هزار نغمه ستند در خدا حواله
 کند بسات از تیر جویای
 قدم کن و غرور از خفا کمان
 هزار آید بر دل و آبر بمان
 به خون بران چون قطره کمان

ز سینه فوج کنان ماطی بستاند
 ز دیده موج زمان کرمها جستاند
 خراسان را از لایق طاهر از رخ زرد
 چون نقش سکه ز پشانی زر کستاند
 ز جاک سینه عیان نمائد که بپوشد
 زهر شاداری ز دوزخ بیستاند
 دل خراب ز دامن درم نمائد
 که هفت بر سر آن کج آه قستاند
 برین صفت کسندیدی غیرم کانی
 بدل خیال ارباب بی از برستاند
 که ناک از اثر کرمهای پستاند
 که ناک از اثر ماطی پستاند
 رهم بچای کلر از طبع خویش افتاد
 که در کل و بوی سیطر ز پستاند
 شکفته کشنی بدیدگاه نظر
 که بود دایع دل در دهنها رقصان
 دران خسته چمن فوج بی کهن فکر
 نشسته بی ایمان ز باک ایستاند
 طراز کشتن از غنچه های مغرب
 که روح را اندوخت آن کلمه کستاند
 نام نیم بسم جو خجسته یار
 ویا بخت نگرانی پستاند
 ز روح پروری طرایی شبنم نفس
 رطوبت کل آن کلمه کستاند
 به از رسد که در سخن آن شکفته کن
 توان کباب کشت از نوای پستاند
 دمی دران چمن از روی فوج کرم
 غزل سرایان چون غنچه پستاند
 جو دیده کام ستانند از کشتن
 منطبق کفتم کای بس خوش ایستاند
 ازین کلمه کستاند فراموش
 ببرد که ان قبله عهد ایستاند
 ستوده اصف حم رتبه بیل الواسم
 که زبید او را کمانه سلیمان
 مخوری که احادیث خافیه شمس دم
 جلای مایه چون استماع فرما

مخوری که ز ایمای طبع موی کمان
 کشفه کشفه کند حل آن تابستان
 ضمیر انرا کربک نوحه خاطر
 کند صحنه حادثات امکان
 و کجای خفیه کشت کلک در بنان کبر
 بروی صفی زنده موج آب جوان
 ز چپ خانه او کرم صبا بر عطر
 نقش خانه شود زلف صورت زیان
 ز با و شعله رای او دل اغی
 شود سجده طاعت ز دای نور
 که در سواد شب نار جرم تواند
 ز پشت دفتر خواندن خطوط ادب
 جمیع خانه شکفتن از سر ریواد
 که بر صفحه دهد آتش بر آستان
 بکوشم رسم زنده نمایی ادب
 چشم عقل کند سر به سلیمان
 بوصف فطرت عایش کشته کوبم
 که استماع شود عقل حوسل
 کجا فرار کرمی سمند از آتش
 اگر کردی زین عرصه تنگ بیدار
 صبا کشتن طبع کرمک فرودش
 جو سوی غر روی کرمک کربان
 عجب نه ارم اگر غنچه از نهان
 شکفته سوزند از کلمه کستان
 خدا بکام طرح نوحه دلایست
 اگر چه نازد بر لطف او مانع
 چرا که عرصه مدح نوران و پستان
 که طلی کند ره آن صد هزار خفا
 جویت حدیثش ره دعای کرم
 و کز ناسازد ازین گونه قصه طوطا
 جمیع تار نیم بهار و عطرسج
 شود شکفته دل غنچه های پستان
 شکفته باد کل روی دولت تو جان
 کز و بر دکل خورشید طر خندان
 مخالفان تر اباد در دمی صبا
 ز شغل میکا خوشتر شیمان
 موافقان تر اباد تا قرآن ابد
 کل خیال بکرا از عیش ان

چنان بخار زین بر سر ساختند
 که قطره بر لب جو میخند پند خال
 نراج شخص هو اکنه آنچنان خایا
 که غلظه از نمیت هم آنچمال
 با خلطایم صباغ نبود
 که شمع کلین روانه را بسوزد بال
 بسم در بر جهر شد زین لاجی
 که سنگ آب شود در تراوی متقال
 اگر نیم بحر رختن در دست باد
 که مشکبار در خون بود بنافه خال
 ز تابش رخسار مهر ز کست
 که بر غدا رنجان شکل زلفیه خال
 هو از پیش چنان راه بر رسکا
 که جمل آب بر روان میکت در غبال
 ز لب این جام ز آفتاب نوز
 بغایتی شد به جام منقصد سیال
 که آب مینه با آنجا دوزیا نوش
 همیر موج در آید ز غوطه مثال
 درین هوا مثل نقطه ز لاج نکا
 که میان خواب و خیال کید خال
 چرا که در صد دلت از غوغا عمت
 که نفس فریخته شود در کفر مال
 ز لب این کم دو دهوا و کرد زمین
 زانه بر مثل کجین کنی غبال
 ز خط باد صبا بلای طوفان
 نقاب غنچه که مین از سر خال بال
 با غما و هواست بران بوقت بخور
 ز میغم ز در جگر کشتند ز کال
 بهشتیاد نیم حرطکی شاید
 سیده دم نشاند که بوقت زوال
 بو سنگ آهین با نمره بر صول
 درین موایخ طبل اگر زنده اول
 ز لب حیرت لب نشک و یابی
 لب در آن چمن خون اگر شعله خال
 از آن کشته دهان غنچه مکر کرد
 بنیش بر کشته صبا رقیف خال

نذر و فاخته را در تن از در است
 و بال کشته چنان حله نشین خال
 که خوش را با عریانی مو است
 و در کشتند بدام سکنه طفل خال
 بطرف باغ همانا زواع نشسته
 که خون نشو نامرده در عروق خال
 هزار کل چمن ز در کشت همچو زین
 لب کله صدف خشک اندام همچو خال
 نهی آب همه سیر تا چو سیر خط
 برین زلف همه دانهها جو خال
 بر نشسته بود از غم سیم صبا
 خدا ز جری زرد از فراق خال
 زبان سوسن از شکاف قند بود
 جو نوک خنجر ز زانه خال
 تبسم کل انبال میرزا غازی
 کرد بهار ستایت روضه اطلال
 کل مجله رفیقین از دست تبسم
 زبان ماطفه اسکران دشت خال
 سر که خانه ستانجی از کله خور
 ازین سبب که بشکل باینت خال
 بوصف او ز قلم توفیق ز غم
 خیال اسکران در او را ورم خال
 کرا و بنودی در عرصه و دال کم
 برک خانم بد فرست بود استیصال
 ز آب بازی دشت حجاب زربادست
 که سیر چون بر طوطی مشب آمال
 هنر نو بد خراج کاشم طای بر
 که در مجاری امکان نکر در سوال
 ز دست طبع که بر کشته شخص انس
 سوال کند از چند تنر کشت خال
 زمانه را به وقت آسمان هانت
 تو ترکید و ملک وجود خویش خال
 با بروی لایک قسم که ختم خود
 ندیده چون تو یک در صد بقول
 تمام جوهر دانش تمام شغل
 تمام بر معارف تمام نور خال

ز بی مقام شریف تو حج ارواح
 ز بی جناب رفیع تو قبله آمال
 بخت را بی تو اکثر توجه او داد
 بجانک بای تو اغلب بیم ابدال
 کتا به از نوبت آب منجی
 ترا و از نوبت خون جادوی نخل
 ترا مگر نطفه در زمانه است
 ز بانه طمش ز جهان بحر حلال
 ز بی نخل شیا کنی آب
 کمان برم که ز حسن طبع است خال
 ز با دهنه رای هر مسامحه
 بیاله است ز نور زلال لاله
 جو مرغ کف نه فامه به دانه
 کبوتران حرم نوبر صفا لاله
 تو چون بخانه شکلی بی بی بافتی
 دوات چندی است ز نوا نوا
 بهار طبع در بوستان تربیت
 که فیض نوا در دست هدایت
 فخر لطف هوا میوه رسیده بخت
 شکوفه که بخت در شود ز نخل
 بلطف در دل خشم اندازی بخت
 به قهر در زخم اندازی نخل
 در آن صفت که از عکس تنه مبارک
 هوای مو که بخت ز نخل
 ز لب کینه دست بخت خوشی
 سنا جرخ در آید جو نوا لاله
 ز هر جبهه تفرال شود قلوب بند
 ز هر طرف محراب شود صفوف
 اهلان تیغ شود کردن فلک اطوق
 خنم کند شود ساق عرش اخلال
 مکان محراب کرده در نخل بر دوش
 زین محراب کرد ز غوطه بر دوش
 ز لب خنک کس تیغ و جلد مح
 به بر میان هوا نشسته دوش
 فخر زخم از مو دکان رخاک
 ز بدسایه مشک بوی نوا لاله
 می نهند عقابان نخل خند
 در آستان دله دیده نوا لاله

دم رجوع حدیث از نوا لاله
 بو ابریز در دوزخ بر دلال
 تو در میان یکتا کردی کف
 جو شیر کردی نوا لاله
 عدیل خواهی در ساق ز نوا لاله
 جمال جوی در عرصه نوا لاله
 برقص در حرم ز نوا لاله
 که داغ بوی نوا لاله
 نکاویری که چشم او در نوا لاله
 باید از خنم کوی نوا لاله
 بیال و بر چو نوا لاله
 بخت و خط نوا لاله
 ز جلد عیش بود نوا لاله
 کبی جو نوا لاله
 جو نوا لاله
 عجب ز نوا لاله
 حرس جلوه نوا لاله
 فرار کفر نوا لاله
 ادب نوا لاله
 نکر نوا لاله
 مراد نوا لاله
 جو نوا لاله
 چگونه نوا لاله
 بصدق نوا لاله
 نوا لاله
 کس نوا لاله

در نه کاش جاکوی من کسی بودی که جا کران درختی بطریق حال
که من ز تنج تلای من جز مار کس برای طبع صحت کینه بشروال
و یا چه سود که از شیر سوز لایق که جگر دند ان کین کین شد بگوشت حال
چه عیبت مرا این غمت نه بفرستم که عالم من کند و اندر طبع جدال
مرا خلافت ز داعی کس نه حیرانم که در دم ز جبه افتاد و اندر دین حال
بحال پیش و فانیم کجاف بکس نه بحث جایی برانه دعوی حال
رهن صحت انبای روزگار بسم به طبع خویش نه پوسته در جو حال
بهر ضعیف ما سیم کما بر صفت بفرم که نه شیم کما بر صفت حال
رهن صحت انبای روزگار بسم به طبع خویش نه پوسته در جو حال
بطا از و موس طغیاده خوردیم ندره بر در ری افتاده و جلال
به نیاز لباس و غذا نم در بند که اهل حال نرسید به تنج حال
بهر چه میرسد از دوست فانیم شکریا است غفلت نصیب نماند حال
و یا بود تو احم که نه بنیدی سرم بوش ساینج در با بال
در از کنت سخن قصه مختصر طالب یک برشته تفصیل کش و در اجمال
محل محل از زمان زمان دعوت بر آردت دعا را باز در منزل
همیشه نابود از این صحیفه اوهر محامد و روز نماز و سال
شب بخشنده نهاد دور و دور منظر مهت سبار که و باد و لایم حال
نمودل کینه آینه روز و فصل شش زبان خشم نوسانی از سکن حال
مدام بر سخت تو بال ستراد همای ست لطف خدا بر احوال حال

انجمنه رقیف قسم چون کسم بی در خور کج و ن کند ارم بر کای
و دو نفسم غله جو خاشاک سوزد آینه شش این برقی سینه کای
کافی بودم سا به ضعف انکه زرد و بنوال سرم کیند شمشیر کای
بر بای شتم چون تووم سبک کسنت ملاف آن تووم کسنت امی
این درو که انما نه برادر دل کسم چون بنفصه کوهیت بر بر کای
از جا که کربا من ثوب و کم برس دعوی جنود ابزین شست کوهی
عینت محبت که بل بعبه ارد هر بر که کشت خالصت مهر کای
چون شیشه در با جگر من ترن کجاست هر جا که از ان جانب غمی کای
از شعل غم فرصت خارید سیرت حاشا که بای شکم طرف کای
از شعل غم فرصت خارید سیرت حاشا که بای شکم طرف کای
الکون اگر کم جایی جنگ شکر الکس در بر من افتند بهر سمت کای
از خروج شکایت کتم از انکه بونت از همچو وی شکوه بس انگاه ز کای
را از کلمه مندی کسم نه بخود کما کر بحث فریم چنین جال کای
دارم دیار از ما شمس سر خدایم از آب رخ افتاده جو کای
هر دم سوی غمی نه ام آر دین چون اندوه صغ غم خری غصه کای
صدقت خود لب دلت غم نه بخود کما کر بحث فریم چنین جال کای
سیدی فلک از شش چشم نه کما ز انسان که نماند است از کای
نماند شش در من هر غایت که مهره شش نه در کای
من دم ترغم لیک بر احوال انهم بریت بودین غل نازده کای

یوسف ختم ایاز حرمم و نهی
جاسی کی کلن بر حرمم دردی
خردود و غم غم غم غم غم
دل پروردارم چه عجب بود غم
چون کردیم بخت که بر دل تاب
بر کوشش فلک ناله زارم بر دانه
ای منکر سوز دل و آسوب دماغم
طالب چو زبونت زبان کلامندی

طالب حوزه بوست زبان کلمندی

پس ختم کن و بنام سبحی

از حادّه آخر چه آبی کواری
آتش بهنگبار که در کلبه بخشش
مهر نچیزند بامدیر رایش
بادی نوزد از کف جویش از لای
خورشید و قمر و تفرق مهر
انصاف گوشت که از نسل سلطان
او صبا آن نشا فیض است که از خاک
کریم اشارت بود از ابری عیش
از دانه که هر بود خوش نه گزینا
کرد و آن که سر مایه نشود به بین

۱۹۱۰

خوشبید که بوی گلستان بهار
در دیده ریشی بود از حبس کهای
نیغ شمع غدا را بایز زین آتش
ز انسان که بایز سری از کهای
بخیله و تصاب و غیر ایشان ابر
یک جمله از دوزخ و طرف خیم سخی
باسو جگر عطف از غلظت غیش
در سینه اعدا شکست و شمشیر
کرد و سویی بکاشن بر یوزده فرکان
غیر از علم تیغ بپشت کشید است
هر داغ دل و شمع از چشم سخی
از هم پاکه در بار کمانش
کر خیمه جوانه بد مهر کب های
دشمنه ز دم خنجر الماس بایش
کامیده سارای عدد و چو از کهای
بر حدت شمشیر بانش بر خصم
چون بهر نیت کند اندیشه ز کهای
مهر که که کس بر کار انبار ادا
هر موی بخون کشته خصلت کهای
کیر بد و دست و خو و خر و خوئی
افند ز نشان قدم خوشی کهای
کیر بد و دست و خو و خر و خوئی
چون است عصب را نکند طرف کهای
کوه صبح بگلستان ریشی ز صبح
کان حله ز میوه بخت فود تابی
بر فرق سها کس نمند سر خوشید
کان سر بنو در غور انجمن کهای
شامانویی اکنون که بر دانه تو خیم است
چون مهر زدن تجریر قلب سخی
شمشیر تو چون شمشیر نگاری دم بجا
بر میخه کاهی زده بر سر کهای
خیم نور ابرم که هر کله شود از خیم
خون از رگ لعل کسین در کهای
ناما و فاکل سر هر نما که از
منانه بر سر بخت طرف کهای

هر کوشه ز نعل اسبم کمران تجو داد

برج خمنود ارکله کو

چون بویضای قهرم برآرد آستین
 چرخ خورشیدش بر فلک بوسد زمین
 چار موج فلزم او سب از نظر
 چرخ آغازند چون تکت من چنین
 لشکر آرز و هوش از دهم در کاب
 نوس نام خرد چون شتم در زیرین
 دست خردیم فشانند آستین کایتا
 با وجود آنکه حسرت سپرد چنین
 میگویم آتش اچی کرد کم سربند
 راست چون فواره خون غل آتشین
 چون بکلم آید جوش نور از آفتاب
 ابروی دل کرم از کرمی آتشین
 لاله کرد جمله اخرای بهش در نظر
 چون در آید صورت و لغم روی آستین
 پنهان سازد دیده و لعل و بهشت
 فرسوسم تا کند کلمه بهر جور وین
 بهت فتنه بجای آهوشم بار
 در محبت آتشین جلال شیر زمین
 در بکروچی و دم بهای جوی و شغف
 در کون طالع فلک با آه و حزن و طین
 با چنین صفت ازین فتنه کار کین
 بر صفیادی زخم زان کوی آتشین
 کوه که منکر آسمان بهر لحظه آزار می
 ابروی طبع نماید نو بر آتش کین
 نخی آخر خانی اردش از ز چند
 بر سر کبری که شیرین کرده آتشین
 بانود ارم بانوای دوش و خیال
 دیده خورشید می کشد در عالمین
 آنک ریز جرمش ز غل و تین
 دین سرشک از کوشه دانه ز کیمین
 ورنه فرد آتش ادر طریح آهنگ
 نیز غم بر روی کاندم که پیوستن
 داور کاند و نبوت عقل و شکر
 همچو کل در آستین در آستین سپن

نامدار ملک آتش سیر غازی که داشت
 خانم آفتاب را در دین حاجت چون نکین

آدم آسا از صفای جبهه دانی نبرد
 او کین نور و چشم آفتاب نکین
 کوه بایستد بخواند از ت بودش که هر
 سید بدست کوهی او هم به چنین
 از خال بعد از خاک کج کرک حنا
 اندش رکف بدل کوه بهر آستین
 کوهش بر کانی با کوهیم به فصل
 کا نظر و با ایها اجماع علم آستین
 از نشاط آینه می و ریش با درین
 کرد و روان طبع بود خردم خین
 سر که زاید سر آفتاب کرد در
 نیکو در روی چشم طرف می آستین
 مردم چشم هوس از رنگ و خوش
 غوطه حشر زنده چون کلاه آستین
 و ده چرخ کیشی که سرمه خورشید است
 یا سید جبهه فردوس آستین
 فرسها کوی م بر نفس فی طایر
 بال طاقوی در دانه جیر آستین
 در دآن موی که بکمانش فضا
 صرف شمع روشن زم بهارین
 قطره می بلبل بهیچ کوی آتش
 نکه لعل از بیاض دین عور آستین
 سانه آتش کف عجل کما از قی
 می کین و موج بر صورت نقش آستین
 سازد در آغوش هر موی با آتش
 آتش مضراب هر کجای آستین
 ناهیدان نوبه آتش کاه آستین
 راست چون نیرنگه شمع آستین
 بند اخفاطوش ای که مرغ آستین
 در دل بیل فشانان خورشید خین
 بر چنین غرض بهادر فرغ مجلس
 بی تکلف سحر از زمین آستین
 وصف زرش چون کیم انا و بکر عالم
 ذوالفقاری کرد و بر صفی ز آستین
 روز می جوشد کرم بر آتش
 آفتاب کرده جاد فانه ز آستین
 نوک خورشید خست فلک آستین
 برق غش غش غش غش غش غش غش

منع بخش خصله فولادی بجان نهد
 هر طرف آتش یادیده خشم نهد
 نهیبت بهشتی که دو فلک از آنجا
 زهر شایه زهر اندرین شیرین
 آب دیدی نشسته لب که خود بد بر تو
 آب سبزه نشسته نشسته شیرین
 همچو عاشق کا و معشوق خورشید ز کما
 باد و دست تنگ تنگ در لعل کزین
 بر لبی آتش تصور کن سر زلاله
 کند بستی کمانهای نیش برین
 چون مهلال لعل نورش کن کرد
 سطح میدان موقوفش علم در این
 در نه خود ایجا که شوخهای شایه
 فلک نوازشش در بوسه هم برین
 نابود از نورش درین در جفا کشیده
 نوسن اقبال با پیش جان و دم در برین

طالب آتش زبانت همچو دولت در رکاب
 کرده از جای غمان خوش انوار پین

رسیده زنده که نیک جهان جا رسیده
 طراز کشور و ایرانش سبزه رسیده
 رسیده زنده که انبک بنش طراز
 رفیع خبر سلیمان با کاه رسیده
 رسیده زنده که انبک جهان رسیده
 علم علم از نور صبح کاه رسیده
 رسیده موی کب اقبال ساه و برارش
 خشم خشم به نصرت اله رسیده
 بستان جلالتش ز شوق و ذرا
 نخت دیده رسیده کاه رسیده
 ردای نیم چین آستین جوی طراز
 که شعله عرقش ز کوه راه رسیده
 همای بوج سعادتش آمد
 نذر کوه و روضت بجلوه کاه رسیده
 نه زنده علم بی خشم و کبر
 که صیت عدل جهانگیر رسیده
 رسیده آنکه جو غم غم بگرداند
 هنوز نمانده در این راه رسیده

بخش

سجده علی از سبزه متعفن
 سبکت که بر سنگ کن رسیده
 کلبه شنی که زرد و سبزه
 چمن چمن کل صورتی یک رسیده
 بنیج عدل نو بر دست جادویش
 اگرگاه ربا شد و یا ز کاه رسیده
 بکنج صومعه چرخ نشسته بود
 که لعل علم در شب سبزه رسیده
 بکوشش ناظم از مقنن روان
 نه از سبزه که ساه ملک رسیده
 ز فیض تو آن زنده در سبزه
 ز روز غم تقی نورنا رسیده
 ز ساد با نه خردش غم نذر
 جناحه کز رسیده بکوه رسیده
 ز فیض تو این زنده در سبزه
 ز روز غم تقی نورنا رسیده
 جوین آتش غلظت جوین
 جلوه عین که بجان رسیده
 نه از سبزه آن زنده در سبزه
 جناحه کار بسجده است رسیده
 نه نماند از نظر نور موفقی
 محبتش ام چشم رسیده
 میان بر تو زانم لطافه جلال
 که باز رسیده رسیده
 ز روی جبهه جهان بار آوردم
 که کوشش ز لاله بر کوش رسیده
 ز سبزه صافی و عجبی نشسته
 جناحه رسیده رسیده
 بکفتم ای کمال لوتش خورشید
 رسان با وج حبیب رسیده
 بلند ترسم دار کن در جهان
 که فلک قهر قدم بر رسیده
 شه نشما طهر این قصیل طالع
 بدیده زنده رسیده رسیده

سواد این رقم عین یک شکر
 ز دل لعل اقبال رسیده

خوار و مطبعت آینه
 جو زود فتن جانم بخت
 دل جو رنگ زنجار شکسته در خلوت
 غم جو نیت یوسف و دوح در بار
 کل جانت از بس که مست پرورده
 اجل نمی زنده از نیک بر سر تار
 چون صورت یار با چشم نیست
 راتینم از چشم بکشد از رخسار
 که زخمه سببی سحر باری
 در صدمه از خواب و بیداری
 بر آفتاب و بزم خایه
 ملک افش در درگاه خدای
 در زبونه خایه سببی
 بعضی زار و دیرم خلافت
 بصدور کار ناوکه بنام
 درین کار خود در زبانه سوزان

کج فلک کثیفی نشتانی ز سرم
 بجز که هر عرق از بی کنی نشت
 بجز از سبب کاف جودت بر آورد
 هر دم ز شرف مرغان گشت بر
 از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 زانو در خواب و آلودگی کون
 حضرت چه در کثرت شست لجم
 جوشید بر سر شرف با برادر
 نه جرمه تو که زدی جرمه دانش
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 در عهد عشرت تو هم آغوش کن
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 در دور و شرف تو بیک بر کن
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 در روز کار عدل تو با برادر
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 بر یکی باغ لطف تو با برادر
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 نازاد طفل خوشتر تو از قدر
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 بر بوسه عدل تو که در کون
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 بر باغ صید که جو زباد نکست
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 و کشت سار بر تو در بوستان
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 در جام مهرت هدیه در کام تو
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 در بزم نظم خوانا و در بزم نغمه
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 کل سر دیننده فاق تو در جمل
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 بجز عموم مهر تو در جیب مهرگان
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 در جوش کینه تو در خشم تو بود
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است
 که باغبان باغ بر آتش تو
 بجز از تجمیع سنجی عدد و نور خورده است

علاسه و نه

علت برودت که در آید چون بهار
 در روی نسیم آلودگی اجازده با
 از بس لطف تو که در ادب طبع است
 دست طهر نشان تو مشک کونج با
 بر سر فروده بود چون کینار
 نابر یک سبده بود چون گلزار
 شخص گشت تو بر آرم که شکند
 در خطی از طبع و حسن نعل سکن
 کفش که با کل ای غفری
 از بر کایمین کشد سبب ختم
 آن جودت نمیرود در صفت
 و آن حدت نمیرود در تراش
 کاندیشی از نه مشک نعلاب
 روی غریبان بود یکسان
 پوشیده دیده یار تمش گنجی
 هر جامه کوب تلخ بود و نا
 در زیر صفت جوشن المار در زرم
 که حلقه خندانم کند کار
 که سویی نیکری تن خشم بکشد
 که راز بشیری بل مرد کار
 صلیف دل را بنود پیچید
 کاینه بلور بود عین از غبار
 روز و خاکه غلغلان رزم
 چون بوبر کل شود مباح
 روی زمین مکر از غلغلان
 کرد و حلاج سینه و کار
 خورش بدلت یاری بد چشم و دم
 از بس که بره و اندر کم شود غبار
 ببل لطف تو که غل غل خراب کند
 نغمه جان در بکر کای است
 غنچه معنی نام که بد سویی دل
 چون حیاتم از زویر کل آید
 شاد طبع که از بس نایاب چشم
 بوی یوسف در مرغ به کجای
 دارد ابر خاطر آما به زور دیر
 کز او سبب او هر قطره عکس

یقین شمس که منصور از آن انا الحق
 که در اندر زمانه به سبب سر
 سی که شسته از نوها و بدم
 که زینا در ادب و کمال
 سر خانه یار شمس
 غم خانه سبب
 بید و رفت با عالم چون تو کسی
 جهان بختی را در خویشتن
 سر زنی که آید صواب
 سر زنی که آید صواب
 مرضی سبب جوهر خایه
 طبعی سبب فلاطون
 بختی سبب طبع
 بختی سبب طبع
 و یک جانب انصاف نمک
 که خنجر با ناله در آن
 که از زانو بر است کوفت بر بوی

چپ گلک از ناله می شود و صحرایی
 طوطی یکین در کرم چو زینت
 بار بار لعلی از بر کوشت دوم
 آنچه طبع از دهنم در سخن آید
 نغمه هم از سینه بخیر می آید
 من که بستم بچشم بهر روزگار
 تا قیامت که ز خواهم گفت آید
 در کرم و دست زنه تو قیامت
 خاک را درین کجی صفهاست
 نه ازین بخت و نه ازین کرم
 زهر را در کام شکر زهر است
 رشت آنک که بدین بر نغمه کوشت
 کرکسی از ناله می شود و صحرایی
 کانه با لعل طبع خود در طراوت
 آنجا که باشد که داد و دوشت
 تازه باد این سخن که ناله می
 کرکسی از ناله می شود و صحرایی
 از نغمه خنده با کوه ای جمع در طراوت
 یک سخن از آن کانی رشت
 کانه صد آرزو در آرم نهاد در کانه
 دور بود که در چشم حشر آید
 نعمت چهار فلک است اینک هر
 نکیه انعام ساهنت آید
 شاه عباس چو نیت کند در قفس
 هر سخن از درج دست کوشت
 آنکه ای دانش خیزد بهر
 سر زبده خورشید نور است
 آنکه طبع عالیشان یک بر کرد
 اوج کستی با خفص خاک است
 کوه در بای امواج ترفیع است
 کجبال کند دانش غلج است
 در زمان تیر از راه میر
 باد در غوغا می آید
 دور بود که لطف عالم آید
 نعل را در چپ عطر کربانی
 بلکه دست قدس سر بر نیت
 در بسم زخم اعدا نکرش آید

دانه

باز در شکر کج را بر روزگار
 غنچه تواند بهر کانی کند
 در زمان عدل او از بس انعام
 غنچه نهانی بر طاعتش آید
 کرکس خوین چو بلیه می آید
 کرد و حفظ او آنک که بانه
 کرکس در خاطرش از ناله می
 هر سر و سوزن سخن بکافی کند
 بلکه کرم آید که از ناله می
 زخم او چون کام ثعلبش آید
 ده جبهه الماس کل بر ناله می
 چون کد بر ناله می
 سایه اش بر زمین افتد و کرم
 کرکس کاد و ماسی در ناله می
 چون صفتش از ناله می
 بر ناله می
 نقطه اش با ناله می
 بکه کلک کرم بر ناله می
 لک سیکر چو غلج رشت
 جلوه رطاس با ناله می
 اضطرابش از ناله می
 در سکونش به ناله می
 در نظرش از ناله می
 کار چندین صبر از ناله می
 ای فلک قدری از ناله می
 بردر ناله می
 آسمان قطره دست طهارت
 مایه تفویض حیدر است
 کرم رشت به ناله می
 بر ناله می
 مشکین کانه ناله می
 در کف مشکین ناله می
 روزگار کانه ناله می
 دور بود که ناله می
 پیش ازین طالب منزه ناله می
 کرم عذر ال ناله می
 خط دست دجاء در بر کانه
 ناله می

نصیحه غنی در معرفت میرالوفا

زیر که می گویند نقاب است
فلک بکشتن سر زشت و زشت باد

آن که در نقد عبادت
بدان طلب نیکو نهد

زمانه غیر الهی نیست
دل بر حق و حق است اوست

خدا از بخت زمانه آنست
نه بهر که نیاید از یاد

که نامشوت از آب سبزه
چرا هم آفتاب از غلبه

که در کار بود و تمام
دیده است غیب از یاد

نه چنان از نام و از کسب نشان بر باد
نقطه شاه عدل این جهان بماند
دشمن جهان و جلالت روز و شب خون جگر
همچو طفل غنچه باز بهای نهایی کند
بیاکش شوخ بهانه هر کس
کنون غیر که بجان بسته بر باد
نسیم سلسله در جهان ریشان کرد
گرفت ز فرموده زلف دلبران بر باد
شکفت طبع مجدی که اهل نام
زبان ز شرب خواب و غم و غم
عروس باغ نقابی ز روی کرد
که خیمه های عرف از چرخ خلعت
هوا ز بوی لب غنچه زبانه زار
چرخ عکس دل غنچه لبش کرد
چنان نشاند لب غنچه زبانه زار
نوجوان هوا بر دوش جوهر روح
جوانم راج در اندیشه شوم باد
ز فیض لایحه بوی کسب و عاف
دماغ با دوش غنچه برون دم
چنانکه جذب رطوبت نمود منور
بل چو شتر کمان چو شتر فضا
زیر عطف اعتدال آب و هوا
چنانست حلا از مست فضا
که از زمین بستانوفت بالید
نهال نعلبه هم آغوش غنچه شاد
بوقت خنده لب غنچه شکار کرد
هر آنچه از لب بستانوفت بالید
ز رباط هوا و کربلای بی باد
در تفکر سبزه رخ نسیم کند
درین بهار که از فیض عالم شوخا
نهال نعلبه شادمانه از اول
ز بویستان چو نواز در غنچه
که کل عرق زده چون زکوه
مکشاده در بهار ز کسب
که زخم دل شود از نیک آید

عبدالله

عجب مدار که از شوخی زخم کبر
اگر ز بیل تصویر ز سر زخم کبر
اگر نسیم کند بیل خوش کمان
نه از سخن و نر مند کشت زخم کبر
ز شوخی از نو بهار ز کسب
که خون لاله ریش کند زخم کبر
جهان بر تبه کشته تا غافل نکند
که شخص کم کند ز نام خویش کبر
نشاط رنجیده آن بر و بر هم که هر
بطرف و امن و دید خاک خط
که ز کوه بر و بر خوشی با جود
ز شایسته جبهه جبهه کبر
شکفته ره و طاکر است جایی
که طفل غنچه نسیم کس از زار
بعد مدلت اعتدال طبع بهار
ز بیکه طبع سر جبهه دامن
دریده سوخت که داده سودا لک
بسته فیض نفس سخن زده فولا
سه خبر ضعیف و حست اندر بوسم
ز غم زبیر ک عارف نه کوه کبر
بمی که باز بای شافیتش
مزاج روح نهد در طبع جبهه
نوازی زمره که ادای خویش
رسیده نیران تا نیر شتر فضا
بچی که بخش رفتن دانا فودر
چون که خاکست و در در محل
جهان فیض محمد شفیق در یاد
که دست عمت او چو کوه را بباد
طلوع خاور خورشید اگر ز خورشید
عروس چرخه نوبت بی باده
نقاط خانه و خال بر روی
سواد نامه او نور دیده جبهه
نوج نقشبته هر دو خورشید
ز شمع قلنس آردی شکله زباد
بر روی ضعه تقدیر که در کلک
خرام جلوه فروخته و علم و لوله

چراغ مهر می بر آفتاب
بر و بر آفتاب این دیکه پیدا
چه خبر از نفس در دل کوه دوس
که ز بهر بوی کوه را حداد
در بنا بر نمی آید آب و نفس
که چشمه از این آب در یاد
که نام مالک نیست بعد بسم
که در کار بیغ از غنچه
که زخم آنکه زواید غنچه دل کنم
که بهر بایان شادمان غنچه فودر
بخت آن شرم آن که خجالت غنچه
که ضعف آن که تحمل زفاف باران
مدار زخم که طاعت کجاست
در دفع نعلب آنکه زبانه زباد

بیایم جمع نو شوند طایران است
 خاکه فوج کس در کافه قمار
 حور از آرد نو در زردن شیری
 ملال آه نیاید بخاطر زمار
 اگر صبا بر در غبار است
 کنند نه نیستیم ز غبار
 آسمان هم صدف و پای
 بجز و بعد در زمین زربار
 بذر نام نو وقت دعا صبر کند
 جاع سخن فوج فوج از عذر
 باز رفیق عجب میانه نشاند
 صفات عجیب و غریب
 خدا یگان دارم حکایت زرب
 که چون مدح تو نم توانم بیک شاد
 خیال بندیت دوست نفسی بستم
 ز دیو کسب می زدی و حسد
 که نا که از داندیش خایه
 که جمع خلوت از عبادت معار
 که سنج و شکسته اندامی است
 که عید نیک صفت ساربار

فرشتو طالب سازد بزم
 طبعی نه زرم کان دشت ملک
 یکی دشت اندیشه بر غنای
 فرمان مایون اولوالعزم
 کلبه بزم و ارواح نیست
 عینی ز لیم و کس که نشانی است
 جبهه اندک در منبر جلوه فروست
 جوزش تکیه کرم با کوه بخت
 چون صفی طراز ایم با خیمه
 در کلبه من طبع فطرت است
 کعبه من مسامره اگر لایق است
 سنجید اگر از دین و دین
 سر که به عطری نفسی است
 خاکه چو اگر کس بر نفس است
 ببار و دین بایه عشق
 دین حمله جوی می کشیم حقیقت
 تبر که چون بکار ورم اول
 بامیلتانم چنان که جسم
 زیند که بخرات شکر نم کند
 کوازه نطق کمر کوشی ملاقات
 مدی کشم کان نه میو ایراد است
 در غرق دل سیفی میخاف است
 در طبعی رقم دست در آغوش نهاد است
 آذر که در کرم و نور بیدار است
 کورانه نیست کشت طاعت است
 او را در فلک نقش شده است
 سازد ابی نطق حد ابر حاد است
 بجای کلام شک زلف نواد است
 احکام طلب از توده صدر است
 ضدی ز جوشش نهانی در کف است
 آن لکس بر روی این خط افتاد است
 بورد که ناف فلک نواد است
 آن را جمع آوری بفرز است
 اینک دفعه از ال و نیل است
 کاست علوم و بخت فراد است
 بر طبع فطرت اول
 افکیده بامایر و نشیده سواد است
 بر سقف سخن کرمش کان عمار

کلام

کلک که چو خط عقده خی را بکوی
 در لک و صف خط این کلمه کلک
 بونیم شمع جود ارم که نو دایه
 آن کلمه القه که کلین شاد است
 و آنچه از زمانه طبعی است
 دستور زمان بر او با هم دل
 کز معنی نظم نو است
 آن دهم آمل که از دولت او
 و آن نازم اقبال که بزم است
 اینجا که از جلوه صلب ناسخ
 باد از خطش از آن کوه که کینه
 خاک از نظرش از آن بایه که کوه
 در زرم فقه در تفتیش است
 ناکته تمام خط به خط مردم
 اینجا که دم از عطر ز طره خلقش
 اینک خط به خط دم از و غنیت
 کلک نو نظام کمر کون و فساد است
 یک رخسار و بیدار یک شمع شاد است
 بک زلفی در صف این زمار را
 زلف سال که ز کسب می فواید است

نه از تعجب این حرف است
 که از لطف طلام تو ملک نزل کرد
 نیا سعادتمند و دل
 زین مطایبه کردم و دل
 نفوذ حرف تکلم ز زبان ندر
 بگو صفت این دم از صفت
 جواب داد که این زما اولی است
 ز کشت فطرت از ابطان چهار
 مین نفس از آفتاب است
 و یک دم و دم و دم و دم
 بعضی کانت اعمال این ز کانت
 که ز کانت کرا و خوب و کانت
 بشویرانه و کانت از معار
 زین کانت خوش کانت و کانت
 مکره بخت صفت خال است
 سبب صفت کانت این است
 فراموشی بران سبب صفت
 شکسته بران سبب صفت
 بخت است
 بخت است
 بخت است

۱۰۰
 ارم نوین که در کتب فریاد
 و انبیا در کتب فریاد
 کبریا آستین بزرگ
 که شجاع شود به باز کرد

رکنی جو
 از سر خویش
 بگویم
 که در حضور
 کوام
 زرد و نار
 که در این خشم

مرآة که نیازم بنسبت
چنانکه اقبالیات بطبع
از تشریح جلالت
از نظم و نثر
از ادب و عریض
از ریاض و عریض

بمکرده کوسه در کنار
که شش ضمیمه کنی
کلمه جا به نوبه صوفی
که شش ضمیمه کنی
نظم که زاده از جیم نهار

بکمال کمال و کمال کمال
و کمال کمال و کمال کمال

بر موزه کجاست نوهر دانه که جوشید
از ششده غم غم رخسارم برونش
از صدها دانه الصدا بید
بالیده جهنم از نو کمرستی نورا
والا کله از فرس مور شکافا
هر روز بنظر اکران در آسرم
خود دایام بنو بعد برچ شودش
بنارم از آتش که از کوزه زدم
وین هم که کله تو زدم در قمقم
در نام غم شاد شیر ابد الدهر

۱۱
 کز اهل جهان خاطر و طبعم شد
 از قدم عهد خورم شد جهان
 همچنان که جلوه دل بستان
 عید فرمان تمیث کیان رسید
 با سواد هم کاه هم عنایت
 وقت شد که خورم خون جلال
 جوش کرد از دل قربانیان
 وقت شد که خون بدو عادت
 بر شوق طایرین چون آستان
 نچه مرغها چون کوسفتند
 بر دم از سحر و جادو
 کلاه بینی بصری عیدگاه
 خفته و خون از کلاهانش اند
 روح امیل در بر از شوق
 کرد هر بسملیک بر سر خوان
 کرم باز از رخسار خون کرم
 چون دل عاشق ز راه شعله

۱۰۰

خلافت کا زمانہ

این رسم است
 خانه زاریه غم باز در خانه
 که خود را توانم ز دست
 بعد مضایقه قبول بکند
 ز شادمانی بهتر
 کنون ز غماید باز
 که سحر عوس خلع و لوبان

مدرسه عالی است نسبتاً نظام آباد
در ریه کار و حفظ سبقت
مجلس عالی البیاض و حفظ سبقت
نیز که مدرسه است که سبقت

لبعد و تر و سیر آید از انجا
که از صف تو میخانه نضج و زار

چایچه که حرم من طوط
 با خنجر خور ز عهد ارتقا
 اینک اینک میرسد نور و زکا
 دشت میدوزد ز سبب نابین
 ابر میگردد بهو لاجو حرام
 موی محبتون مبدید از فروغ
 سبز میگردد جو سنبل مومبوی
 خنده بر منتقار بکمان سینه
 بار چ سبیل و اطراف دشت
 از شبنمی ستاند فروغ کرد
 بر خنده از آن بکمان دوری
 زود باشد زود و زلفها بار
 وز منی خورده از دشت نسیم
 لاله بخار ز عکس در آغ خوش
 بر دم طلوع کمر کوکب شود
 بکس آتش فضاغ کبر در ابر
 مرغانان استند از تنها
 و اندران فرصت جویند گیر
 طوفان بر ابر دست از کما

آن خبر چون از زبان ملکب آتش کرد و بکوشش افغان
 آن دو دزد و فغان را گشت از قدم نافرق در بندگانش
 بسبب حکم سپاه آورد سواران و لعل کیت کی زمان
 خان کردن حمله سپه و زنج
 نسیه اقبال عبدالغفار
 آنکه محسنی در دروغ حساب آنکه تیغش کند بدور آن
 آنکه خورشید کشتن در شورت بوسه زار کشتن در باوگان
 از نسیم حسن خلقش خلق منوعط را بر کند در استخوان
 تیر خطی بر است او کند بادل و غم زمان اندر رهش
 از فوخر خورشید خلقش بوسه اندازد بکف دستش
 دین خشمش بفرغ کند بر کند از دم زراع کان
 شانه دشمن شود دانه دار در حضور و بخت و نجات
 آنکه مصلحت خلق را استخوان دو اعضا بر او
 دشمن از تیغش است افتد بر دست رسم که افتاد بر استخوان
 ناگوش چون آتش بر کبر و بستم فرض است روح از فغان
 میباید آتش و طاهر ملک شک مصلحت و عدل در استخوان
 نام خصم نبش در کربس استخوان طلب استخوان
 چون بر بر بوسه گذارد عدل کاشین متفرات و موبین استخوان
 در زمان عدل او بهر نبات بر من بهجاد و دزدان زجان

هم زمانه اندر

هم زمانه اندر کوشش کوشش
 در زمان عدل او بهر نبات
 از نسیم حسن خلقش خلق منوعط را بر کند در استخوان
 تیر خطی بر است او کند بادل و غم زمان اندر رهش
 از فوخر خورشید خلقش بوسه اندازد بکف دستش
 دین خشمش بفرغ کند بر کند از دم زراع کان
 شانه دشمن شود دانه دار در حضور و بخت و نجات
 آنکه مصلحت خلق را استخوان دو اعضا بر او
 دشمن از تیغش است افتد بر دست رسم که افتاد بر استخوان
 ناگوش چون آتش بر کبر و بستم فرض است روح از فغان
 میباید آتش و طاهر ملک شک مصلحت و عدل در استخوان
 نام خصم نبش در کربس استخوان طلب استخوان
 چون بر بر بوسه گذارد عدل کاشین متفرات و موبین استخوان
 در زمان عدل او بهر نبات بر من بهجاد و دزدان زجان

طاعت نسیم و فرشت چون قضا میکند کز نیک بخت دانا
 آسمان قدر احوال را بر در خیال غم درگاه شهنش زمان
 و ز جود اندوان بر آبی سپا بر کز بدستی ز جمل شیران
 کز نظر چون بگذرد نفس بسلام نام طالب تیر باشد در زمان
 که چوین بر کمر که شیر انیم یک از اطفال در احشام آن
 در دغضاسکنا هم بود شکر کز هم بزخوات آل کوه کز آن
 بیت آن در در کز آن یک نفقه پیش بود چون مخم نهاد استخوان
 مستو غم علی نمودن رده بدو در رکاب لغت صاحبان
 همچو طوطی کنش هیچ دیندار کو همچو میل غم و سرخوش
 نابود حسن از کل وزیران نه در کار کس صاحب کوهستان
 از کل دولت کلاب عیش گیر

و ز نهال عمر جو رخاودان
 نن به فرشت من عاشق از آرایش بر کل گلشن محقق عارفان
 دست رفیقان میوسین و نمیکه پرومیکان میباشن باغ فوارش
 کرد مطالع سازد رفیق ز سادیل جوهر آینه در صحن کارش
 در دصوت بر ز صاف بخت بیک شیوه بخار چند نه کز آرایش
 طایر آزاده را نوبه امکنیت در نمکن دام عشق مرغ کفارش
 مایه طایر احشام شیزه در خلق بر نظر خلق را بستی آرایش
 زب در تیغ تیز دست نمابور خاک شود همچو ناله آرایش

محبت ز بهانه زین فرشت ز نور دل نمیشد آو بر دست یکم از آرایش
 هر چند سلسله چنار در دست کز جگر تشنه من در اندازش
 شکر و دانه و بنابر از سکنه ز یاد کز بغیر از محبت بود آرایش
 حیرت در دست را زین بود منورین این که نهال عاشقی مست کز اظفارش
 منت در بیان جود نیا بر چشم مان قدح لطف جود هم سزارش
 سینه اعدا نشا روزی که کعبه بوسه ده دست با رخسارش
 عشق جود ز کوه جود بانش و کوش حسن جو بر قفس کوه صورتش
 کرمی خورشید فضا کز غمت سایه کوه بانش سایه دوارش
 هم لب نوش بر ز کوه کوش هم بر میان خلق کعبه عطارش
 دانه نسیم را خوشنیا بکوش خواهر اگر بکری بسته ز نازش
 خوابی اگر بدلت کشف شود در کوه سر بر میان منکر دانه کشفش
 از جبهه بود در از مری سکه روز و شبی هم سکه کبابش
 میوه نمان مست در خنده در آتش ز افشان در کز در صفتش
 فال خطاب در دست با فلک از بهت مان دل هموار بانشان دل بوارش
 نخ شود در سخن نه در خط بوش طوطی جان عدالتش کفارش
 بر صریحان بزرگ کوشش از ناکه کوز طنبین بکس روح در آرایش
 بر لب از روی دست نافر دست کز وزیر بر مویر خوش طوطی آرایش
 هم زبان قلم کانت اسرارش
 هم به ثبات قدم سالک اطوارش

قول نیاید که فعل بود در شمار / منکر گفتار شوم کرد از بانش
 خوابی که خوری از تو شود باده / از فطرات سرنگ فلزم زخار بانش
 طره نمایی عشق که باری بپی / هم تو فروشنده شوم تو خود را بانش
 نمایی صبح زنبه سیار بپشت / فان دل عاشق سکون مایل زخار بانش
 جوهر مردان را حوض صفی است / بی نری طبعی ظاهر از بانش
 خار فلق بر آرزو با پوشش غفل / که کمال شغف کی زلفت دست بانش
 دیده غیرت بوش از صور حشر از / طرح یکا یک بسج و زعمه بانش
 جوهر آزاد که در صدف بکبت / بنده شوم آنکه باز قبله است بانش
 از نفس تنگ پر بسجیل بد است / وز قلم نافه ریز آهوی تا بانش
 اینکه نه بر سرم منت باری نظر / بار جفا جویش تیار و فادار بانش
 لک غفلت مباد بر تو بسجیل زنده / این نمره اشک را دایم بانش
 زنی هم چون شخت ذالقه خاطر / کوه سر سبز چمن جگر بانش
 نقد اسارت غیب میرد از خاطر / از حرکات فلک جمله خبر بانش
 بیه ند و سکنی راه دل و حشر از / قلع ابحار شوق فاطمه انجار بانش
 فقر فقر و زهد و کد ز باد ریز / بسجیل سر و زرب عیش و زنجار بانش
 مانع شرب مدام و اجمه استیت / ورنه بهر در اری بن و شکار بانش
 نغمه مضروب جوش از موم نمو / ای دل و خد شوق منتظر دار بانش
 از جگر سوخته کحل جگر است / آنکه تو مشاطه دیده ابرار بانش
 فتق لب بودت ناموس شرع / نامصور بود منکر انکار بانش

تازان

تازان به خلق در همه جا بکشد / آتش باد و دشت و کوه بانش
 دست زدن و غیره بر کوه دل سزد / در صف حشر بکر طالب انکار بانش
 خون تازان ناز چشم صفر ریز / با شمشیر اندیشه بش کل منت بانش
 از غم باران کفر خانه این ند است / از سر نو کوه آتش بانش
 در شکن دم حرم منو عجب عجب / ملک فاعت خند و رقص بانش
 نقد دل آنرا که منت صیحه و کاه / کوه هر موجش ناف و می بانش
 خنده صحبت کز مرفق و روضه / به نه حشم ردایم بانش
 که بعباس اظن کاشف اسرار شو / که با نازک کل منبر انجار بانش
 ناز و عروشا ناز خلوت کشت برت / کوه عمارت خبر از دی بانش
 راه نظاره دهند در نظرات عیش / دیدم که پست را از مژه سما بانش
 حاصل بارینه بر منی پلر بود / حاصل اسال ناز در کوه بانش
 خواه بد و خواه نیک هر چه بکشد / تن تنوع مده مخمخ کار بانش
 طالع کساعی و زنجوشی مده / طوطی خوش لجه بر بخت بانش
 با قلمت در گفت با قلم بیات شو / تا قلمت بدلت ناظم انوار بانش
 هفتان دفعه خار کم کنید / بکده سه همانه بکار کم کنید
 بر در نیچا چو کردم سلا / خشت خمر لوح مزار کم کنید
 کلبه ام از نور رنگ ماه ام / فکر جوغ شتاب کم کنید
 رنگ خاتم بر بس فریاد / انجم فروز بهار کم کنید

سخت خشک شود و خوشترم کرم ادا از زنت کرم کنید
 چون منور نورم زنت نوبه بر جوید ارم کرم کنید
 این ایام سبک بمریت بر خود خویش سوار کرم کنید
 بجز از جاشنی خنده ام نافرود که ز ارم کرم کنید
 غیرم از اوج فلکست کند بر همه سو کند که خوا کرم کنید
 میگردم صومعه قول فقیر ز فرموده کوشش کرم کنید
 مرغ موافق قفس دوشستم دامن کرده سکار کرم کنید
 عوصله خرمین کرم تو ده پیش کند ارم کرم کنید
 چند جوی موس و بدکان جهره بر از نقش و نگار کرم کنید
 هر کل دایمی که بچرب دست ششم آن کل کرم کنید
 چون سکان مردم از او برکاز از نقش کرم کرم کنید
 کر رسد دست به تبه شسته بجز از در و در کرم کنید
 آب رخ کوه فقرم خطا جوهر آینه عار کرم کنید
 بر نور حساره به صفت شانه زلف شب تار کرم کنید
 دوست نمایان عداوت شاد خندین موی جو خرم کرم کنید
 صاف از آینه بودم که گفت تیغ صفت کینه شکار کرم کنید
 در خور تکلیف بزم اهل حال رفته بناموس و فار کرم کنید
 مردی نیستیم ایدوستان دست نشان به کار کرم کنید
 سربون باغچه شرم خار تر از بونه خار کرم کنید

ایران

آب و رخ آتش ای هفتل کوه نهضت شمار کرم کنید
 چون بگذارم حجاب بنان ششم که هائی غذا کرم کنید
 کرم بر دم لطف کردمان زیب تن از جوشن کرم کنید
 مان صف افلاک بس از غما کر بهیشت غبار کرم کنید
 همه سو کند که طالب صفت خاک در زنت و بهار کرم کنید
 خطبه اشاعه از آب چشم
 زیب سر لوح مرا کرم کنید
 ز بی بلف نواموس کفر از رانی بلند از کف صفت کرم کنید
 چه نکره مقیمان که صومعه را بصورت کرم کرم کنید
 به فیه کرم روی کرم کرم رخم جوف به ناسوی خود کرم کنید
 نهاده از نظر کرم کرم کرم در خشم ششم جلاوی نه کرم کنید
 جیحوی کرم کرم بای ن کما من خضر و در پشانی بیای کرم کنید
 نشان کعبه کرم کرم کرم که خضر بر دانه کرم کرم کنید
 مفید زلف ز آینه تنگ نفس منوعه انعی و در سحی کرم کنید
 ز جگر که یاد ابر از شکوه جو ز آستین بختی و در کرم کرم کنید
 قطره زلف نو و دماغ مرا قضا شسته ز آب کل کرم کنید
 مجموع خسته کرم ز بارهای کرم نه از کشتی نوح کرم کرم کنید
 چگونه از زمره سیل خون بر زانم که کاه و شربل از غم کرم کرم کنید
 بزور شسته شکستم پادشاه کرم که من شدم از می خد کرم کنید

زبان طوطی بیل بیکد رستم سبده دم که دم بر دم خوشی
 دلم مطلق دل بد عاقلست شکفته سازش اکنون مطلقانی
 میباش مانده چشم از نگاه همت
 بکن بقاع غنای از آنچه بدانی
 سرم فلانی دوست از بخت کس که خواهم دل بستم غمخت نهایی
 بخت خوشی چه بود چه بود ستم خوشی چه بود و صیاد چه بود
 زانکه شکست روی بخت خوشی که چمن زلف تو میرقصم بیانی
 طبعی که بود که از دست غم جوی که زبان بر هر شکست غم نهایی
 ز غم به نسبت عشق تولدیت مرا که نشانه را بود از زلال جوی
 قضای جو صدام دارد اندر بید که غم بکام تبار دهنده جولانی
 با جوی بود که نگاه حوصله که جو غم نوش همان ساغر میماند
 که ام ساغر تبار اداست که باد بر لب آب فیض از این
 چراغ انجم دهر میرا غاری
 کز دست روشنی بر مینشانی
 دم زشت اگر بکف خاشاکند جاب بر سر دریا جاب بارانی
 غبار تو سالیان جویده فرساید بگردا در سراسر سلجانی
 قدح بد در پیش نه نهند ز دست خضر دهن بر زلال جوی
 صدف به کشتن این بر میرد کند قبول لطفه صلیب سنجانی
 بصفحه رخ غورش به صفایم که میوشت عطر مد خط اولانی

طرح کرم

طحی که خجسته کشت کرد دهر کوید سکر فرخ وانی
 طحی که تو سوسن رخسار سبک غنایم کرد زمین عرق کند از سرم تنگ میانی
 حود را بود از رنگ غم خوش به لقمه حب که خوشی و ندانی
 بعد ادا که سبزه زده تر است بغیر جعد که ناله فقط و برانی
 و مطلق عود و غور سید زنا طلق بیک توجه خاطر نیست زانی
 مطلق سبوسن سبک حذر است که دل نیافت کنش اولانی
 جور و کعبه وصلت کنم قدم برانی
 فندج که ز باغ غمت نیشانی
 جز نظر که چو بخت ز رخت ترا نهان تو جمع میدهم وجه نهایی
 فلک بعینک غور سید که در دوزخ که کتا این جلا طواف ارکانی
 نو بدیده بوشی با صد کجا از بیاید خط جبهه ملک بر کما خوانی
 رنگ طبع تو زرد بهر بخت خجل نهانم که تراود ز خانه مانی
 ز می خجسته کشت هر سوسن که کت اده ز کار زمانه فانی
 رنگ کاک بخت داده بیک نظر با کف عنان که بهر خجسته جولانی
 غدار جبر و صل و اده رخ را بیک بسوی تو طبعش دمه تیر فانی
 من و هر که کس که او قول تویم بیا بکن خجسته ادعوی سلجانی
 اگر سلیمان و فیض از نیست نوی فصل و بالابر از بیانی
 دمی مانده بر کجا این خشم سنجیده بکمر در سرب طوفانی
 کل خجسته بهر است دولت که بهر لبه زبان کند از نهان استانی

ز آب تیغ تو در کشاید بن خشم
 مزارع نعل و مد لایحی انجالی
 کباده عمر خود دوست نیادست
 جو بر کناره جو سینه زنیای
 اگر عذبی تو لب ز کینه خشم
 وین بر لبو بد زلال حیوان
 اگر کند بدال اندیشه مضطرب خشم
 بروی سبزه خوش کند و دستان
 به هم از دشت بخت وصل کند
 چشم و اینه بر مو چهار عیان
 بکنج سبزه کوئی نماد ازینست
 تمام آهوی چشم و زنده و بیا
 بخرم که قدم بود کان شجر
 بر آه کوبه کرم اند و زدم را بیا
 چرا بویور خیار نوره بر سبزه
 که شخص تو بی دل مرا خندا
 بیا کوبه و ذات تو فریب یار
 تو چهار ارکانی و کوبه چار ارکانی
 مجال دم زدم زب و زنه بکشم
 صبح بانو که چشم و جوانه دور
 زبان ملک تو منقار طوطی در
 بیای شکر لطف تو سر خیزد
 ز گلش یا خود بیکلا ابریا
 شمار فل نمند تو نمک ستارا
 طحرف بود و دست چمن
 بکنه جوهر است تو جوهر سم بهشت
 هنوز طفل صفت عقل میبویا
 غنای لب به شتم کوه کوه کشم
 بجا باران بخت بر اردستان
 بود برشته و صفت کم بهاکم
 کل شمار تو که چشم بهار سخن
 بقل کل کشم از ناز و دلفان
 کلاه کوبه به سار و غرض کشم
 کرم نور و زبرش کرد خوشتر
 ز بی تکلفه بهار که حلوت کشد
 چشم بیل و کل تو بیا بر

ز سینه یار

ز سینه یار تو بر هر کس افکند
 در دو آینه شد و افکند لاله یار
 تبارک الله از اندیشه ملک بیز
 که او ست اول سبزه کارگاه یار
 بیای شکر تو در لایحی توان صد بار
 بلا مکان از و آمدن سبزه
 ز سینه ان جمال تو آب و رنگد
 عود خاشاک مطاف صفها یار
 بجا کای خیمه بر سزار نمند
 کلاه کوبه منند شبنم سوار
 ز رنگ بیل شبر بر نوای کفایت
 که دست خاشاک از هزار دست یار
 بشاخار سخن طوطی نمند
 جگر فتنه در زمین کرافت یار
 بموضی زبان تو میخ ناز کند
 فلم رفته دست در میان یار
 زبان خانه فولاد کسند بروج
 حدیث تیغ زبان و دست زبر یار
 نود و باله زان زنجی زرد فام
 که طعنه زده بر غمر سلیمان یار
 جو آب خضر به درجای بنیام
 جو خضر سبزه قیام در کس یار
 بیا خضر و دی بن بایه است کزاد
 بهیمن خون خور و دود خضر یار
 کیت بند و آب چشم کفاح
 کفین بند بر خوانا و که چمن یار
 بوصف نوسن نو گل بر برن خود
 زبر ران بیام کیت جویا یار
 تبارک الله از ان سبزه زار
 که در حقیقت محبت ماه یار
 بسط خاک یک سوله است باغستان
 بروی بجر کیت طلوع یار
 یک رمبه و غزلت بجز کس
 بسی و فن زار قطره ای ز کاف یار
 هوا برشته و آب کسین بکس
 زین بر زده در شکر کس یار
 بهر و فایه را اند بر شک بیل و
 جوت جلیق عود کاف یار

زار رسد که خنجرش ز فلک نازی / ترا سر زد که خنجر باره نصیب
 خرد نهاده آنسخت خاطر کی گشت / که در سخنی نویسم نوای سجا
 غیر بر من مفا ورم بخت / عروس طبع ز اخف که بهانی
 و با جود که آنفکلی طبع مونس / کشید سلسله از شمع با پای
 مست سفر و رنج راه و کشتی / بیت لطف مراد است که در شفا
 سخن ز خاطر نهاده نا غایب / تمام رسن بود میوه زستان
 خدای از من بستر کز بخت / جهان سیده ام از حاد و ویران
 درین شوکت لب به یاد دیگر / بگو که کوه غم بود و صحبت جان
 غم ز نامه بیکبارست عارف را / نه از مقوله زلف میان رشت
 تمام راه بدست و بختی است / در تب این خود داشتیم قدم بران
 با خفا طایر بر نوبت / زمین هر کس که این قصه است طوطا
 زاکر آینه خیال با کین لایق / وین بودیم با ابر باران
 بغم ملن جو زور و قیام جول / ز در ز سر سیم سبک جو غما
 شجره دیده بساط شمع کی / ز شمع نیم کشتی کشت طوطا
 جو بخت یافت بکین سلام از شک / چهارم از شمع قلم و شمع ندان
 ز کشت لسان زو یک شدید که / بدل شود لقب آینه بستان
 در ان مضائق ملالت چنان بودم / بسان مهر شمع تمام حیران
 ز رهنمون اقبال شاه مهر بخت / خلاص یافت از دست شمع با
 کس که آمد ام از خوشم دارم / که روی زینت از خنجرین کرد آن

فصل

خطاب بندگی که مرا / نوحه سلطنت و نه خانی
 چون عطیه پس از دولت تو ام که هر / کند کعبه خط به عطارد شانی
 در صد سجده محل نماز طالب / سخن در از کن جوش استانی
 بهینه نصف جگر بزم نهاده / بصاحت دل از حادثات و رانی
 زیر لب بال هجای بستر تو با / نهاده خلق چه برای وجه بودانی
 بساط بوسه چمن بود و بستر / چه از بهار عراق چه از آستان
 ز شمع ای نور شک جگر دورا / فروغ آفرین بود و مان ز خانی
 چو کل لب بر بستر خار دارم / کنایه ز حسرت کز انبار دارم
 دل از زرده ام و زنجیرم / دل از زرده بیند و کار دارم
 سری دارم از بار سودا و کور / برین سینه پروای و شکار دارم
 کوه در کوه دارم ابروی برغم / خط سجد چه ابرو و دم دارم
 کز زرد ز من آب و آینه کوی / که نصیب کردم و مار دارم
 ز کفن چون کشت ز غم لب بستان / که سامان کشت غم دارم
 هم از نسبت صورت دل به کجا / ای غم خون همچو صوفی دارم
 هم از خنده زخمهای ناست / بر این دین صد دین بهار دارم
 همه شب ز کیفیت باده غم / سری منت و شرکای شب دارم
 در آندم که کل بهر شمع خنده / من این شمع کز بهر زار دارم

شب که هلوئی طلعت است همه کوی و دلی لب لب دارم
 یکی و شش دل بخت نرکان ز فولاد خنجر چو کار دارم
 ندارم جوی اجنبی که کجادی غم در دود و آفرین دارم
 سری نیست با کل سجم لبیک دل آویزه زلف و زار دارم
 چه سود اگر کم شود آرزو را که غم بار دانه دارم
 برف چو شوم زخم ویران را که از شتر غره آزار دارم
 چه سامان ازین به که دشت کنور نیت رونق نه مقدار دارم
 بکل از بس که دم و شاد کنی که زب جواری کلزار دارم
 ایمان بر دهقان است که امسال هم حسرت دارم
 در غوغا شکر لب بی غمی ز کل دارم آن ذوق که خدا دارم
 دماغی نیست ناست که کوی که در هلوئی خا عطار دارم
 شب و روز در شکل خوابیدی سنج مرکان شاد دارم
 نیرکان چشم خودم رحم ناید دل مندوان جگر خوار دارم
 نه از کرب استایم و نیاز قل دل و دیده را که کار دارم
 جوان نکل کش میوه ساد است همه بزم و شاد دارم
 برو نیک یک جلوه در دیشم نه بر خنار شش بر عار دارم
 مستانیم چشم ز لعل ایمان اگر سبب جگر کفار دارم
 یک عارفم ناز و روست که از قید بندگی کار دارم
 در عشق کفر است از منکرانم اگر کفر نیست اقرار دارم

یا غفر

یکی عود که نغمه بر سر دهم که از رشته ناله آن دارم
 یکی میل با بر و بال ساقم که محرومی از طوف کلزار دارم
 بیکر کل کلم دست رس نیست از د جگر کوش بر نوک خنار دارم
 درین جنت ابدی رو بر ماندن نه سامان یک کلام خنار دارم
 به چای که برین نیک چمان قدم آهین بچو سدا دارم
 ندانم چرا با رب انیس خرازم چه لطف خداوند دارم
 صف آرای تیغ و شمشیر غاری که لب درینا لب کلزار دارم
 جوی عید فرمان حمله کافور است زمین از خون قربانی تقوی زینا دارم
 ز عین خون فرمان شکر است که درینا به چون بکوشد کمان دارم
 در بر روح همی نر که سفیدان را که خون جامه ز دست بجان دارم
 قدم بجای بر خیمه و نصرت میرزا فاریز که تیغ حایه عید بر خون دشمنان دارم
 بنویسد بکوه شمشیر بر سر کردون اگر بویست و غوغا بیارن دارم
 پیش ای و خورشید در بر خورشید که عیب جوهر است از آینه ان دارم
 غزال از حاشی کان آینه فدا ناید که در حش کسوت قربان دارم
 بقیه شعله بر در لب نفس غنی چو سدا و جگر پیشیم بیان دارم
 ز تیغ زانو بر دلوای شمشیر عکسی اگر بر با سبیل افند کلسا دارم
 نرد که عیب است نه کلش او دارد جو کل وردی جبار بر سر دانه دارم

بمیلادی که خوش خلق نازد رخ جو کانه ز نقش بوسه نعل بادیش سازد
ز سحر وی سر قیام او در بخت لبس عین چون بر علم برسان بود
که میان دغا که عیار ملک سید جوطالب خلعت خافش آسمان شد
و عابر سبک نام از نشانی و آندم که صبح از دیرین طلیح

الطیخل برای عادت جاده عبیدی

بر آن شلح کل از دیرین جاده عبیدی

ز طاق دلم آسمان افتاده ز ستم زمین و زمان افتاده
بوزاد کردن کزین خرد حسن زنده در خان و مان افتاده
بمیلاد شمع کوی کز انبیا مراد و در متوجان افتاده
دلم را ازین چهار بازار ارکان بهر چه چید ز زبان افتاده
همایسم از سر کرده شمع بنوعی که شمع از زبان افتاده
نی را دل زنده است کوی که طاعت و دل در جهان افتاده
و فاداش او باندازه پیر ز بحر جهان و در کرانه افتاده
نماندست بر جان و دیکری که کرد از دستان افتاده
بسی که آن کسی خیر از جای زمین افتاده زمان افتاده
زانه دیکر بیکل جمن را که مهابی دل بر زبان افتاده
کلی شکفته بر دل از دهم کوی که آتش درین کله افتاده
جهان را که بماند آن که در وی اجل همچو شیران افتاده
کوزمان آن سینه غافل ازین حرفان بدینان افتاده

یا کلام از

یکی بهشت علف درنگ و لوی یکی تیر خورده جهان افتاده
یکی ز انبوی خوا که است جولان یکی در شمعینان افتاده
یکی ببال کرد تا شد دست یکی راه را سی بجای افتاده
یکی را حریرین از نقش خالی یکی داغ بر پیران افتاده
یکی در جبهه که هوا هوامان یکی بر مکان چون بکا افتاده
یکی بر راجین صبا و سبک دو یکی همچو شمعینان افتاده
یکی بنده ز کوی دست فرسای یکی فارغ از این و آن افتاده
یکی لب بیکدی که کنگریده یکی در کبارتسان افتاده
یکی غافل از کار و از خواست یکی اندک در کار افتاده
یکی بهشت خود را بر آورده و کله با کوب شیران افتاده
یکی لب زاده که سنج برین یکدست چون و ایکن افتاده
غم از ضعف بری ز در جوای که محض و سرچون افتاده
یکی انبوی هر چون جستن باندازه صد کمان افتاده
یکی از لب جوئی صوفایری اگر بسته اندر میان افتاده
یکی از غفلت دل از هم خایا یکارزه بر استخوان افتاده
در آخر آن شیران کزنا بنوبت بیکه دمان افتاده
نقطه نزل کام کا هوئی غافل بیکال شیران افتاده
تندرستی بر شمع غافل شده بیک جنبش از شیران افتاده
کمن کبر که شوی کبر شیطان تحت الشریع استخوان افتاده

نکتت در سینه سر بلند آن
 همان اوقاده همان اوقاده
 سخن است نگر که غنور
 بودت چون ز این اوقاده
 نکتت بید که بر عرش ساید
 چه غم کردی که در آن اوقاده
 مرا بلند بی فطرت نظر کن
 که در بای خلق چه سان اوقاده
 سخنانی بسبب ازین جنگ کلم
 جو تو نیست که استخوان اوقاده
 سخن بگذر سینه از ملک کرم
 جو هر که از حجب دکان اوقاده
 رخ صفی از خانه غم بر غم
 زلف جو روی جهان اوقاده
 شعر از خانه بی سیاهی
 زلف برین میان اوقاده
 بر او زلف کرم را فدا چندی
 بر خواره نو خطای اوقاده
 از آن با بیا که مرغ خیال
 فضا بت بلند است اوقاده
 حدیث از لیم بای نهاده برین
 جو ایات بر زبان اوقاده
 ز این بخت غم نشی غم
 که سبز همچون سنا اوقاده
 بر زبده آن نوع دست عطر رد
 که عطر گلشن میان اوقاده
 عود است طبع از لطافت
 ز با بیا فضا نشان اوقاده
 غباری که در سینه ام کرده مثل
 که از شش بینه دان اوقاده
 نه از سیم از نهانی دل
 بیکبار بر شراب اوقاده
 که این کوهر از شکست نظیر
 بوی روی در کران اوقاده
 ز طعم بچوبید زهر آب طی
 ز لطفم به شکر سنا اوقاده
 برین طبع هر دم برین مهر
 بدل کا و کا و سنا اوقاده

غم میز

نکتت من این سبب نو بیا
 سبب دل را ز سر در اوقاده
 لب بهای غم کاسه با دل
 معارضه رخ و کمان اوقاده
 عمو روی ده صبح فرق کردن
 که نگرش در دمان اوقاده
 ندانم که این خوش صبح کرد
 چه در غم من برسان اوقاده
 ندانم بیا زاده سر زده سودا
 مرا سودا و در زبان اوقاده
 فلک بگریه جویند بانه
 از این غم و حال اوقاده
 نکتت بیا به طالع من
 که از حجب مفت اوقاده
 ز میطالعی ساغر است بام
 ز طاق ل و ستان اوقاده
 زانک جگر فام بت سحر دل
 بروی صحرای سنا اوقاده
 مکتب بر خا رو از هر کرم
 بخمن کل از غم اوقاده
 ز سر برده ام سجد زلف الم را
 نکتت بموی سنا اوقاده
 ز صفت غم استخوان خوراکه
 کرم سبب از زردبان اوقاده
 ز بس تو اینم و مانده از راه
 جو عک در آب و ان اوقاده
 مینکت در ساعت از حجب غم
 اگر زورم بر کران اوقاده
 ندانم چه اندیشه آخر چه نرم
 مرا کار با سنا اوقاده
 چه بخت از ناخن چاره سازی
 بکام که سنا اوقاده
 بگرد افتاده کشتی سعیم
 وز و شک و بادبان اوقاده
 عجب کرانم صد نگر دیدن
 اند و نخته بر کران اوقاده
 گرفتاده ام شکر بر کرم
 براه امام زمان اوقاده

علی ولی الله از ضرب مغش

بگوشتش کرام جهان افشاده

کمرش از ده بدوش لکنه
چون بگوشتش از ده بدوش لکنه
بپایش سر و جان نکرده دشمن
وز وضرب تیغی زبان افشاده
تب از ده از سبب زلفهارش
بر اندام صفت آسمان افشاده
نیکی از چپ خفتش و زبیده
روان بر و راسش و جان افشاده
غباری که از دست داده
نظمت که سر و دهان افشاده
دم نموشش در کز نطبله
خک ز زباده حسن افشاده
زیر زب که از پیش چشمش
بدیدار خود در کان افشاده
صدف کشته خاک بخت کمرش را
از آن بروی جهان افشاده
جناح ملک ده آرمگاهش
ز تعلیل او کشت افشاده
جو طالب بر جبهه آستانش
بدلخواهم آن آستان افشاده

طبع کند در آتش مغش و بگری
و انکه فتنه از رو بال کوبی
نظم زردی صفت غنچه
هر دم بکوه آرد بهی آذری
از آتشین طبع غرای و دشمن
موجیکه در شعله غلغلی
چون غلام سبیل کین بود
آهوی حسن خجل شود از کین
یوسف تراو دارد و دیوار غلام
انگشت جو ششم از غلغلی
ارباب طبع با خود بستمین
اخرای فهم را همه زنده طری

آندم کز فاقه ای کلیم به جیح
افشاده سر و در بر او کز فنی
اینک مغش و بگوشتش
از زخم او تراوشش و غلغلی
الکاح طام همه در طبعش
علیه بهدشان همه با نیک و غری
و این کینا دره هر یک بخیر
در مهده در پی ده کوسین
با من بخور آن درین صدمه کلام
هر لحظه نیندوای بری
کویند کینا کینا کینا
بالکوه این و آن افشاده
انصافیت و زنده در زخم کلام
بر من سلم است طری و غری
مجموعه خیال می بر روی کار
منوخ کت نیند و بان آوری
آتش نشان غصه طبع بر لب
با حال کرد کینا آستان غری
این کیه کوه بر لب طبع
کز حال آن بنال صدمه غری
اما چه سود آن کینا را اگر
بر دشمنان فتنه از نیک و غری
آن کوه باطن کینا کینا
با انکه خوش کینا کینا
با آن سببه و لاجرم دوستی
کز کینا کینا کینا
یکتا بود کوه کینا کینا
طبع نبات مصری صبر غلغلی
عاجه جان زلفه کینا کینا
کز کینا کینا کینا
یکتوع جلوه کینا کینا
بر خا خجل کینا کینا
کویند با هم اینک کینا
در با کوه کینا کینا
با حسن باطن کینا کینا
کینا کینا کینا

وراز جو اسطش ان لغو زخم
 کري بگوشت ز من بکري
 و از جو اسطش ان لغو زخم
 بگر بگوشت دست زم بند بگر
 اما چه نظم طمعي چون نه ابدان
 از باغي ابريم ز زمين بوري
 نظم طمعي نه لغو از سو اودان
 دانه برص نه بد بذر تخموري
 ديگر زنگنه ز نذر لب بر لب
 کرز انکه در برابر پاشل آوري
 مشهور است نه بدین طبع در جهان
 از عین انکه طواف نکرده باور
 ورنه نظیر سرت بر تو و صفت
 غل زبان اگر غلط باشد بدي
 از غل غلپ و کسب نه بهر بند
 ديگر بدست نيت اين نه بوري
 آداب و طرز نيت ز در جو کوفه
 آورده اند با خود از سلطان بدي
 در شتر اک غلبي از ما رسيد
 اين نه بهر بکران هم عقده بدي
 با جوح و اره کيا بيشه زبان
 آورده اند خسته نه بکري
 کونامي سنجي هم سر جهان
 با اين کرده چهره نه بکري
 از شتر زيبا دلان مهر نه
 بود که امام زمان نه بکري
 مولاي بن محمد مهدي که سر باو
 داده روح فاعل دين جعفري
 فوي و کما سنج عیلت
 جانها دمیده در زنج سنجي
 ناموس در بسته جهان در راه
 کز صبح کرده بر خورشيد خاوري
 تا فرشت عدل اوش نه بکري
 بر چهره دست ظلم سباط سنجي
 عاف جهان فوي شده که نه بکري
 کشته اند در شش زلف غضب جوي

جا کرده

جا کرده در حلیت شامین زنده
 و کجی بود از نظم سنج کبوري
 جو و شیل از سبده که کرسنه بدي
 دست حواد او را با ارا ذري
 حجاره ابرار غلش انفعال خوش
 ریزد خاک با به صد بخری
 با نرم صابج اوزده بر طمعي
 کان نظم میکند بکثر بر ابري
 اي شمع نور مرقع چون ميري
 زیر آب نويافته روشن برور
 دعوی عین عمر کند اهل روزگار
 بر روزگار چون نوشيني باوري
 که خلق با ولاي تو دم زند
 آفاق که آسني کوي غم بدي
 یکدل گشت مهر تر از انکه مهر تو
 دارد دهن روز جوان مهر خوري
 نادره ذره رادل بکر آورد
 نقاش داده دل اشک صوري
 شده هر اسبده فشان نظام
 ناصب دانه از افق بر آوري
 تا جند نام کفر کند خورشيد
 و ز بهم صبح من کند بر بدي
 وقت کز نشين قبال سدام
 چون خود برون خرامی تا نه جدي
 و انکه سجي بازوي اسلام بري
 زين رو به کفر کس غصه جوي
 کجند که در بخت مغوي فرق
 بنما سجي سنجي کند با سوري
 در بحر کفر مهده کجند کز نشين
 کشتي شکسته میکند در بحر
 شکستني نو رفتار ايج مهر
 و انگاه ده به جاي خوش نشاني
 جمعي کزان سينا با سلام
 فرماين بجا ده شمع ميري
 طالب سبده وقت عادت ال
 و انکه دين دعا کز ختم شکاری

هنوز خم و فاباره بدست است که این سبب دلال در دلس است
 کتبه را آری نیست در طبعشان ز بس طبع مجادیری است
 بلس خشم دست دهند و نرد که این سخن همه بود اگر است
 بحر آنکه غم و زهره باهل سلوک همیشه لب خوی خضر است
 بطاهر از جبهه ز کدکبانی جو طفل سافط جانی را خوار است
 بزکشان مسکر زانکه غم فزود در دشت بی مغر است
 تمام دیو نهاده حسن از ان بی من بکند و بهر است
 در آب و جلیه طبع که قطره قطره کزین حبه این مغر است
 زنده غوطه و ترش غلیظ که خجسته خلاصه و سوس است
 جودانه قدر از حب و انکسار بی شکست آن منکر است
 برزند جان ز کف زانکه مکر حرم هر که اهل بجا است
 و اگر بدست بجای و نسیسم تمام در جویان سیاه است
 بوصفان مکر لطف را چه کاد بر
 خموش طالب کاشان غریب است
 بی جنون موفغان بی شکست من لطف و بیان بی شکست
 شورشی که نبود با هر سویی در بدن جلوه جان بی شکست
 سرنگی بی شک نبود هر کف خاک جهان بی شکست
 لب میباید که چون کوس کز کران تا بکران بی شکست
 دجله شش و کامی رکت نمیکند و میان بی شکست

از نبال کوه صبح مجوی ۲ خنده مانجان با شکست
 دو دمان نمره را بیل است خست دوده کان بی شکست
 مصلحتی آسوب است در صف نعله دهان بی شکست
 صد تکرار بلا بر دلش دفت کردیم همان بی شکست
 جلوه کج روشت در ره صد طاعت شیرین بی شکست
 ز هر جامه کثان در نوال همچو شرب نعلانی بی شکست
 ناز مخصوص به است و کثت شاد بهیجا بی شکست
 زانکه بران خشک است ۱ هم بکسی بچوان بی شکست
 قامت همچو کار امشل ۲ ناز و بی کمان بی شکست
 من کجا سوخی بود از کجا صوره بال نشان بی شکست
 نفسم برو بی رونق بود مکیا ز طبع بی شکست
 نمک خلق کجاست در یم آفتاب بی زلفان بی شکست
 تو نمک است بنای برسان تا بدایه بی شکست
 نفقه کام حسن بهات تا ابد کامت از ان بی شکست
 مرهم از زخم شکست زخم در از زبان بی شکست
 عصمت از طهرین کسر کرد بس از بن ضیافت بی شکست
 آه ازین بد که سران که زبانتان جو بی شکست
 جرقه صحبت بی از است بیضه لغت بی شکست

سیر زخم دل با بران کردم
رو نک بو نس و مینا بی نک
دماغ برکت ز که در مان جویم
قاف تا قاف جهان بی نک
مرعم سوز ز بزم لعل کند
دست این مریم بی نک
خام را کند زبان کز طالب
بش این طلی بی نک
زخمی چند ز کون بسیار

نایابی این بی نر آن بی نک

دوش کا در جهان بی نایی
کشت چشم خیالیم آبی
نمره بر هم شست را دیدم
دور این ز امدان فسلایی
بجو زیت سزی خطا خویش
عشق جویش تمام آبی
جسم بر در نسیم که جلوه دم
وصف لذت نایاب آبی
روح طبعم ز سراج و ریجاش
بر نفس تنه فضل غنیم آبی
نغمه دگر عشق نصف لعینش
منزعم هم بند ارشاد آبی
دیدم لعن عالم در خواب
که بچویش کوهان آبی
روضه محو کشتن طبعم
رشته زلف و صفات آبی
جرم خاشاک کوه و لعل
زده بر آب منش آبی
ساخته بش خون بهر بار
ناگشت غنیمت آبی
بهر میزان ارتفاع صفاتش
همه وراق کل خط آبی
زلف طبعم و سطریش را
نغمه بر تار کرده صفت آبی
کرده در دماغ لاکه شش
ششم غریک عنب آبی

پادشاه

۲۲

حلمه بو نس با سینهش را
عکس کن نموده مینایی
بیدش از دشنه بی شک کن
رسم کرده غنیمت آبی
طرد و بلندش ز ناری
اروی شادش آبی
شسته حور انشغوش
کل عارض آب شاد آبی
بصد اغراق اعطان حسن
بی اضافات مکرر آبی
از صفاتین سوی کوهان فاش
عکس جلال جوهر آبی
جو بوی برین صراحی بوزن
کاغذ باده نایی
عطسه عطرافتن در حسن
هوش بر آرزویش آبی
صلب کرم ز صد هزار فکر
در صفات ز جویش آبی
فوج علمانش با حسن
کرم زلفین کیده آبی
در خرام جفا نصیب است
بر سر نهایی بی آبی
چند بر فوسل بر او ان بران
دو سه کرش ز تیر آبی
حرف نمادش فامشان
بر زبان تار سید اطن آبی
وصف خورشیدش عرش
مثل آب شور و آبی
هر نفس بر بای می غلطان
همچو سحاب کاه آبی
بجلاست خواب چون بدم
جلوه ی این خوش آبی
باز کوثر کشته ششم
شسته اگر دست آبی
در خشمم جو باز نمود
نوسن جرم غمان آبی
کفتم آواز مکنات بود
شبه این در صفات آبی

گفت رضوان مکریم هستی / نقد لفظ قطب افطاب
 شیردان علی که می شد / عشوه کنیستی و القاب
 آنکه بعد از شعله کشند / ابرو بر بوسه بین سجالی
 و آنکه حفظ از سر از رخت / پنج بر موزنابی مرغی
 در صفات جلالتش از سطر / بر دوازده ماهی کتای
 در مقامات فتنه که کشند / آسمان زمینش سر پای
 حفظ او در سیر کرکند / شب رود در کجایست پای
 صبحم باز نامش من اف / لذت اکل و لقمه آب
 که با بای بروی کرکش / عام کرد و خواص حدای
 زربکان انجذاب سکند / هم ز چین جبین ضرابی
 ساطع در مکان علمش / کرده چینه علوم کتابی
 عمر در مدارش علمش / کرده فوج عقول طسکای
 چون شد قول عقل بکند / گوید آرم سپهر دولای
 از نو سرمان زنده جلال / وز نوای زینل نصیبای
 داد سپهر طرب / دم ز عین نیل از اصحابی
 ای لای که از تو چه تو / کشته ابروی قهقهه بربای
 ناز که کو شاعریست چه زبنا / سخنش در کمال ذوالی
 آمد در فتنه بی خط او / فارغ از جزو و ماعفای
 ناز بود کن نظم را / فیض خط الشعاع مناسی

مضطر

مضطرب تو نیست خانه او / ناز بود غنائش سبب
 بنت فارغ از نال لطفش / یکدم از رسته سخن پای
 زینت آنست از تو بوس / بر نال لطفش سبب
 ناز مضرب در فغان آید / ساز بود نواز فارغ پای
 از غنای دل عد و دیر ترا / ناز غنیم کنی مضرب پای
 برون از جملش اگر صراغ زوم شویم / خن و خار از بر و این زیاده بودیم
 بنا زوم او خون کرده چون شکفته دل / خراش خن سیر از نظر و خنک نمید
 زینت کریم کرد ز ریش کل من / بهر مونس که در غنچه سید
 فغان که جبهه یکم شکفته دل / فغان خن و لاسکج زلفایم
 زخم حلقه کا فغان که بر زمین دل / بهر مونس که در غنچه سید
 شب غم بچو آن مار که بر مار کج / زیاده بر طره این شب غم
 برآورم زمرگان من این جبهه لای / که فاد رحیرا در آتش غنچه زدم
 فروغ جبهه خورشید دولت میرزا غنیر
 که ماه کنه سنجی ابروی روح اوردم
 هم از یادمانی خاتم ریش شمع غنای / تبه کی کنه ریش غنچه شیدیم
 کل اکین شد کف غم بار و نظر کو / جسان از بحر کو غم کن ابرو دیم
 حلالا با دلکشت و صراحت اندک شما / بجان با ناسد شوخ خیال غنچه زدم
 مصورند بیای نظیر حاکم غنیم / جو در آتش غنچه زدم

ز رویش صفحہ کشودم و صدقہ بستم
 ز قدس جلوس بر بودم و صدقہ بستم
 زین گفت آنقدر زخمه کشی که دلم
 حلقه گفت آفتاب از سار سار کشیدم
 خطایش تا نکوه خاطر منجر بر حسب
 بدین صدره بر ستم بر تو بختیدم
 بنا فہرین چون تیغ بران فتنہ نمودم
 بنا و از باران چون ازین طوفان بودم
 بر تنم حوزانف دلان کہ تانفا
 کشید زبان از جانب ایشان بخاندا
 مہ خالہ رکچہ لم ریزن کوہرہ
 بوصف جو او غیر تو در دل از برہم
 قشادم از سنجاش سحر در ہفتہ
 نمودم از شکوشت سمن بر خود برہم
 نکست ای توفیق و توفیق اعلیٰ
 تن خاکستر افلاک را ہر چند کردیم
 نشاندہ حشاش افشا اضطرار
 دل افشاست خاک را ہر چند کاویم
 سنجاکبای او قاش لبستان کردیم
 بساطت کشا از خیمہ زخمر حرم
 حبس از خلد لافم کی بہر تو او کردیم
 سنجوشت غذا رم با پیاسہ خیمہ
 کلف منت موقوفست منت مہم
 از ان این شو عشق آفریم خمر حرم
 کہو دم دین بہر تو حاضر حال اکہ
 نہ بنیم عجووی و عجوایم مدی دیم
 سنجوختانہ وحدت بیاد نہ ہستم
 و کر از نا کھانہ ز کھانہ سحر کردیم
 خوش آمدنیت این در کہ ہفتہ شمار
 سنج او کہ نوک نقب افرازد دیم
 خوش آمد کوہدان کوہم بہر تو کردیم
 من از صلبت مرکب میل فرمودیم
 نسکوشت دل را این کہ ہم زخم را
 جو مرغ فقر دایم نغمہ زن بر شاخ کردیم
 مرقا رک طرازی ہم ز خاک را بر افشا
 جہ ذوق از آفرینہ خطا بر کردیم
 الانام محراب توجہ در دنیا آید
 مبادا فرغم ابروی او چرا بامیدیم

مان این بکشد

مان این بکشد ابروی سبک خطایی
 سز زکس سنا کہ کنی غالیہ بی
 آہوا کر از نا فوہانہ کہ گشت
 بر کوئہ چمت از نا فوہ بی
 ستاروی بر ورق لاوین
 با اکہ درین باغ نہشت نہشت
 از صلب کہ کہ در حمت غلطہ بود
 کار ام نکید و می زاد و رہی
 از بکمی سستی کہ کنی غالیہ الودج
 از بوسہ تر عارض تر کج خطایی
 داری دوزبان ہر دو کھانہ
 ز از وی خروشی خروشا ہنوا بی
 سید برین منت از خال کہ گفتار
 تو با سیر بر حسان نغمہ لہری
 دایم ز کشت خوامی نہرکت
 مانند عوسان یکہ جلہ نمایی
 داغند ز رفتار تو کھانہ قدر تو
 با اکہ جوطا ستم شتی پای
 ہر کہ سہر نہ فی غوطہ زبر
 صد کہ ہر نافقہ بر آری جوہری
 غواض نہ لیک جو غوطہ جوی
 از بحر راہی و بحر دہ راہی
 با حجب تر از تو فغان ز کردی
 شک نیست کہ ہماری ہم زشتی
 در کوہ شہر با نغمہ سز لیک
 ہر کام نولہ تہر راہی
 خاک قدمت صدقہ از ارجات
 ہر چند کہ ساق و نہان در کل لای
 از ضعف منت سرخ کشتہ لب لای
 نیغی کہ ستر از بدن داد و جدا
 ز بر قدمت فرس و زہر زہر
 از جنس سہر فندر و از قہم خطایی
 کاهی کہ دو سبک سبک است
 کایہر ستم کایہر از برہم
 دند انہ مضح خطہ خند بہرہ
 ز از و کشت کشت کشت کشتی

با آنکه بریده اسر و هر دوزخ است
 صد نفی برای عمر زری و ادبی
 خون در دست مرده بخور کردن
 آلوده نکرد دیکه عض و برای
 جو نطفه طایفه ای کتی آنک
 در بای تو افتند زوای
 خود اثر دروختی رویت
 شک نیست که مویش را تو خجسته
 زانو که در لازم زانوئی نداشت
 بزرانبی تو کرده بر تو داری
 کعبه در دست و رو کعبه خط سطر
 تو نایبی کرده افاده برای
 برنا صیغه صغیر خط کعب
 هر دم حجر الاسود از نقطه ای
 ای خانه شکیان هم خور است
 ای شغل خود زلفستان غایبی
 داری بر سر شیفه سودای نهانی
 در کوشش لم کویر که مت جبر است
 در زیر لب ز فرمت نهانی
 در نوبه مدح حبس اداری
 کز جوهرش اندیشه کتی نور کدای
 تسلط بی تو در دل بهار کسین
 کردن بیان شوق و در انبار کسین
 بی آه و آنک جانشین در جانشین
 با سوختن در کسین دل با کسین
 از کرب من می گفتم به دور
 دغم که دست جانشین با کسین
 کارم کسین بود اندر زوای
 و آنکه مدین همه اعضا کسین
 با بهایی که به مغلور است
 بر حال و بر و حلت دریا کسین
 دور از تو دون در بند و نیست
 با بر نو بهار بدو کسین
 رفیق و سبیل کاف و درم زوای
 بیا کسین تو غرض جاک کسین

عشق ابر

چون شکر کوی که بنامم که مسج
 آبی ز بر ششم الا کسین
 دور از رکاب دولت اسیر
 خندیدم غنان بغنان با کسین
 عیش و غم زمانه دور و زشت
 اسر و ز خصل کردن و فردا کسین
 در برده ای که ز چشم و جفا
 رسوا بر عالمند ز سوای کسین
 در خور و کفایت فربه منم
 بیایم مدافع صحرا کسین
 کرمت کبر را اثری در و نهاد
 ایک نه اساله میا کسین
 جبار از سینه جنت تو فکد
 در از دین حبت تمام کسین
 کباب بهار عمر آید م کوشش
 از چشم دل فاده تمام کسین
 در از دست مرم سوزش
 با سوز استیاق تو جی کسین
 یکه که کسین و ز کتی از ماند
 ای و ای اگر کسین شکر کسین
 با من حدیث کرب لغوب بکنند
 بارش کرده اندک کسین
 کای جوی جام شکر خنده هم
 تا چند همچو دین غیا کسین
 از کربهای بهار نور زلف نهانی
 انصافیت و زنه کسین
 ای دین آبر و نور باشد کنون
 در یوزه میکی از در کسین
 چون کیمیت در حکم می کشم
 کیدن کس به غنا کسین
 آن دل کبر کوشش مغلش
 چشم از مناع می و در کسین
 صبر حلقه کسین در نهانی
 با آنکه خانه داده به کسین
 ابر بهار که کسین کسین
 بنامش طوفان و الا کسین
 یک چشم کسین در یک سر و یک جفا
 طوفان لغبت از کسین
 مابرد در از نهام یکاه
 اسرار غیب می کند آنها کسین

صد شیوه بود و محکم کز کرم عشق
 از بار رفت محله مرا با کزین
 چشم بغیر کشته ز غم با کزین
 بنمود از آستین بد و بضا کزین
 ممنون سوز و کویه خویشم که نمیداد
 انس بود که اختن ای کزین
 اسباب گریه جمله میبارد و دلغ
 ای دین حبت و اسطفا کزین
 اینست که مقیم شهید آغم است
 بر زنی که خضر و سجا کزین
 شمش از کز رودمانم کزین
 بر آید آن دست و رخ زین کزین
 مساط و اره و مزی و کز
 چشم به کوه کوه طکر با کزین
 دارم ز جگر و کس کزین
 صد کل یک ز جمله اینها کزین
 عمری بریده دل شیدا کزین
 اکنون من و چشم سوید کزین
 باران چه جو و نعمت نام کزین
 دامن دل نمیکند با کزین
 بکده به تار و نسیم کزین
 رسم قدیم کشته جان کزین
 نیاز خنده رویر و در آید کزین
 رخت نمید مژده از کزین
 شمع زانم غایز کزین
 بر آید
 دایم ضیاء کزین
 یک است از جیم و کزین
 برکت خود از جمله کزین
 ای صبر که خشم از رضا کزین
 دایم شیده از صف و کزین
 برین یکس و نه چاه تراد کزین
 از آب دین و موه خارا کزین
 بانوش خند عدل و بخور دین کزین
 یکدیده آتش بنود با کزین
 از بس که کس و در عهد تو
 لفظیت با ضیاء کزین

از کز

۲۷
 از رنگ نه تو دینم کزین
 اما کزین بود کزین
 تا خرم و مسیح زنده است کزین
 دطایر مرده را کند اجا کزین
 باد و حید و جاده ترار و زین کزین
 در آرزو و مرکز صفا کزین
 تا از نسیم و از کزین کزین
 ریزه چپ هم کزین
 باغ دل مسود تو باد انجان کزین
 یک کل بس هو شکله لا کزین
 دم صبح هوای بکالت
 بچشم جو لایکه با کزین
 نسیم غم به آیه کوی
 یک طایر و کس کزین
 ز بیت رنگین تر از باد کزین
 هوای کزین تر از ناف کزین
 بر طایر و کس را در صحن کزین
 سر موندناش با کزین
 ریاحین را رقم بر صفحه خاک
 جو تصویر بسوی درخت کزین
 روان سوسن و کزین
 تو کوی هوای در وجه کزین
 چمنها جلد در عین لطافت
 هوای ناد و کمال اغدا کزین
 بهجت فکرم کزین
 جوین شاعر با کزین
 بدو جامی و کزین
 کبرین توبه چون کزین
 می شبر از کزین
 عکاسان با کزین
 شرب بر کمال چشم دور
 کل و کزین با کزین
 اگر کزین کزین
 خرد را با کزین
 نی از جام سفای کزین
 که است به کزین

عروس می زینب عروست بی نور جان کجاست
 زینب دینوری خورشید خوش بی طالع می را تو است
 دای بر کمال آنکه خموشی نمیدانم معنی را تو است
 نیکوستان مطرب کم حرکت جوشام غمزه است ملک است
 بخواندن نیت باطل طلب بود عکاس منور کوی است
 بیاست تو مطرب شو تو نوال کرد و صاحب فرخنده است
 بخندان چمن قیاح آن خان جم قدر
 که آب کو هر جا و جلالت
 زلفش چون هر شمع نمودار جوهر او بر در است
 عیاط آت دم کوهرش بنا صدف را بر دوشش نهاد
 بحد با لاله نوزین لغز تو خوشی است بهمان است
 خیالش نه فلغ از کفوت خیمه شرف آفتاب است
 جهان نسیدیر که در ابواب قدرتش ملک خورشید صف نواست
 زینب چو کلک بهینش سرخ ستم در زیر است
 مرا از باده مدش لبالب هزاران شیشه طاق خلیات
 خروان تو سخی شمعندیت که از بادش دم و از زلفش
 زلفش خوش بر خلت عالم لبش غنچه انوار صبح است
 نیزش سبزه فانی فکر افشقی بر من و الا را است
 جوینت نه مطرب ملکست جوینت آفت ناموس است

سنان نره کز

سنان نره کز سنان نره کز
 زینب آینه خورشید مثال زینب طوطی است که نکست
 زینب کوی بدل کو شمع است و عقیقه چشم در را تو است
 بکنه فکره اش غزل کل را دماغی منور خلالت
 زینب کوی بدل کو شمع است و بدو را و کرد و در کجاست
 کینج خانه خیلش عازرا سخن در کافور در رخت
 بعدش نیان بخت به جند تن در کیش را ربطی است
 سخن سنان نره کز بوضعت کلام سر بر عقد است
 زینب خود فراموش کرد و غفلت عرقها بر چش افق است
 نویسنده کز خرافه کست شود تا دهب که هر نکست
 خموشی غدر نموت طالب سخن کونه جانی فل و قاست
 دعا دست آمیز در کدورت که این نیت نیت خیر است
 عقیقه تابد بر سبزه خطان مبارک دیدن شکل است
 برویت یاده نویسیاد ایام
 که در بر تو نویسی کوی قاست
 بگوشت اسرار است این نوید از آسمان که باغ ملک اخروم بهیانی خیر است
 بشادابی کجاست نه میسر کرده که انکس بر رحمت بر کف ویران است
 می اوج غمت که بود از آسمان رو به تکلیف سعاد باز سویی آسمان

بپای روی خود باخیز این خوش حال از آن بگریز و بدین دست
به بخار شطالک لاله دعا کن که بوی زدن بر از دل و جانیا
درین دریای موج خواران تو کفایت فلان عیال که افت از چشم کلام

کرامی کو هر چه تو بخواهی از چشم بد اعین

که آن درد از پرتو کون لکانه

تنت پیروز گشت فغانه برین کل نیم تو کرد برده از شکفتن کل
لفظ خیر و زبیر تو مهر داری نیم صبح بود خوشه صبر من کل
در آمدی چمن خند لب شد خاموش بروشدی و کرد در سینه بوی کل
کمان منو جان تصویب محال شرب و لعل تو آلودگی و در کل
دل نبارت بوسه ای تو شافت به طفل شوخ که بایل بود بچند کل
هوای کل شکتی عیال تو کبریا بغایتی که بود غنایب دشمن کل
ز دست ارمی غایت خود غایب لاله ای نه از جا اثر تا زبانه برین کل

بفرزید از و کل حسن طالع

زبان کل کو کوی که نیست صدان کل

دلایا که فرزند صبر داری که با صبا صحت و با شکفتن کل
شکفتن نبود زو و بچه جوهر او کست و با سدر شکفتن کل
سند آت و یک برن غنایب شو به غنایب دست بچو کون کل
بدوزمان یکا خوبی و عجب ارم نیست حایل که بگردن کل
بست باری قبال او عجب نبود که زخم شعله توان و خن سوزن کل

چون ششم خراب

چون ششم خرابی کل کل است اگر چه فرق جواما بود دشمن کل
تمام مرغیان ز او راق کل کل تمام مدح او است کرد و قدر کل
بجای کل که بود زنده زرم است چراغ لاله فروز و صبار و کل
جهان فروز و یک دنیا طلوع چراغ دولت او چون چراغ کل
بصد چراغ سراغ شام او بود شب صبح چو سحر زنده زو کل
ز غنایب کل که با نهر کند منقار جوهر کم مدح تو کرد در با کل
نیم حفظ تو کرد جانب کل کرد خدنگ خار و کرد زو چون کل
برون را بچو کل از غنایب است اگر چه این کل است مسکن کل
چنان بهر شمس لاله زو چو شمس که بگر خنجه تنال بوقت زاد کل
همیشه و کل افش بهار قبایل

باشی را و دست او دامن کل

خوشا لاهور و فیض کل لاهور بطاعت میل شمع و شتاب لاهور
پایانی اهل هندست که بهی بل زدی کی اسباب لاهور
کام غنایت که از رفت کشور بود شهر بی تاب لاهور
سعد که کو که عمر حضرت به ز آب بچو هند لاهور
اگر که حضرت زدی است هزاران خضر در آب لاهور
مکتوب فلک بخان دوش نظر کردم در صراط لاهور
نمیدم کرد منس جرخ فلک با بچو کل در آب لاهور
همه لالت لاهور است و بی همه سبب جیس سبب لاهور

سخن خلق و حسن چهره آمد
 با صفا بهشت اسباب لاهور
 کز آفتاب خضر بر لکھنوی
 دین شیرین کن عیال لاهور
 بود لاهور شهر جمای آرام
 بیای مضطرب بسال لاهور
 کز آسایش کن میل اغلب
 بروی ستر سحاب لاهور
 میان کشت خوش نام که در مند
 فرغت بیت خود در خواب لاهور
 نذران زند و جاوید پنی
 ز آب خضر فصا ب لاهور
 بر کسب نام از شام ماصبح
 کنان باقی کند منساب لاهور
 بچنگ هر مشکلیان رسد
 سزالف پریشم تاب لاهور
 بزخم که پیشانی خراشد
 زر خورشید را ضرب لاهور
 ز طاق ابروی نیایان برک
 نشان مسجد و محراب لاهور

سزنگ نکر ریش بی طالب

از جنس مذهب باشد باب الجهور

فلما حوّن ببرسانه نقش کرد
نهاران دفر از الهاب کرد
کنم ز اوز و مید تاش و روز
کرانها بساید در باب لاهوت
که پروند سکر و مژدمن
کمی قطره از اقطاب لاهوت

خدا یا زینب جاوید درش

باب خضر لغیر آب لاہور

دو س عکد بودم شب سوز و گداز که بصدق و شادان خوش در روز بازار
حبس از جانی که آردست شوق کشته بران ز بناغم فسم شوق نیاز

۲۰

دین بس بد و هر کوشه روایت
 زبانش از بهانه دلم روز
 گفتن آن بود و محبت اندازی لطف
 خواهد آن مهر که بجا خود روز
 باز گفتن که بخت اگر بخت
 غصه بدم کند کس در و نه روز
 من درین گفت و شنود این دو
 یکدراز با حسن رخ بسته یکدراز
 کرد در بسته یکبار در آمد شعی
 بر روی دلم و از خوشی فرم ناز
 بعد چندین که بهوش آدم و دروغ
 باردیگر ندلم نهوش از دلم
 گفت بر خیز که زین پیش تو ظلم
 منت جستم و بر دستم از دست
 خاک بودیدم و نقش قدم ز محو
 حکم غیر دل سوخته است بشکستی
 جلوه دادی بظلم از بد قدم
 چنین بیست از روز و کوشش
 دادی بیکای من و در سهیل
 چون برت و او شکستیم بد جلد
 پس از این بال نوشید بکهر غدر کن
 اش از دل کی شتر بخوری
 باری اکنون اگر نه شمع می زنی

[illegible]

اخلاص منانه کنم انشا ز کلام منون
 و آنکه بسوی مقصد او نظر کنم
 لوحی اشلم از دل و بر صد آفرم
 نام حکیم عهد و پیمان کنم
 آن آب روی کوه و درخشش که دریا
 مردم هزار گونه رنگین بهار کنم
 در وصف کوه برین رقم آید اراد
 صد گل شکلبه اربط بالک کنم
 بهلوزند مسوده ام با سواد چشم
 هر جا بود صفا و فلاح انجام کنم
 که که کنم فرات آیات مدح او
 اول باب کوثر غل زبان کنم
 کوی خبثی ز دهن خلق معطرش
 نامش را بولت و کلمت با کنم
 که با به از نظر او طبع و علم بر
 ز آل سفید مورچه را جوش کنم
 چون فطرش نجبال او درم جو
 برو از با بال و پر عرش با کنم
 در صفی تصور از نقش حل شدش
 بنیم سحاب دست تیغ زبا کنم
 که است را که است کبر هم مونس
 تا کتب فقیه صحت آن نکته کنم
 ایامی شوق او مثل ز کوبه طوف
 نوبساج منده خفیف الفان کنم
 و زهرا و انوار که است حرم
 محکم و انجلی منده و سبک کنم
 چار شوق او سدل انوار من
 زلفش در چشمم هم نهاد کنم
 زین درد ما که ام کجایان کنم
 زین نکت جو نعل و دل بسته چون
 از فیض موی اعلی او مکر
 اصلاح بن نکت دل نوا کنم
 یکا بشین بهر کلا بر جوشنایق
 با آفتاب خود جو عطار و قران کنم
 نشسته بر حل و اردو ز کعبه
 چون طفل نوا نوحه عرفان کنم
 طالب جو نیست قدرت آیم که در
 سامان صبر این دیکه پیمان کنم

انتهی

آن پرده شسته سار کشت اینان
 خود را بنایم و بسوی روان کنم
 هر جوی خجسته سان بکوش کلشن
 جاک کریم کند زبانت دامن
 هر جوی عجب است بکوشه کلشن
 جاک کریم کنت زبانت دامن
 بکوشم بهر زبانت دامن
 غم جو در اید و در پوشت جو
 عشق مگر بی سوز و ناله حشر
 مهر دم سویر کلشن از زکشتش
 در جمن دیده بال قنات
 حشر الوان جو طیار آید
 بکوشم ز کشتار شبنم لبریز
 نسج توان کرد از زبانت
 منبع طوفان شست دامن
 مرد بر در این نور روشن
 این دل ز کمر مراح و قنات
 کردن مور که نیر فلاح
 روی و لم سوی غریبت و لیکن
 کونیه بن کنت زبانت دامن
 بکوشم شامم کل شکر نرگشت
 شبنم من از مرد که در دامن
 بادل بحسبوع من کنت خفا
 آنچه کند برت با حفاظ بحر من
 چون کنم آخر بن جویان
 و قرا شعار با در ده مدون
 در جمن از مبد ما غی دل ناسا
 صبح دمی که کنم بهوشن
 کر مثل صوت غنایب سیر
 کوشن من دم ز غم زبانت دامن
 باتن باریکتر ز شسته نوام
 نایب نرکان نند از مبد سوز
 بت پیر سید هم فلک جوارم
 روبرو از در جویان
 دست جنون نایک ز خانه دوا
 موی کتب من ز کرد کوه و زرن

نیم جوم قد زینت در نظر خلق
 که چه دارد و دو کون منوکی کن
 برده گرفت جسم جوهر را
 و نه جوهر مودت و نیکون
 قابل و دانا درین زمانه ز تو
 دور زمانه است عهد بود
 دل بخندان یارک نه بید
 یوسف او فاده در جبین
 در عوض زعفران سبزه را
 نیل کیار سینه از زمین رخسار
 بکرم آن نوع است که هر
 نکردت آن مرغ سمن
 نیا جود عشق این دل پسا
 دل نهان افشیت و عشق بخند
 در خور این مغرور و کلج بود
 هر زده بر شمشیر نهاده لاد
 بکده دلم خون غبار خاک از جای
 در نظرم کام کرم نشین
 خجسته نیا کام کرد و نوست
 دست میالابه بند رفیع ازین
 نامزد که نوکده مرده عاشق
 زینکایا بند خورشید رخسار
 خند بود این روح و توح محبت
 دل تیراز و نام جوهر سنگ
 کج ز رخسار محبت کرمان
 بار دیوب راز خانه و روزن
 عشق بیادش صبر بردل احباب
 ریخت ز پیکان دوست و قربان
 اینهمه کرد و کند ز چشم عالم
 اوست نه دشمن نه یار کنین
 کرد دست و تنه بگردون
 غم فلک اکرم و طوطی بدست
 طالب از افق از می بیاید
 سینه خراش کی زینا خوش
 کریمه و بی حد کشت بدست
 هزار الم دوست و نماندش

نیل

بنیاد بر لبی بوسته آری طلق
 آن کرامی کوهر کینه بکشی طلق
 نخل انشا الله کلام طلق
 می دست کشش منشی طلق
 در دین عیسی مغرب یار در حق
 بر لب او چشم دلکش ازین طلق
 وقت انشای کلام است در بر کلام
 ناطق کوهر انشای زده در غصه طلق
 جو زبان او سر زده کرامت
 چون بیا او طهر بند کرایا طلق
 نیت موسی یک رطلی لیا محوی
 کلک در آستین جرد و بر طلق
 با وجود نطق متفلسف ناطق
 در خوشی قلب نشیند کرد و طلق
 هم زبان طوطیان قدس نهی
 بر کسب کرد و شمشیر طلق
 لاکه استر بود او را کل محوی
 دانه کوهر بود او را کفر طلق
 تا بود نام از می و سینه بر روزگار
 بر می عجز بادش جادو این طلق
 خانه یاکف بر قسم از طبع منیر
 ناز غم نیک صدستی بیکار
 بیل دانه ز کشتن کی
 تا صبر خانه منند ناز در صغیر
 در بیاض صفی از فیض ناز منیر
 کلک نکین نغمه موسی به ابر طلق
 نیت چون نشسته طبعی با طلق
 وین سخن رسته ادا که بگویم طلق
 نیر در آنگاه از رنگ و فکند نام
 که چه می بود است از نام بود طلق
 همچو بوز آرد بانگ خراب طلق
 کز سبزه موی طلق قصاید طلق
 طالع جاد و خیا که مقالان طلق
 رنگ خاکیست بر مرغ چون بر درنگ طلق

انوری کرد و میداشت چنانچه
تا که در دوزخ و بر سر
از دل فرم هم با سبزه آید و چون
کک خود را با سبزه چون کک از دوزخ
کرد و بی شعله طلوع نور صبح کرم
در کلام سر و سوزن آید و چون
کز طبع است بن خشم سر که در
از عرق زری خیال شعله طلوع
خطی بر دلقی دارد و فراموشی
ز دست کرم اگر کشید این شعله

صبح دولت افتاد و در کمال طلوع

منیر در سر خیمه بایستد در سر

آن بلند است که در دوزخ و بر سر
آستینش با خفش ز فیض عطش
کز کرد و نوشتش که در دوزخ و بر سر
این دو مرغ غبار است و قول
ز این باد هر دو مرغ غبار است
به هوای آتش از فصلی بیرون
کز بزم غدا و عطری از دوزخ و بر سر

طالع

بر من بفرست فانی از نور خیمه

طالع خفش با سبزه و بر سر
بر سواد خفش کز دوزخ و بر سر
از دوزخ و بر سر
بار ما در دوزخ و بر سر
جانبی بی سبزه و بر سر
هم بر سر و بر سر
عقل کل این خرد و بر سر
شاید خوش قامت قدر ترا در سر
مرد و شمس را سبزه و بر سر
نظم سبزه و بر سر
دور نظر را نظم را و بر سر
کو هر دوزخ و بر سر
هم بر سر و بر سر
زاده کلان چون بر سر
کز نور لفته کرد و بر سر
از دل سر کرم در سر
عبر هکلت بهر است و بر سر
پای سبزه و بر سر
خبر مثال را بر سر

چون کلاب غنچه نو به بزم جامه آرد از غنچه دوان گلستان
 تا بود در عرصه مجاوت کارزار نیر او درج ایگان برچشم نگریز
 دایم از بوسه حاسد و درج ساروس
 وز دل فولادنی نغز و همگان از بزم
 عید پرفت هر دماغ جهان را آب ز جوهر بهار داد خندان را
 کوچه نشانی اجلای و ساز آنکه دل داشت محل مضار را
 قفل زبان طرب ارکشیادست نشسته مرون شود مهر دانا را
 بکعبه بهمنی هر دو کوه کل داد نشسته مرتب دست زنگ زار را
 ساقی و شمشاد ازک در بازار خاک به ساخت آب کوهر جبار را
 تا نبوشت بهای مجلس ذوق نباشد نوا مجلس بار را
 آری غلبه است نکرد و بنیره اش کند روز قفاز را
 خنجر سلطان کند شرب صبحی وقت سحر بفرمان پند خوا را
 غوطه در بای من بجه اول شود از خاطر آرزوی کرا را
 باده فشارش که سبک لکد کوب در دل سحر و خورشید زار را
 آبله ایشان ز روی شربت قیمت کوهر نکستنج کبار را
 جسد دل چار بر هر روز تازد صرف ره باده که بهر بزم را
 جانده و می کسب در زمان کزین جا که مفت خواه خیر بار را
 دامن شمشیر ز فداش برین بنه که در خط نقد روان را
 خوش جو ایام خوش طرد و روزگار خوش کنش را این دور و روزگار را

کلی بر صبر

که کل می جز نشخ غنچه سانی دایم کن از رشک بیگانه را
 کاه در تپه سحر طوطی خوش ساز دین کمران را
 بر کل رشک نظر ره سپار و ز کمر آن عارض کار کج را
 اینده حسن از چشم حجابش بس نشو اگر غنچه کوشش کز را
 کام زبان نو خیزد و بزم مهر درج میج خدا بکان زار را
 صاحب کل عتقاد دولت و دین آنکه
 بوی کل دولت کشته جهان را
 دمیغ دو دم از زبان قفا ده را و زبان داده خانه دور را
 با فم از صرحت کفر عیش دست عقد اخوت بنار را
 فرسکو هفت چهره کفره بهما هست بهشت توشه آید را
 نیرایش جوفضی کس نام کشتن سدر شعله جرم و خاز را
 دهر مایه ای بعد از او بود آبر عدل و نور و چراغ عدل امار را
 بیش ضمیرش چه صدف زینکه خست بر رخ از آتش کشتن زار را
 منع زدن چهره شمع جوامع نماید نبض نسکین ال کند ضراب را
 خانه نوال در جوهر موم بر شد از لک طبعش نریج رویش را
 آب چو آب عذار از جوهر کتب زان آفتاب شیده جبار را
 سلسله مشکوی غالیقش بایر کردن نهاده عنبر و بار را
 طوق کینت کز زکات رفار طوق شیرین زدن زار را
 در کدو ابلق بهر سحریت بیند اگر خنجرش فشارش کز را

کلک خوشیش کوبه فلرم کفین هر که ندرست مایی دوزبان را
 ای بطراز نسبول که ده بیدار و من چند تو نهد دوزبان را
 از بی کنجاش نگو تو تقدیر حکم تخیل نموده جسم من را
 نیک چون پند نه کرم است حفظ تو زان شبی که کرده بخار
 کز بی تشخیص و لیر کبر و پنجه رده نهض شیر را
 و احمه ضرب بازمانه مفت بند بهار نهضت زمان را
 بر وفات حمله باز توان داشت با کجک پیش من مل زمان را
 دست تو چون آتش منقش از جبهان باز در دست زمان را
 کلک فضیله تو در مکالمه کتب حرب نشانی و فلق بیان را
 وصف تو در تنگنای من کجند اینک بیز کرده طرف بیان را
 گشت خود کلک و شکر حلفت باز که ارد و بغیر لیب کان را
 بحر تنهایی است بون تو دار و از دل مسکین بر کن این غلج را
 دور منقلب بوقت کلک اشیا ریزه آن خانه شهبان را
 تعبیه سازش کلک در ایام بنمونه توان گذشت چشم جهان را
 بسبب من تو در فلک و غوالب رنگ بر رخ بر شکست بهر جوار را
 تا بمقامی که خیل جوهرش لعل شمارند مهره ویران را
 کار ز بهر نقایه کسور عادت شسته لبها بونان بیان را
 سویی میانان هند که کلک موی طوق کردن نهشت دلان را
 هر زده نه بند بر سیم از زلف هست درین حکم بیان کنم را

نماد

پنج تو چون شهر و بند بوی کاف و همه تخیل کرد کون و مکان را
 آن صفی که میا بون نهفتند و روزه تنک حلقه موی مبار را
 و از حلا تو چون وز بویا سینه بر داغ ساخت پستان را
 کرک بدوران به بلالت کز ستم آزاده کرده جور را
 زرق خرا می یافت چون زرد آمد و خوردن گرفت جوش را
 زان خم ابرو رسد کج نظر است فتنه معایت غلجها می را
 بیکران چون جوهر شرم عطف می سویی از اغیار را
 تا کلک بوی لعل تو چند غنچه کند لاله دانه را
 حشمتش کفتم و خورشید بهر منبت زان از و این فتنه را
 با و غلجاش که کبر داز و بار شعله جواله سیوه جول را
 بیک خرا می خیزد جلج در آید سلسله برانند چرخ را
 چون کز بر جیح حشمت کوی بال کشاده کتور بر طیار را
 از خط و خال شمس صبح در کس دیده نه در رکاب است بیان را
 از ره نسبت و کوش او و پندت نیز چون کان بایر کرده زبان را
 کاکل او هم دوشاخ کشتن اویت زانکه دوبرجم من بود و کوس را
 بر رخ سکن از ستمش فدا یا و تک او برد در شکش را
 روز دعا چون بخت جور دارد ز بر ستم آرد جو کوی را
 برین فرسوده جانی نه بند نعل شمس اوفتاده بیان را
 میفکند چون سیم را عدل کوش با و سجا علاج کوش را

دست زمان کاه بوش بهر آب آب کند زهره ارمای دمار
 در قدم اولین پای در آمد همیش را بوی خوش و ناز
 زمین خشتی پای جون نو ای گفت داده روزگار
 طالب ازین بشن بال لطف میقتان
 مرغ هوای سی بل طیار را
 جوهر حقه شاکشودی بر دین ناموس بر همه کارا
 درج و عایز باز کش طریقی در قدم نشن یکا و ده کارا
 ناکه بود صبح عید نفل مسویر بر همه نفس ناکه و دستار
 می خور و محب و عه خواه و طلب بر بال نشن غلب و جبار
 شادشین بگذر حسن دل
 اول سوال آخر مضان را
 بوش و سوار و خیم در سکار افتاد زخم نشن که جسم شمار
 جو غم خانه زین کرد با صفا خوشی به صلیف دم ایوان کار
 بصحن نشن جو حکم سکار جو که نمود زمین جو کویر در صلفه سکار
 بنان و سبج در کف طراح دایره که نشن قطره حلقه در حصار
 جو طبلن باز با منک صید ز کوفت زخم زرد در دشت کوها قرار
 تخت پای نهاد افتد کبوتر و سراغ که سوداخن و متفا روزگار
 ز باز بار سکار کام کرم بر داز بجز در زده پایش سار
 جوش جنبه در آمد نفل و غم گاه زبانت کجکان بود بکوسا افتاد

زمین خیره

زمین خیره مرغان نیم کل زب چکا و ک و فر و کیک و سار
 زب بوش و متفا و جنگ با شکار نقاب عصمت مرغان بر و کار
 نهار و سکار و کیک و سار سکار یا زده سکار و کیک و سار
 دران مصاف کا طیار با پروبال زب خنک حوالا این چهار
 جو خار نشن بود این بری مکر بر کبوتر بر زده و اگر کام نشن
 زب برین بر مرغ بال عاریت نهار بار ز میدان نهار بار افتاد
 نهار از بر خنک و نفل نشن بری کر ازین مرغان و سکار
 کبوتر فلک از چشم سار زبای چو سیه آمد و خاک سکار
 جو حکم کرد غزال نشن کبوتر و نفل غزال نشن سوار
 ملک خویله هر جا که چشم نشن زبیم چشم غزاله در خمار
 هوای زخم خنک نشن زبیم خویله سار سار طبع غزالان مرغان
 کیه سار فناد از دمان بهوش زبیکه بل بکان آبدار نشن
 شکفت چون کل زخم از بهار و کل زب طرف بل صید خمار نشن
 اصحن سار چون چشم بوز بار کبوتر زبیم و طبع هر کبوتر صد بار نشن
 زبیم خیمه باز و چشم سار زبیم آه و بوش سار سار
 غزالکان همه نهار جو کیه بار زبیم سار بود که با چشم سار
 دران سکار از دشت آن کار نشن نهار سار زبیم سار
 بوش زبیم سار چشم سار بهر چه سار به چشم سار
 قضا شکوه جها نیکه دشتا نیکه بود نظیر او کم از این بار و کار

که ز نام نجی که زرم قدس باشد و که کج خلق بود و بی از جای
 و مانع از دنام نیست شام که کجی بخود ز می بیاید و کجی
 باین بندی از خلوت بهر دم طالب
 که در ارم با وجود کامل خود میل ستوی
 اگر چه هر که تار و روح را در وجود دارد سماح صوفیان هم نیست بیا از برای
 زبان در در که استغفار و دل در طلب معاذ الله باینکه از نفس سوای
 ز راه جرم و اعتدال هم نفی هم قوی بود بعضی طاعت هم بریز و جرم زنی
 بر که صورت اعمال است از دین خاطر نشد غایب کنون هم در نظر اندامی
 ز ملک صفت مانع غریبه کرده ام اکنون نصیب او که در راه علت بکنم می
 نوشتیم می که باره بر و جبار تویم بغیر از سایه که در خواب اویم می
 اقامت اس و جان شایسته بود و کز هر که مسلمان بود بر کس بر کس بر کس
 خطی نیست منبر شادی و با دین
 که بر نشور ایمان بچو شین طلوعی
 کل بیخ شهادت حیدر صفدر که در فرد و خوش شاد و در هر که
 این بخت که شین شاد و درون جفا نه ز نور و نور و نور
 ز دانه زده که خاک که کوشش در قصد و شاد و شاد و شاد و شاد
 که است شین در کنار ساحل در جوار و جوار و جوار و جوار
 سران روضه رنور که در درگاه شود بینا اگر بویس در و شاد
 صد فراد دل به سازم که جگر هم و جگر هم بر جگر سینه از دین بهر در کیمای

کلیت

ایرغل سکه

چنین که فکر

چنان که ز فرقه در دین دل کویا بود هر که در شین طلوعی
 بر که روح بریم و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 ملک الا که هم شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 نسبت همد که در دین در لاف و باو ز کای اسیر متعطر است از برای
 بر آن که هر شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 در آرد و در شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 زبانه و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 در احسان و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 بهن جیل المین که بود خلوت و عالم بهشت و تولا بی نبی و نبی
 بهر سودا که کوشش در شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 کف که بود و ز کوشش در شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 با شین ز بهر او و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 ز بهر سینه که کوشش در شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 خدان ترا که غلام می بود و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 اشارت که کوشش در شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 بل صفا و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 دلم دل که باینکه شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 جواز مهر و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد
 بزرگاد شیکر که شاد و شاد و شاد و شاد و شاد و شاد

یکایکم فروزده زاده ام و حسابان میجا از دم باک نو از دم جانی
 دلم و تاباه و تو جبارون آرم کلیم خوب را باک از خون جگر ازانی
 بکنم از دم یکایکم خفا که کشترب ز دیوان تو ای و اهر چه خواهم
 زارم از زوایا طلب بول الله خراین دولت که در مرغ که گویم
 ز باغ ساعد وین بخش تا درج اولی نظم و شعر مردم سر کنم سبزه انجلی
 حراهم ساد و خیر رفت و رفت زان که نبود خاتم در خوابم ستم ستم
 طلب کار رسوم شرع کن بر موی بر طالب
 که نبود در دنیا چاره اسیر با سمانا
 لباس بابت بر میکنم شکم ابره دین است میکنم
 جو دیوانگان از زور اسب ز کوی طبع بر میکنم
 جگر زت بر خون که گویش قناعت برین جانش میکنم
 نه دیوم و ای و طبع که جو گویند بر میکنم
 غذای تو یکبار کردم و دکان است زبانه بر میکنم
 زبانه و دیم و طفلانیش نوحه عمر میکنم
 بدر طبع در دندم ویا ز بهلوی ال اخذ و جگر میکنم
 کف عمت و سینه لغت که چون سک در کار میکنم
 نعل که از دست خویش درغ منش هر زمان و افتر میکنم
 ز می بکشد اهل دماغ جگر بر منش میکنم
 یک طفل شوخم بر کان خویش که بازیر خون جگر میکنم

یخچلت

یخچلت لاله و صحن باغ من از شک لب دین میکنم
 بر من یک دین حسرتم که از سر خایا میکنم
 نوجوانی منم که کان کشترب سویدر و اسیر میکنم
 بدل بشوم بچو شنی سوار درین مفت و ریا که میکنم
 کفایت نه کس حج را بهمن بر آید که میکنم
 کسی کم در طاعت عشق منتم در جهان کین میکنم
 ز غیرت جور میکنم و صبار یک رخ خود را میکنم
 وفادارم و تاباه از صبر به تفصیل عرض میکنم
 مرا سکه از خوشی باغ غیر ستم بقتضا و قدر میکنم
 برین پنج رو بهر ساطعات که بر خاستن بر میکنم
 ستم کنم و زنه گویند را بیک ناله زبر و ز میکنم
 مرا در حرم خود راهت از این جلوده بر میکنم
 یکایک جده ام از کله کله که زنا زرب میکنم
 هوای مرا در سر زنت که بودند با من میکنم
 به این شمعیت کار بر از ان غلامی در خط میکنم
 دلم در وطن بوی غریب گرفت سماعی بوق میکنم
 جو طوطی سبیل تو بر زبان زلفت سکار میکنم
 سماعی غریب لافور درین چار سون میکنم
 از ان باک طبع که هر جگه سرازیر اندیشه میکنم

۲۲

صدق دارد و در سانسکر وضو بی آب کلمه میکنند
 دم نماند بیکد از بوی خوش چون عین سبز نماند
 من آن غشکارم بر مبرم بکا که دعای طعم کلمه میکنند
 نفاختن چار عشقم و بیله مرخصی و سر اضر میکنند
 لب کفینها ستا ماه بود کزان خور ناز که حسد میکنند
 نه چون طالبم بر طلبی که این ناله پا از میکنند
 سبک میکنند دل با طهارت در بدین دستان مختصر میکنند

این چه عمارت است این چه بنه بر نور ساکن این مهکیت این بد دور
 مهد حرم کجا باد و جهالت مهکیت کت خانه واده است
 نور محل سبک انکه بن کاش رقص کنان سبک و فیه و فیه
 نیست فلک ایماک و انرا و در بن برده یک سار است
 نغمه در سبک عشق رخ از سرم هفت نقاب بخت زرد طهور
 با از فیض نو شد و بر لطفش نامر هم کند حرکت ناسور
 عصمتیان جرم او نشاند لاله سرت از کس مخور
 بر کف او ز ناک خشک دماند خوشه کو هر جای خوشه است
 و مبدم از شوق عطاسی پیش رغبت دنیا کند ز غلریں هو
 با فودش ز جیح بایه صیقل زنگ کبکیش اندر کف کجور
 بایه با فروغ شمع خوش رشته بسور کند در کجور

لوح و اصانس از آینه اری میرشد که بکافه دبی لوز
 ای تو چه است که فراید طای بدن ویر که شد بعد کوسور
 کویج است خبر رسد که لوز یک جانب فیروزه کرده نظر از دو
 نادر سوز است با بار خود آید متحد فیروزه از زینت بود
 رخ جو خوش و آب نینج توبه خاک بوی جبین و دیگر
 کار کان خاک بثور جودت خشت زرا اندر زنده در کجور
 هم ز نور هم بهار سده بر خیز هم ز نور سبز سبز و کجور
 صبت صبر زو عیو عدل اندک در همه معور و جهالت کجور
 راز شمار بینه طفل رحم را کرد حرم تو کرمین کشت کور
 از بر و ما در یک مثل تو فرزند زاده و پرورده باد و دیده بود
 هست جهان کوشن و بقیس شاد سلیم و کانیات صف کور

طالب اگر در دشمنی تو دم زد
 بود بر ویر ادب بر شمس مقدور

مینرند اینک رد مان جوز بازا نیست از حق شایر نو مقدور
 ناک بود شمع قباب جهاکم رایت فتح نو با دناظر منظور
 سایه لطف شمشیر است باد لوز نال چون لفرقه علم نو

صاحب برک عدلش اقرول باد نظر و هویت میمون باد
 دهن سایبان قباله همچو بال سما بوز باد

مطربانوی برست ۱ زلف نسیه دار قانول باد
 ساقیان سراب زرناسا سرخو رشید سانه خون باد
 جارا از ارض ملک یک سپهر وار کجی خون باد
 ملک از عا کر قدرت یک جلوه کار بی سکون باد
 عدل که سایشن جاست یادش اندر دل نوازون باد
 ظلم کانسو غلط ملک نامش از کشور نو سوز باد
 مهر و کفر افغی نو فلک که در شتهای افزون باد
 باغی بس خنجر در کرد فرس آن در که هالون باد
 از نهانی خزان حدست که متاعی نیست افزون باد
 دوستان را نه از چپ و کمر در ستادین مخزون باد
 دشمنان را نه از چپ و کمر در ستادین مخزون باد
 چون شوی خایه زن عطل دراز از کشت خا بهیرون باد
 ملک را بیکانه معنوی لبی دهر بر تو محزون باد
 ز فتنه سیه کلکت چه در برد از در مکنون باد
 بانییم از شامه خلقت بایه صد رعایا کردون باد
 فقره از لطایف نیرت ناسخ مکتهای موزون باد
 لفظ کوهر نژاد شاد است شبنم غنچهها مضمون باد
 اتصال دخول اولاکت بهر کجای از قرون باد
 نهیت تازی سازم از کوبم قدم ملک تازه میمون باد

دل بروج نشانه در ملکت اسیر زلف اضمه مستون باد
 احسان چشمت نیست کس تر از بانه در خون باد
 بخت هم را اول انعامش است نشا باز کشت افیون باد
 دمنش را چه غم طبع بابت هم طبعش تا مطعون باد
 پنج بر کایت شود بوسه نطفه خاک مرکز خون باد
 بر کینلو فرشت روی عدوت هم رسالت آسمان کون باد
 عقل ز در در نجاهل و کفت مان کفنی کوهی خون باد
 چون مکر نموده ش عقل فوت انبیا ز افزون باد
 کس نمکبخت خاصه وقت دعا که محیطی قطره فروزون باد
 رو که لاف و کزف دانی خصم باب فطرت دون باد
 صاحب جنت ارضیان نابد سوی سون بکم چون باد
 و بچو زشت نابلز آتش دل همچون دماغ مامون باد
 خجرت کان بن زبانه خط بهر اعدا ز کام سون باد
 نبی خجیل حاصل بر نی کوبم از مشکلات کردون باد
 فیض شطیب مملکت کز حدش و کون ممنون باد
 در در ابا حاتم لطفش بر دو انصافش چون باد
 فوت بازوی سمانش قالب انیمه شخص فون باد
 صد سحر بسط عطاری ۲ نشه بند سفوف و سجون باد
 کو خط فاطون بر سر خاک حکمت تاج فاطون باد

ندما بحلب خاصست / سوخی ساعه مفرد باد
 خالصه ز زکات کرم آری / که کلکش ز ناله مستوب باد
 لوح بر داریش صفی بسم / کرده طسج کلک بچون باد
 خضم کس شعله نیست / باعث سرخ روی غروب باد
 شست و شوی کنان حشمت را / حبس آفتاب صابون باد
 شخص غم در قلم و عیث / چون غروب بخت مخزون باد
 حید از آسمان غوغا / که نواز ز حصه درون باد
 طبقه دناج خورشیدش / به قوت ستاره مومن باد
 ز هر افقی کلام احباب / نایب باد نای کلکون باد
 دم عیبی کشور حشمت / مایه انساب طلعون باد
 دیوار در اطاعت باشد / روی در کیش کلکون باد
 در سلیمان طاعت اندیش / از کف انگشتش مرون باد
 رهن کوبم عهد فکر من / دوستدار و معاند چون باد
 آن بمرنج مدح بر مارک

دین یمن بهیچ میخ در کون باد
 آبی که بیستونین نره فرو و حکم / چون برک کلکون افرو و حکم
 کلکونین در آب بنام / که فطره بیال من فرو و حکم
 عود قمار از حکم که کز نخور / خوابه از مشک بجز فرو و حکم
 اخراجی ناله شد از شهر نام / مشک که زبال کتور فرو و حکم

در این

در چمن طره نوز و طایر باد / چون مشک زه خون سطر فرو و حکم
 زین قلمی کرم که شبها جویا / در بام آثره نرس فرو و حکم
 چهار شبنم زار آتش زنت / اخراجی آب کتور فرو و حکم
 مرغابی مشک خودم لاجرم / بر غم زخم حکمت آذر فرو و حکم
 در روزگار تو فضا دغوا / خون درشت از سر فرو و حکم
 از آفتاب حاکم که دید لاجرم / زین تیر و بر قطره منور فرو و حکم
 از کاک و کاش فضا صبح / دل خوشد ز دست منور فرو و حکم
 در بامها کرم من در سرخ دوست / خون زخم از دل کافر فرو و حکم
 از سبزه آتش کرم کمال / آب از غم کتور فرو و حکم
 مرغابی کرم که کزین جوی / لعل کتور منور فرو و حکم
 الگو سر غم که بیان کز چشم / هر قطره خون کتور فرو و حکم
 خوابه چون حکمت کین از دل کباب / از غم جرم کتور فرو و حکم
 خوش در رخ کن خون لعل / رشی از آن بدین داور فرو و حکم
 بغیر اسیر غار زینا که آب فستج

چون بنم ز سر و خنجر فرو و حکم
 که باد آتش غصه در حشمت / زهر از جبین بر کلک فرو و حکم
 طوطی جو مور بجه در جانش نهند / که لطف او که آتش کتور فرو و حکم
 چون شبنم کل از کانا لعل / آب کرم کلک منور فرو و حکم
 بدخواه زار مور که آتش نهد / اندم که آتش نواز فرو و حکم

بر قصه خود چون در آید باری کسب فلم زیر زلف بنام
 بسوزد و خندد آسمان از کوب سر شعله خیزد ساز زانم
 خور در سنگ شیرین داینا نرسد زین بخت همدانم
 بدل دارم اندیشه ها شکر که سخت جویند و خرمم
 بیدار دعوی روشن ضمیری فلم با یک بیل زید بر نامم
 جلدیش کرد از شهید مایا زهر خفته استخوانم
 سخن کسب کل در در سیر صبر با بی کد بر نامم
 ز بس سخن گفتنه ام حلقه غدا طعم مغرور در دمانم
 زندگیمان فال مشکین کسی ورنی از غمنا و دان غمنا
 همه میترسم بخت سخن را ثنایی و خافانی از نامم
 کلیم الله شمس بکلف کلام الله نطق نازل نامم
 چون شمس در آفتاب مجلس نمایند بر دکان غمنا
 بهار از بی رفیع ضحیف را چین تبر کرد آب دست خوامم
 نمد خنده از رخ آفتاب سحر خا بهر جبهه کویانم
 جوهرش نام کتب فصاحت عنان بوسه کز در دهن نامم
 سیر فلک خنده زده شویندی که طلی الفیله بدو طلی نامم
 جوهری که جوهر ز لولا دیندی نماید بیولا نطق از زبانم
 لب از بر که کل دام گیر و سیجا که بوسه بوقت لکدام نامم
 زربش آینه چون آینه آینه نقیض خرقه پوش زرد کمانم

زین بخت سنی بر از مقرر کسب اگر خفته استخوانم
 نو دایه و من نیز و انصاف اند کینای عصر و حیدر نامم
 انصاف است کسب بخت فرق درم بخت بخت در دست نامم
 بکلی طلع زلف تا از کسبم خدای طمع کوی کسب از زبانم
 حب کوی از دهن غنایم نسب دو در از مطلق دو نامم
 شفا نوحه از انصاف سخن که بود قسم غفل با خبر بجا نامم
 طراز بد از نطق طوطی حد غم زین بخت از بکلی غفل نامم
 خود بر رفت با اقام سخن بهر حد استخوان نامم
 سر و آید از غمنا سخن جوهر کوی زلف نامم
 نقیض کس دو هوا از باغ نظر عبیر بخت آورد از مغانم
 بدین نوع طبع بدین ناله کوی زین بخت شاعر نامم
 و یا شکر از انصاف طبع نه از انصاف عیان بکلی نامم
 معنی کلام مصنف منبرم طمع بیان و مرصع زبانم
 نمک است از کج لب و نامم طمع حلقه ز موقد زبانم
 کل انتم دشت کتب طبعه نذر کز زده هوا خندانم
 شجاع جوهر کسب کسب کسب نه چون رو به نام و رجبانم
 ز کمال شربت بکلی نامم ز لطمه مهر است تیر و کمانم
 بجا شربت شربت نه طمع سهیل از بی خیر نامم
 کند طوق در حلقه کردن کسب کند میل در چشم نامم

بناوردن ایشان میدان کوشش
 کلک و تارک جهان بسوایم
 کز تبت و درین یک میدان
 به تیغ و قتل هر دو کز انعام
 بهر او ایشان میدان کوشش
 که این شیوه شکست کز درخدا نم
 ظفر و مهابی فرستم بعدا
 به ترکش نهانند بر کاه نم
 منم کاش از زلف و بیهوش
 زمین زاده بر زار اسام
 عطارد و زمش و سوج چشم
 که ختم است نظم سخن ز باغم
 مزاج ملازمت سخن سیر
 قلم از آن محرف بسبب باغم
 از آن ابد که کافوی است
 متاعی بخیر دوستی در دکانم
 من و مهر یک نه روز گشتی
 یک کله که کره اسن سب باغم
 ره وصف خود و کسب طریقی
 قلم کوهر یکند درین باغم
 نیم منفعل کشتن سنج خوشیستم
 که لطف خداوند او بر باغم
 من و نظم سخن کز چشم و شش
 نظر کرده افتخار ز باغم
 بهار سخن غار آن شخص فطرت
 که در کشتن چشم از بلبلانم
 فلک و سوز و غبار و کاشش
 سیه خانه چشم شد در باغم
 بوصف خود بیت نقش ضمیرم
 جلدش ز دایره ای باغم
 بجزی و یونانی و تازی او را
 سبایش کند خود در استخوانم
 محال گوید او را شکار کنندم
 اسد گوید او را شکار کنندم
 غبار طر باد و اما جوشش
 بدرین سر و برده دل از باغم

نیم بهار کز کینه حلقش
 میان روی جان بستن و باغم
 حکیم زین بهار شعر کیش
 اگر بفتی سببی استخوان باغم
 چو آزار از سرش از بی کوشش
 ملبس جوش زنده حاصل کوشش
 چو از جوب ریش زاری نمودم
 زمین مغرور دادم شد در دایم
 ز عدلش یک صورت انداخت
 هیولای ضحی که نو سیراغم
 جهان را در غم غوطه در صفتش
 زمان حیا از بخت امان باغم
 کل و صفت او چو شود شوق کشت
 هوای کف کشت تا کشت باغم
 چو از شوحی طبع او کشته شدم
 کله دست بازی کشته ز باغم
 کز آب سخن که در بحر بطش
 قلم شد بر طوطی اندر باغم
 دل خصم او که نباشد عناغم
 خدنگ سخن کج رود در بناغم
 به تباری و صف او در شبستان
 زنده خنده بر شمع باغم
 بمغز آید از باد امان غمت
 نسیم کل بوسه زان آستانم
 کز از شکر لغای و لیلی
 رو کشت زان بر استخوانم
 کلک شوم چون مهابی حش
 در آرد زبان سوسن در دایم
 ز تمکین او که کسب نظم کوهر
 قلم سر کز آید کند با باغم
 جو نیم دم تیغ او روز میجا
 شب آید سحر بایه دای باغم
 سحر چون بهر یوسف کشتش
 ز لب عالم افروز کوهر کج باغم
 چو نوسن میدان کوشش باغم
 رمد از در از باغ سناغم

ز بی خبری که در وصف نیست / و مدحی که در دایه نام
 قضا گوید طوق ارکند / اجل گوید خانه دار کجاست
 تن دشمن آید بر حساست / که این سخن کن بودم استخوان
 سر حاسد افتد بی استیانت / که این سخن تر بود خوش نام
 قدر خجسته بار که بر باد است / قضا قدر از دگر بکشد نام
 اسد گوید از خورشید کین / نه آخر کم از سر زده نام
 نوکویی بان کشتن از خجسته / مدحش نصیب بدست کجاست
 و اگر کبر این گفتار طاعت

که من و الله سوره ببلایم
 ز بی خبری که در وصف نیست / کزین گوید مفت عقد است نام
 نشان تو آثار طبع و زمان / قدر تو او را دگر کجاست نام
 سخن با ناز و نفیس خیال / قلم می میج نوبت بی نام
 زمین تناسخ بر لطافت / بجای علم شد دل فطرت نام
 کجا که فیض ثنای تو بودی / جواهر شد ندی خوف ز کجاست نام
 کجا که بسوی خلد آری می / که روشد از طبع شمع نام
 بر افروخت مری روی صبر / بر افروخت صف تو خجل نام
 نوشتن ز بارق کدی کجاست / تو به جا فرست نمودی کجاست نام
 نوشتن طبع کردی مینم / نوشتن در انش ز بر فنام
 ز نوشتن خاک و ب صمیم / بهار از نوشتن خوشه صمیم نام

دم از تیغ بندی زنده با خود / زبان قلم در دنا نیست نام
 ز خجسته بعدی تو کشته بود / قضا فرست در خانه کجاست نام
 بهر ضعیف ترین رکاب تو زیاده / جو اسد ز نوک قلم تو نام
 بوصف تو سر کرم لطف از ارد / قلم سپرد عجب بهشت نام
 شناخو ال خولیا تو ام چون باشد / بغیرت کلیم الله از ترجمان نام
 دعا کو بی طبع تو ام چون کرد / نو اسبج امین لب اشیا نام
 ز بی انتخابی هنر روانم / بوج نور ان نامزدند ز نام
 که کشتی بل با نفس کجاست / که کشتی بل با نفس کجاست نام
 نغز بود اینجا بی ملامت / در آب و گل مهر بند نام
 کنار ان لا حور و خجسته می / بدل کرده بودند بهوند جنام
 که بسته بود ز هر یک نبوی / سر رشته جان بوی مسام نام
 یک جهره سودی چشم کجاست / یکی بوسه داد بر زلف غنام
 قضا نبرک در بغل چشم / نهادی کی در دمان بر کجاست نام
 غزالان طمان به نیرنگ بازی / که بندند از غمزه دشت و ز نام
 کنار آمدند در نقش بندی / که سازند دل غرق غل نام
 مران جمله چون کنت از گل زین / که خود را بر مسمای تور نام
 بخنده خضر خلاص خوش / که بنموده روی سوراخ نام
 ره کعبه طی بسند و غفلت / بکوی نور آورد دل کجاست نام
 کنون کادم دارم بر نقش / که در استان تو جادید نام

بگویم دعای تو که خواهم
 بخواهم شای تو که در خواهم
 صفایم که کوی که با تو
 که چون دست با تو
 بهر با به کم در خوانند این
 سراد آن دو دالایم
 بسیر فلک میفرستم دعای
 مناسبتی از عرش یافتم
 رفتم تا بود در شش خیال کلم
 سخن بود آبروی ز باغ
 بوصف تو باد آنچه از خانه یزم
 بدست تو باد آنچه از لبش نام
 نب و روز در حفظ جان تو باد

دو دست دعا و قضا آسمان
 حرکت بر نه افروخته ام
 بیا که یمن عارضت بشکند
 نقاب دین صبرم بکاشد
 بیا و وصل تو که فصل کیم
 عجب که از تره ام بر کند ریشه
 دلست یا تو را که خیال و خوش
 نوید و سحر بود هر یک شایه
 ز استیاق ملک با بی لبم
 نرا و در غم که ز غمهایم
 بدین موسم ریزد آید
 نهال فانی که کان ز باغ دوماه
 ز شرم با ادب که کان نازنا
 تو نیم خواب و من از بهر غم
 چمن گل حشر کیم بچکانه
 عجب ارم اگر که خیال را
 ز داغ زار دل تنگ بود اگر
 بی چه ذوق و سحر طبع تو
 ز لاله سبز آرد و شمع جان
 عجب بینه فشرم که بر دل
 چنانکه کوی که در کوی مکرگاه

افزاید

برفت کریم چیت با شوم که
 خیال سبیل زلفت سینه در راه
 ز عطر کوی عطر لعل شایه
 که متوین فرورزد از داغ
 ز فیض در خوانده عجب لودم
 کسب نه از فلک بزرگوار
 ز لبش که آلود از آتش هم
 ز دامنش ام لعل بوشش نگاه
 چنان موزنم که به طوبی است
 که تا فلک لبش آب بهر شایه
 خوشش ز لبش شمع مطلق
 که تا به خمر بود بر لبش نوا
 چمن بخت مرا خاک در بهر درگاه

زمانه ساخت که روز زمانه باو
 بهر سبب با بی دلم زمانه شایه
 مرا که زین بن از حله معلوم
 چه شب ذوق کیم با تو
 بهر یافته کوی که خضر خوش
 ز شش حشر به بار دلم بگذراه
 از آن جوهر دوسل آورد
 تخت قاعده شرط اندک
 بسوی کثور دل از سود در اینجا
 ممکنند بچسب عیش نگاه
 سبب مانند شام از دین صبح
 بنود از ار جلاوی بخت شایه
 ز بسکه ز لیلی بود خضر صبح
 نکردش به خورشید از خواب آگاه
 شمع بزرده صبح وصال کایه
 از آن خورشید نمودم بدو آه
 بنوش خانه پر ز شمع کار
 لیم حلاوه یک ز بهر خند خاطر
 شکست خاطر از فو شمع ز شمع
 بهر زه من کایه کم ز موی آه
 که ز کوشه ابرو خاطر نام نشود
 مکر پادیزین بوسه شایه شایه

ضیای دیده دانش صفا برین عقل

فروغ ناصیه دین عیا بر این

همان که خرد گمان زستان او بر
مقدسان ملک جیاه اگر بکنند
همان که سلسله شاهان قدسی
عبیر لوگت از خاک بر بیاورند
همان که بوسف را پیش جوی تو اندازد
بسته که در دست کاسه آید
چنان شود که بدین بر که نصیب کنند
دست شعله فوار با نور از آید
هوا از قضیتش اگر به در شود
که لاله جوشن ز شخص از طوق
زمین ز قهرش اگر بر سر شود
که جوی غشیه دور زرد از خود
ز فیض هفتاد شاک افرازد
که خاکبان ز تن هوشن کند روت
جو عدل او کند امداد خراش
که لاله جوشن ز شخص از طوق
کنون جنبش ابرو بر نه غش
است از تبت عظیم ما مهابر سنا
سپاه ما ظلم بر ما نیست
اگر فرشته نوید بغیر فکنا
سپاه نامه سیر که بالسم
بر دبر که غشوش ز و غش
فرشته بکند از جریه غش
هر آن صواب که باشد در او
سپاهیم که ز نادان سخن دارم
طبع که کل آرد درون ز رشک
دم سواد فشارم غش ز غش را
زیم اندک ز و بر زجیب صحرای
دیمی که دعوی سچانیم بچوش
ز طبع و ناطقه ارم و دند بر لوه
خوش طالب این نعمت غش
بر آرد دست دعا بر در جرم آل

عینه بنود

همیشه بنود شکان بار بر را زبان دل منم جو فیض

مرا که نشسته اینجا بوس درگاه

همیشه و روز زبان خست خاک آن درگاه

نمت القضا بد منم کلام

مولانا طالبی

بسم الله الرحمن الرحيم
 با نکتہ می بخشم غنیمت زبانش را خدا این فیض الطایف که در باطنش
 موی خاتم پسته در بندش را که غایت الفت متصل موی پیشش را
 بسود و محبت انیکه با نایبش را مقابل کنی یکا بیکد کرد و زبانش را
 بسجده از پرده ای با خاک کرد بر لب است ابر چشم بر قصد و ادبش را
 زبان تنج او بیز ادای کی در کامم بغوا بی که بستاند و بدمش را
 چنین کاشف قیاس در بهر سو او را کرد رخسار پندرت نظر او را
 خوش صحرای لغت کشف خفا کرد از او دم نیست بل سرختم آهوشش را
 بهای می که انداخته کارم از خویشش را بی از مردن مندر طوطی سازد آهوشش را
 بنامد بسم و زرد رخسار دل نظر او کرد
 کم ازین ناله بر در کوچه گریه نالهش را

خدا را

خدا را بر سر آری با کمال کمالش را بهر غم و برافتنه کرد و دلش را
 بهر محبت بر سر آمدن کمالش را و دلش خضر منی ناله کم کرده رهش را
 بهر شوقی که آید جانی جانش در صف محبتش را سگابت شکر سازد بر باطنش را
 بهر غم و در سینه ام نرم کردار که نغمه ملاذ آیین بودش کنش را
 بگر خور و دل بگرایی شکم در سینه ام ملاقات فوی هر اکیان مردش کنش را
 بر عشق تو شاخ و برگ کنی بختی بی خوشی و دماغ فرایان کنش را
 ترک نماند حجت جمع در خورشید بنکر مرکب ز آتش و گل آن مزاجش را
 بگردنم جوش لنگر روانه دیدستی بگردنم او بگر حجت بکشتش را
 بهر خون ذره میر و در رکاب بر سر طلب
 که میکنی لشکر خورشید و خورشیدش را
 خرد و چپک نشسته کلش را خنده بخت و دوشش را
 ما ملت و کار زلفت محلول درم خوشه برف ابرین دانهش را
 توفیق شامت و وزیر کشد فارغ از بر تو خوش بودش را
 دفع بگوالم از سر که ما ممکن نیست مانع تیر کنایه شودش را
 کثرت صوف بجلت تو الهممید زلف از یک رشته بهرینش را
 عشق در هر کافوت ای بکشت کد سبک سازد از خویشش را
 طالب از جلیخ خورشید بچو جلیخ نور
 نظر ترا زید بر کاه دل روشن
 خضر ملت طلب از دل آواره مهر در بوز که کند نور ز سبزه

ما بسوجی طلبنا صوفی صافی نسیم
دانه مالک خوش برون دارد
چو عجب کز شکر است بهار چو زرد
شب ماکونه بدل کرد بهما کاه ورد
آب در دین من کسوت نشسته
رشته در غم غم غم غم غم
کار این ترک طلب است بهمان طالب
رو سحر کف آدر که کند جان را

از باد بهر رخ ساهنده را
ارباب و عل کرد کعبت گرفته اند
مطرب نوایر ساه که از رخ تو
آشفته کنی زیارت دل سبک کن
آن ترک است کعبت در کما چاک حسن
کیدوشان عجب روح الهی
همت نیکان شدیم در بر تو
نا کرده سینه عکله بار بکوه خشت
ما جمله صاحبان زبانییم یک است
از باد بهر رخ ساهنده را
با سحر تالف تو ام سینه نصایت

طلب از باد

طلب نه در بار نیست که در نور
وز کف ندر احسن کینه را
کو بر نشان ملبس با نسل مرا
چون بر کف کشتن زین جان تو
ورد او طالب عجب بر موفقی است
تا قفس است از قفس است

سور میل سید بر فدی تو
هر زمان بر لب یک دریا از تو
ناله مرغ جگر کرده بستر شکست
چون برو بال عند رخا تو
خارین را با کف و دست جگر
بر جاده فتح است بر کوه غم

نام طالب بر زبانم گذر در کف
بر تو اوستی پیرو اید و اموسیر
بنگاه جویبوز نهان سکر
ما صیبت ده در غم جگر
کو کلب طالع بار نمود قفس
ترسیت یافته با غم عسل بود
درستان غمت جگر کرم

باغ و بهار خوشتر از آن داده ام کجاست خزان که کند غنچه چو تاناکا
چون گل و شاخه سوخته و دود و دگر در آتشش آید و کند بهر نمر ز خاک
یا دوصال و غم چند بود گفت که ما هم یک سلاک و غم هم یک ما که
طالب کجاست چو کجا نور حال پاکند

فیه حدیث دوطوس بر سر عشق پاک

بگذشت ز ما خنده ز زمان برود کوا بر که در کیم میبرد ما
اندیشه آن جلالت شاد و خوشتر بر سایه و بنا بر او احسن
ما که خندان بنشیند بر سر شایم آتش بود تشریف در بر سبزه
در کسوس و شمر شیدند ابرام از زبانی با دکلاد مندا
ما طایفه از دوزبانی خیر نیست در عوض مناجات یک با چه صد ما
مهر کرم مهر تو بود در نه خاتم آتش کده آید بطوفان حده
یا سر و چرخ اود و غمت و بستم اندیشه است بهمدوش حده
تشریف نهاده ز دهنم تو دارم فوضت بر ارواح طوف حده

طالب دل و در کوز و بی پر نیست

دو شنبه میفرستد در کرد

ای عیش کز بی از دل ما دی گزری میسنبل ما
ای جو مروست مردم تا چند شکفته دل ما
ما فلزم سوج حینر کیم تا چند شکفته دل ما
خرین سوزان باد و سبیم در آن تهیت حاصل ما

السنبل

از شبنم کبریا سبزه کردد ناکاشته دانه در گل ما
شهرت است ناکام در دست زحمت تبسم دل ما
پیش کشد آرزو که باشد پروانه شمع محفل ما
از هو دج باز نام هست بر قامت میر منزل ما
دانشه مکر که در شب به هر نامه شکوه محفل ما

طالب رده دل سبزه دیدم

فیه حدیث دوطوس بر سر عشق پاک

نه بود بکند تصویر که می نیست را بیامد است نعل نفوس فال را
موج اندیشه و کس را و محاسن کمر نیمه خوب آید آرزو که خیار را
ز با به ز خوشتر است و خوشتر است چه صاحب با سواد همان در کمال را
جایم غنچه است بر روده ناموس غم دار در یغ کاش میچشم کل تقوا را
مگر از زو کاه بر سر کوه کباب است بیاد در تبسم من نگر و بر سر کباب را
فرکانه است ساقه بر سندان کباب صنم میگوید در کشتن با بر کباب را

ز مکران غزاله خامه سحر کرده طالب

رقم زین بر بیاض و دل ای طایفه عمارا

عاشق رویم بر سر دو ارا تلخ مسازید کام غنبت ما را
ای صفا اهل هوا ترغاب دارد آتش اهل کشتن بنسار ما را
چشم نبیند چش ازین کبابی انکه خوش آفرین کن جبار ما را
در حرم لطف او در آن کشتن سلسله بر با نهند باد صبا ما را

بر سر کوی از شعله آسم
 بال بسوزد بکوزان دمار
 گلف خاکست بر سر دشت
 با گل و زین بجار اها غار
 کعبه و ان باره انسر ماند
 نعمت بر دل کسید بهار
 حاجت عرض متاع هر دو دنیا
 نیک شناسیم نرا و تو را
 جانشین هر دو دنیا نیست
 نشت بهار شاد و شفا
 جام میبخت نهاد و عجب از تو
 زنگ تفق را بیز و بر مو را
 بر سر خاک کشتن کجای کن
 محشر جان من شهید شد
 نوریات ز دل برنجیدیم
 دشمن هم بستم آینه ما
 تا کف بر او نهاد رخ از رنگ
 زنگ نیازم بچهره دیدن را
 جو کس در کس هم کطلب

نیک شناسد قضا به لطف شمار

کله چشم در زرد و داغ ما
 دیدار لاله ناز که زخم داغ
 اکثر از احتلاط کل و با هم بود
 اطمینان بلبغیر و داغ ما
 کفرا ما محوم صبا ان قیامت
 آب و مواد و اسپه کر ز داغ
 ما مهر بر لبان همه خوش تر نیم
 قدحان چه میل در حیر داغ
 اکنون که دست بر کمر کرده ایم
 نیک نیاز به شیر با داغ ما

طالب چه مرز در دین خضر سید

ز او ار کا عشق طلب کن سر داغ

بگردم شعله ز باد بهار را
 ریزد شراب بر گلها خارا

اگر

بر کج بستم کز نیت دورت
 آتش بجای خارد و ملاز مرا
 بار به طاعت که در صید عشق
 غیر از عشق نرا در کمر و دغا

نوحه ده با فغان دل جو صلا
 ناموس و فایز در بان کلاه
 سرشار روی جام فغان کشت
 اگر نه از ناز که جو صلا
 مان اهل نظوف و داغ دل
 یوسف بخیر آید در قافله ما
 در داک کس بر کشت فغان
 با نوح بر لبان موس و داغ
 ما نوح بر لب صفت نغمه دلانیم
 مان سیه زلف ز سلا
 رنج و خصل است مباد کفای
 ناسفته ماند کمر آلبه ما
 طالب غم از زده لب کز خوابان

بر عشوه نوب بندت صلا

مستی کو بر عشق درون میکشد
 مهر با بهر سو خور میکشد
 مرغ و نیر و مزی آری زود با
 تکلیفان طبع و دل میکشد
 مردم مثل المی بخت و از کون
 بر لوح سینه هر کس میکشد
 ای عشق فکر سکه که غریب
 سرشته خود و چون میکشد
 من زلف بار کس دورست و زکا
 موی چنین گرفته بخور میکشد
 نازنا هو سبایه من میکشد
 زین فغان بخت میکشد

طالب حلفت که خاطر بکوی

هرگز میکشد که کنون میکشد

دوست نشاد شود بر زخم نهان ما جمع کرد دل باران زربستان
 ماکه و بر سر شد کایم در این ایام که چنان شده آواز ویران ما
 خیز جگر باره لذت عشق باده ای که بر خود زده شکر مهیا ما
 صدینار نگار بار وین صفت که یکی نیست بر این مسلمان ما
 تیغ در بر تن کاش کند چهره خویش مصیبت بر این پیش و عرب ما
 طالب از روی عروسی خنند نقاب
 میکشاند خند شیرین بر این با
 تا چند کلام دل غم خود را زبانی که سازم که اندیشه خود را
 فراموش اندیشه شیرین بر آلوده بکشد دل کینه خود را
 ستم ز شکر که اگر خوشی دارد فواره بسیم بود شیشه خود را
 آشوب نهان که گرم بر کز از جگر بر سطح هوا بر کرم ریشه خود را
 طالب ز نو فتنه سبب خود را
 بر تنه خنجر لبش می خورد را
 عشق تا بیکه با پهل وین بکشد را مردود است و زین بکشد را
 من خود نمیکند نه خواست عشق لطف نماید تو برین میکند را
 ذوق فتاد کینت بر تنه خود چون نفس بوی جان میکند را
 بر و این ستم نه و هر دم زینم تکلیف خیره زین میکند را
 دل میکند خراب و فراق عشق نیست یارب بگفته که چنان میکند را
 اینجا که نقش بر کرم است من مخلص امید بیکه بر این میکند را

بزم ناز

نسبت بچاک عارض خوش میکند و انگی که عشق بر چپین میکند را
 بی شکرم به ارم در آرزو میکنم صد آن بسم میکند را
 آهیم بدل غمنا و در این روزگار صد برده بی نو آرا میکند را
 طالب منم که عشق برین بخت مبار
 بر کجی را از این میکند را
 و بر شست بر خنده برین میوه که از زلفش دانه بر در
 و فریج ذوقی عوی طلبی که در نکند بر صفر استن من این میوه
 باز صفت استه خود زردم خوابا زلفها و طراپی زلفه میوه
 من شام دل بر در دهم که است بوی تپا بر تپا بر این دانه
 چشم به سر ز رخسان در کنار است چون آه بر شکر در آه
 منی تیغ ترا جان آب کسنا که جو توید و هر بوسه بشم باز و ما
 از غم عشق جو تیغ زده ز کار است شب جبران تو ام این نه لود
 آه لب بود از غم پیا میبار
 بچو بوی سر زلف تو ز دگر بوی ما
 دلا بجام عمر کن آب در مار که خوش کرفته در اغوش خود را
 چنانچه بوی آلوده الم شدم که با دغره جانان کند دگر را
 چه زاهد و چه عجز زینم آرد هر دو شیوه خود در دگر را
 نه از اینک نا انحنی در بار زدم که بخت تو از خودی بدار را
 نه بر و شدم از کس تا خرم نه کل بچو سر آمد و نه خارا

بیاد کار بجز از من این جنون طالب

که عشق داشت ز مجنون بیاد کار مرا

بیکار بزم خوبی تو دردم نگاه را در سینه نفس کشتم بر آه را

لذت نماند در دلم تو هم جانشی گرفت خوابه شبانه شد نگاه را

ناز بر روی شمع که شعله می کشد کلکوه عنبر در دلم مهر و ما را

بر زریحی قطره زنده بر کبریه ام مرقان مثال یک بود و یک را

طالب بکوش و طلب کام خوش تن

تا کی بهانه ساری بخت سپاه را

با خون شمع کینه افلاک چرا خشم من بشکفت خاک چرا

بنده ام بن مر سویی کافیه است بر خنک سینه بچون زلف خاک چرا

ما که خورشید پادشاه کایا بزم ای غمان فتنه بخت انچه است چرا

کز فحای خوری ز شعله خند است زخم بر پیشانی سیاه خاک چرا

مکن سر بر کف تسلیم زخم خون خورشید در از ذره وجودم بهما با چرا

طالب از نقص تو اشرف کمالی هست

ز زنا بقیت نامه ادراک چرا

تا بر خیال دست کشد دلم و در را کردم موج خیزد دل آرمیده را

نویسد بی از وصال تو حشر که از او صد جا که زدم سبیل را

دل که شعله است و در پیش تاز پیش که زدم خوش که از من را

کونی غم که در کار کنی بزم این زخمها کفنه الماس دل را

هر دم بفرم که آهنگ که سیر نماند زنی بکوشش نوای شنیده

طالب خموش باش که کوشش و شنید

این تو همی شویون مارک چکیده را

نگردن سرباری الم اندیشی بخیرین دل بودیشی

دل مکانه با سوخته وای ای که بجای لب نه اردنم خوشی

بشر عشق که طلب مریم است مث ازین مریم غم درون

چون نازیم بکمر کمر است کلبه کنی ده کله کوه درویشی

طالب ای باب هو سبیل بید اولیت

قدی خدایین راه روانیشی

ششم جعفر از نوم و بر کار را غنچه دل چونند از خاک و لوارا

صد بهار از روزگار کنت عیبت بر نیاید بوی اسب در خمر زارا

عشق و معشوقه که یک جلد در زلف سحر جبریل را بارش زارا

نسبت بودی طینت با طینت ناخن غم بارگاه و بدو و دوارا

در جهنم آمدی کردیم با هم در کف نغم مار از میخ زایا به زدن مارا

ناله را در سینه بهما طالع خوش

فعلت از در کعبه ایله را

وقت بحال که کون کسی را منی ز بیدار نفوذند کسی را

فصل آخر ان بطرف خمیوش طاعت بر یاد بیکلا خورشید کسی را

آزاد زین بر دهن سوسنت خود بر سوسنت نفوذند کسی را

انجا که غم و غمش با من دور
بهر این نسیم بوشد کی جا
طالب و انتهای طاعت تکفیت

و اعم شغل که بگویند کسی صبرا

صبانکشفه که گویند با حین را
نگ زخده کل در حسنین را
کشیده بر ده رخ لاله صفت تو
ز روی داغ بر لب کفایت تو
فلک و سیله بدایر مهیا ساز
که بخت خفتن با کج نهادت را
در چشم جایت که در زمانه مسا
دعا ز طوق لافند آیت را
گرفته خصل ملار و تو که در شمع دوت
ز ماه رخ و عایشه زین را
چه ذوق بدو دل شکسته کمال
که ابرو تو می را غموش کج جان را
سبک نما که شری بسته بر فراک
هو کعبه کرم طوفان خله زین را

تکفنه زو غیا باز خانه طالب

نوشته بر ورق و اوده با من نیست

لحنت از زمره سیزند از کربیه
سرمه در چشم نهفته اند از کربیه
بکده و تن از زمره شورانده غنایم
تکلف خصل انجا شد از کربیه
خشم و حمله کهرای شرف و زافند
می بار بد که مهبتند از کربیه
هر کجا در ره عشق تو بیست تابو
سنگ اوده بر از شد از کربیه

دو شطالاج مهیا عباد گشتم

از مسجد و محراب از کربیه

خوش آنکه بجوی ل بچاره خود
ممنون سوا لایر اواره خود را

آن که دوزخ

آن بر که غم که گشتم با قوت
همچون رک نشسته که دوار خود را

از ضعف انکا هم رسد بر تو چند
سوز گشتم رسته نظاره خود را
آن که لب از لبش لیس بندم
رنگ گشتم داغ مکن خود را

تا چون کل صد بر کوی تو فرستم
از سینه بر آرم دل صد زده را
طالب صفت اوده بخون زده دیدم

ز آینه رخسار تو آینه خود را

فصل الصبغ خا مو شوی خور از ما
دلیا اگر دم زنده خور از ما

ما می شرب ز جام کفر گشتم
ساعت سلام لبست خور از ما

ما که سر از سایه زبانت گشتم
با تو شل آنکه خاک خور از ما

ریدش از خاک کور بنزد الکس
آنکه بدل دشته بخور از ما

ز ابد بیان سر کجاست کفایتی
من عصا دشته بعد خور از ما

آنکه نقاب عروس زدمش بد
صد شکر تبار و نما خور از ما

ما همه طالب ربودن باک نمودیم

عقل جان باز بخت خود را

بیک شایسته سباده سازم خوبا
نعمه کردم تا خبر دل غم مضرا

خیم خمر خورده ام بی چشم خفا ز من
اضطراب بختی منم بجا برا

نور راحت خیم باهلوی ز من
بسیب روی فرشته ز من بجا برا

خدا بر بستر نیک زخم به گشتم
بهر سانس مهیا شدم بجا برا

تا تو قهر غرق باز نعمه ام کردی مرا
بمن غم شسته ز بار کفن بجا برا

طالب این بی استیلا لازم طبع نیست

بسیب بدنام مبارز سر سپاریا

غیر می هر چه کنم نوشن است مرا
می از خون و شفت ملک است
می باز آمدن از تشنه می
این تصویر ز خیالات محال است
چون نالم که جلاز ابروی آن نه بید
موجوز خمر شیره حلاوت مرا
زهره لب از آن خنده شیرین ارم
نخ طعم سخن ناله است مرا
بروالم نه از آن شکل است
کوی از زلف ایشان پروا مرا
غصبا نریخ مجموعه خوش طالع
لفظ و حرف یکا خط و طعنا

رفتم که کل نوبه زغم بر سر شرب
وین لعل کیم قیبه سر شرب
در جوش زغم آتش از لب است
بر باد و دیم نوده خانه شرب
فقط که شودم نکشته است
از درج در آتوبه زغم بر سر شرب
خوش آنکه زبان در دهان نوبه کوسم
بیراری اغوش من بر سر شرب
مانند و نقد الودعه نایم
کوطره حکمت است بر سر شرب
از زهر و دوع ساختن کجاست
چندین کلید و از زبان بر سر شرب
خوهر دل در لب جو ناده نود است
لشکر بر سر زبان ساغر شرب
بش نفع از نهمه بر باد که سر و دم
زین بس بر سر شرب
طالب علم کو کینه بر جیب نایب
انجا که دم مهر ز غدا و ز شرب

لنه ای

ستاره می کند طبعی می کند
مستی باند از می می کند
چرخ می کند بر این کوه نایب
صدرا بهایی نره می کند
تتانه بدین در جانب کزار
کر می کند می کند
در مد نظر هم کل دهم هر بیت
که روی کلک و بوی می کند
مجموع و جهان صد عمر ابد را
مبدل یک ساغر می کند
بالین سر و دخی نالم از ابا
که فصل بهار است که می کند
بر آن جهان را عصبانیت
من سر کینه می کند
خوبای که نصب آن کشته فراموش
نفس می کند می کند
حرفی لب از جود تو می آید و از رنگ
خون در جگر عالم می کند
از خاک رده خوان جوخت جوطاب

سزانه در دست می کند

نمندی که اسامی جانوست
بر جنون زن که در جایی است
بجاست حکمانه دل از دست ده
ز آنکه چون غور کبی محض کار است
آنکه بطل هر خود و خوشی در دست
کر معبسی نری توفات مودیت
فصل شکر که انکشت ناکند دست نهاد
کین بر لب نظر به با غل غایت
کوشش بر نغمه عاقل تهمل سماع
رفصا از زمره طالع شربت
کر رفغان سفر لغنه جانب زنده
نویسم کوی که مقصود جهان است
گاه جهان نشی که غایم خواب
این فغان بر سر این جگر است
ماکر از دیده طالع بخیر طالع نایب
بوست بر بکر خلعت نایب

طالب این بر دین محرم سنی را
هر یک بی که از بس اسب است

نفس در سینه آتش فشانست
ز منور سحرها در استخوانست
ز بحر جی شمس غم دارم که بوش
هم از غلظت لایق است گشت
من آن نو بیل عاشق صغیرم
که بر ساح صغیرم است گشت
لب زخم دلم بر دیرم
چو کام از دما آتش فشانست
غم از روز رخ کند در بوزه طالب

اگر صد که هر شرف داشت
دل روشن و صلح شیر داشت
شبان روز گشت آیین
کین شام حر است بر داشت
است بر شمع غم است
لب بر لب آه است بر داشت
کلای بهار افق
لم شبنم ز رخسار چمن داشت
بسطه در دل نمود و غیر
ای نقش بر آن سوختن داشت
هزاره که میگویند زان لطف
خون در دل آهوان چمن داشت
هر قطره که بکشد ز از روی
بوی گل و رنگ با سمن داشت
خورشید رخسار بدم
صد عجب فرزند چمن داشت
بر خیز از رو که شستم
از خوشه زیاده خوشه چمن داشت
با قوت لب هوس کشیدم
الما حسن جهان در کعبه داشت
هر کل که ز باغ عیش شکفت
عطر نسیم شام ز کعبه داشت

هر روز مرا نموده عمر
ناکامی و زوایا است
نا نوازه بوزن گشت
جوانی فتنه ز برین داشت
هر نوسن فتنه که دادم
دل غمگین نو بر سرین داشت
بهرشت و زحمت خلقتش
صد بار بر سرین داشت
بخشی که کشوده بودامروز
بسیار روزگار چمن داشت
شبن نامه طر نموده طالب
هر سوره هزاره است

صحت نیم قطره بهم در باک است
ز انم دماغ کل نه در و اراک است
اورش کفایت میسر
ذوقی که در بهار بود در راک است
هست و نه ز کنت کل میگردانم
است که در بر آن شکست کل است
کامم روشت ز لب لعل او
نایب سر در قلم و آینه داشت
می در گفت و ملامت و کوشش
بار بر تار است اگر کم باک است
هر کم در که جانشین غم میکند
این نساخ باغ طالب حاکم است

نه خاطر ز من سودنا دلی ساد است
وجود تا صبر چشمم ایست
نفس نمانده که بانو در آسیرم
و کز زیر لبم می خیزد است
تویی تو ایچ آن رای غلام ای کل
حدیث غیر تو بر کوشش غم است
سوی عبی می تو هم سر
ببین که کوشش غم چشم حاکم است
بخون طیده رخسار شک میداد
که روز نام بر و ز عید فراد است

کلیک کن و فانغ شوارم است خلق که موم خال است بشماره اداست
بندیت فغانم و دلدارم که پیش زمراد موم فغانم اداست
نذر و شخبه کلک کفتری حذر ز سایه سودیر که کز اداست
بروی لاله و کل نفس میبکد طالب

ولا درون علم بر ز شمس است
بر غنچه که بکین سفاحم کار است نازش می از سلسله زار است
خود بستم حرم کعبه سلامم یک هوسم ز ابراش کعبه کفاری است
من آن طوطی قد کشی شیری لطف تنگبار شکرم بغیبه در مختار است
راه در کان من این کعبه بالکسین خاندنم مرا روزنه در کار است
دل بحیث خود ز روی ستیز عشق برود و دل ز روت افکار است
نار از نشا بخیر بدین ساخته ام خرقه باره است بدو شمع کیمیا است
چون مساک بر آفرین ای ساقی دهر که یک قطره می باغ ما سرشار است
شعله آتش خود است که در سردارم که مرشدی کان در دستار است
غم اگر طوف کند که در سرم ز غیب من کج نقطه موم و غم بر کار است
طالب از باستان جان جویر اگر طبع را

هوس آتش بد و دکل خسارت
مرا که با صیغه ناز سجد صفت بطوف کعبه که ز زر رسم صفت
نکفته با شکرت فکر عشق نیست غم که عشق بود از که ام نیست
ز هر طرف که رود اصل در کوه زند ملک عشق کی بغیر شصت

وصل نماید اندوه را و بسندش که صحت غم اگر بکین صفت
چون عشق ز غم بکین صفت بر تبارک عشق بسیار بود اگر طرک کند کفرت
دست اگر ز نور کیمی جوین صبر بین شکسته شمع است بر شمع
بوی سینه ام از ناله عشق تیر که عمر هست که این صفت شمع است
بدام عشق تو میباید ز سر ز سر ز مرغ سدره که فم کبوتر است
فضای کون و مکان بر وجودم که همان طبعه است که کوه غمت
تقیض کلک نو میباید که طالب
حکیده و طهر است این نه زاده غمت

طواعی هر دو بر ستانیت شمار کو هر سر سار بر ستانیت
اسد برده میباید آهوشم فراختر بود حسن شکسته ستانیت
نواز کی کی قدر اوج بهیبت فرارگاه بند ز مقام ستانیت
دی که نور اندر کرده میباید که خنده را ملک بهیبت ستانیت
نواشناس افکار دونه چون ملک
بهفت کله درون ناله و ستانیت

طبع که در ستانیت نو کفرت است بر آسم ز بوی کل کفرت است
حسرت بر زرد و دل من که آستان بر شاخه شعله آتش کفرت است
بوی چون میباید از سر بر ما خوبی بین دماغ شمع کفرت است
نکفته کس که که او خاک رکن در خود کفرت کاه هر تر کفرت است
هر که رسیده غم بخیران مهم حلت بر آسم کفرت است

تجارت از دلم ز می خضر غالب این آب الوان ز کفر است
طالب بعد از آنکه ز کف داد و جام می
دوان زلف سانی موش کفر است
بخت عجب است ام بخت ز بخت شرم در دهر و صاف خونت
دیاد در سینه ام ختم بدور که از ظلم اسایش بخت
غنا در کف آنصفه عقلت که از خویشان نزدیک خونت
دلم سویی نقش خضر نوبسوق بخت نهادت رهنمونت
فلک زهر قتل است بهمت محطی تکیه قطره خونت
طلعت عیش بران در لور بد طرب در کلاه بد بخت
دل ستم باز در فراماد مارا غمزدوش کوه پستونت
چه بهر سنی راه در ستم طالب
شورش سنی و سنی خونت
سانجی بخام از منبر سانس زلف سانی بهر سانس از اندازا

ما را آملش بر سر مال و محاسن در دود و دامت با این فانیست
مرطوبت ابر و کریمین عشق بخت ناغنی از دل پانچوشت
کو خوشید ایکن جام، مکر خزان بلند به کم ز نهان نیست
مید و ستم لغایت و صف و صف در داکه طلعتش سوز فانیست
تغیر که از نهان لب با خبریم نود و یکا که نام بهر لوف فانیست

لایزال

طالب اگر بصره نکوشد عجب ار
دیوانه شکر ز اعقل سعادست
بکوششک زان غلبش است که این کفر خلف و دایم است
دل چایب رستم بهای چایب چه شد که کوشش بهر چایب
ز خون فانی اطفال یک بندید که در من فرام آید و بخت
ز بزم زکی و دل فاکسید که ز واقعا محبت چگونه نیست
زمانه بر کفر عجب کوشش که شور ویده اگر بخت ز بخت
دیاکه بر سر خار غنچه و میدم که در دشت عیان بهر بخت
دل از راج نور افند از بخت بیای که دین ام از رنک ملک بخت
برون محفل خلی اکان طالب
بر که در قدم است رشک بخت
سر است که با بخت سید بخت سنی چنانکه به فرشت چرخ بخت
زین بوق غم و سرشته اولم زبان خانه من ناصر بخت
بفر و بهیم شایسته عشق و کرانه غم و رزم بهر بخت
مرست طبع غم و کفر عشقش با یکبسته صورت ز بخت
پسین حور مصور چه کل از جد ز بهلوی کف بخت
چه فیض دیده ز کفر از حاشی طالب
که بلیقشین ناصر بخت
شکایت از ستم ز غم و کفر نه طور نوبان بخت

ذخیره بر سرم بایک نهند اگر با عفتاد حبیب خدا را از دینت
 نظر ز خاک در بر میکنند کدیر نور که است تاش که از سر آینه بر دینت
 و دو اگر چه بود و بطبع لطف موفقت نکند که طبع شوق دینت
 بر آن سرم که جود بر خون زخم بچند که به سج سب از بر دینت
 باستان که بایان جوده روزها که شعله عودت نیست لای دینت
 ز خیل یک جهان بی روی طالب

ساقی

دل و زبان تو بخند ام موفقت
 کشتاید را ساد که سازد دینت خوشدلیها هم از دینت
 بکسی نمی نوزدیم که با سعاد دینت بر غباری نکند که بر دینت
 آنچه بر دل رسیم سر لاف و کدشت از صبا بر سنگ طره نماد دینت
 طرح خورشید خیزد نازده لایق هر دو در از چهار سر بر دینت
 غم نیاید برین مدد و در سهر طفل سحر بر چاه است دینت
 نور سیرین شد از خاطر و روز طم خون از دینت
 کشتاید که غم انبای جهان گفتن آن فصل کن تا عدم از دینت
 سوخت از ظلم طالب از غیر خویش

در صبح در برونه آمد دینت
 نامه هر موس درین است لب بر آرد و ازین است
 هر جا خوشی غم و نیست رام این خاطر میل است
 کل بهیم و اشک بابر جای ششم آفتاب دینت

بال

ای همدانغ بشود کاست دور کین استخوان کین است
 باغ با سیم میوه آید از غم نایار سبب است
 جو رخسار دوست کشایم نره بند قلاب دینت
 نخل موز و دل کلشن اطمین آه ناهامت کشیده است
 موج دریا اصطاب جگر جفتن نظر آرم است
 هر که اغند که هست بچنگ غزل است با قصد است
 طالب غنایب ز مردم ام
 روشنی از دینت

مرغ آسمان این بال و پر است چون بخت خوشه چه از دینت
 دست بر بزم منه کین خسته ر پوست بریزد در و از دینت
 بالش کل از سر دارم و با یکدیگر بر سر خاکش است
 نسیم آینه یک ز نسیم هر نفس تمثال صبح است

بسوی دل کف آرد و در دینت قبول عشق که معون خجاست
 که در فضا تقاضا ناکشوست حق که دل نازد به سینه محول است
 ز روی خویش ز ما کمتر غنا نمید که نیم شنه ناز را و صیانت
 بکلیه خرد دست سینه کین که زرد و این پنهان خجاست
 چه کوهی تو ندانم دلا که و بکاه میان نوش جان بر تو خجاست
 بکشور که و شهر که و قلم کوبت میانش نوش جان بر تو خجاست

دل غمت سلطه حراوت و یا غمت که نایسته رعایت
هوس و این طاعت کند بخیر عشق مجازا نم خضر و عقیقه است

نسب درست تیغ که می کند طالب

نهادت تو بهما و نه است

نیم عین که دل غمت نختهاست که غمت نی بخت نور احسان
خلیل عشق و بر خور از روی عالم ز کوه کوه غم کوه که لغت است
وصال او که کم از احلاط غصبات غنچه است که مودال غنچه است
نام عمر به مباری چاک داشت اجل پاک که کون فیت اسرارهاست
سپهر دروغ از هر طرف هجوم که دل شکست عشق و غم و غم است
عین به تو ای عشق های محنت نگویم اینکه مرا بر تو حق غم است
بط موعظه بر چمن لاکرین باری سچاغم از تو یک منت غم است
نزار در جوف ندم بدمه دوش هنوز سینه و این باغ در آستان
بنار طالع بخت که غم سباز به فطرت تو که چشم و چراغ فطرت است

نهالم را قبول زینت کیم اسم شناس با صفت زینت
ز قصد جبارم مهر سیر که طاعت بنا به مصیبت زینت
کین ز اسیر که در دیوانه محشر جو شمع کشته خرم را زینت
نکوم خط در سنت در دهر دو بسیار از صفت زینت
مبارک و صبر که اوین سچ که عید زینت زینت

سرفه

بهر کشور

بهر کشور بهر عالم بهر شهر که انجا عشق باشد عاقبت
روان بهر چو مغر از بوسه طالب که ذوقی زین لباس زینت

عشرت و نام و وقتانی است در دشت بر باد و بر در است
در می سوغ کر ز انکه در زور عالم بکر است عالم است
نسکوه ز رخسار کس که در جبهه ذوق ششم کلهر دوستی است
آب کند خانه خواب جو کردید خانه چشم بهر زینت است
خضر شدم فتمم کند می آبی خرد غمت کان نشسته است

عطر فروش بهر خانه طالب

آن به صفت بکشد کلاب

رخ سوده که در دود و دود خانه کلهر بوسه ریخته بر تن است
در راه و عن با همه خوشی نو ز کرده چنان زینت است
ایضا بار بار زینت کرد کویا سکون طاعت است
مرغ قنار بهر از آستان ز انسو که آستان نام است
بر طایر در زو و نوحه شوم غفانه کجاست خوش است
در سینه پاک زینت است که یک بوی برین است به خاست
طالب سب و سب و کل هر به ظاهر دیگر صفت بهر شکفتن است

انکه از خیر زینت خوش بود گرفت و خوش زینت بود گرفت

با کربیا جبارت جو پند ز دور
 رزق شمس بجایه لور کل گرفت
 جوشن لیل از شب از زم حریفان دور
 انجمن کز شعله سکه کایه لور کل گرفت
 انجلی خانه بگردم بوسف بورد
 بکر قلم طرشت تمام ماه بورد کل گرفت
 دو شلای بوسف و در آن کبر بهار
 قطره بی بر زاده خانه بورد کل گرفت

تادال و ارسته در کند نو بند است
 موی مویم نیا زنده کند است
 زان ز سرخ نوحا زرم کبر است
 بوسه نقاب نشا نعل کند است
 ماحذر از برق چشم زخم بدارم
 خرمن را تمام دانه بند است
 ده خنجر را کراشت بی لفت
 آهوی نیا در شفا کند است
 دیده تطای که اعم عضو تو باز د
 هر سر بر زنت تطای بند است
 مرکب کجا بختاب تو دارد
 زهر اجل پس زهر چشم تو افتد
 که چو غنائی نگر بر در کاهت
 میرسد اینک سینه شک تو افتد
 خنجر از صبر صفت جاشتر صبر
 خنجر از هر دو نوشت در دیر افتد
 طالب اگر نارساست بخت تو همت
 نسکه که بخت بر لبی تو بند است

دمی در طالع شب باریت
 جو خواب منجم بیداریت
 از آن رسیم هر چه دارد
 که در کف طره ز ناریت
 زینا نیست کز نجات بهنگ
 نصیب ما غم سنا باریت
 ز بیم نیست سنا غم سنا
 که می لافش هور باریت

بکافان

بجانم ادن شتاب این عشقت
 تحمل خایه از خود دار باریت
 دهن بر پند عیب کشی رن عهد
 سجا بر کلم از پطار باریت
 ماجل آب روان بر رویم کنند
 ملاحون دیر زخم کایه باریت
 بوس کین کایه ندر است
 دکانش مطلق خوابی باریت
 بنار اطرافه ای رست طالب
 که در آزار نشان باریت

جمع خورشید ظلمتکدام با نور است
 عیسی و قیوم و هر مویسم باریت
 جان طلب دارم و بخت مان باریت
 حرف بیز جان هم غلط مشهور است
 زان شب که از غم تو کور او
 انکه خوابد نکند نیت باریت
 نیک و بد بکسی دست نکند باریت
 یا خیال تو اگر است کرسورت
 کفایت مراد و رغبت طالب
 ورنه کفر قطره ز دریا دور است

بسر دل کردم در و غم کسی نیست
 در جواری کل کاهت کاهت باریت
 درین هر موی که بخت تو باریت
 و ز طرب چند انکه کاسیدم باریت
 آسمان عشق را کردم باریت
 بخت تو خورشید باریت
 سادنی ما محشر ناره نیاید باریت
 کمر از صید با سنا در هر کاهت باریت
 منم کام و ز کرد و زاعرا باریت
 دیدمش کین منم در بکار باریت
 فخط مصر خوبی آمیاد با باریت
 کم ز صید بوسف نهان در هر کاهت باریت
 صبحم و کایه آمد و رفت باریت
 بکله و رنای طبع با سنا باریت

زن سر آید و جادو طلب سورت با چنین حال ازین بیفتد و در پی آید
 محله در بر از ساز و نوای طلب منع نظاره درین بزم تو دور است
 ده نمید بوی به بنام کارشش عمر رفت و سها خیمه مل محو است
 نغمه خن زن و دل نازک خابو کز لیم زمره سبزه معطر است
 می تراود نظر از نام و بر جالب
 این سرده که هر جلی که منظور است
 آم که مکیده دلم نوک خجرت زخم عیب تشنه لب خیمه دگر است
 اظهار عشق را کجاست بقدر وزنه بهر عجز و نیازم نیست
 زان با نذر از کشته خسته کشته کشته حرف از زبان جو سوز لب دگر است
 خوش خبر جانشی غم فداست بجا که طالب کور است
 آلوده شن بوی گل با بزم منفر کی از بزم خیمه است معطر است
 حایت صغیف تنار از تو بر ناز از او که نامه عمره آهوی لاغر است
 طالب مشو کشفه جو که بر و در پایش
 کاب و هو که بر عشق غمخیز است
 میم که نامه صندل بند نیست خراسان از مرده نماند صغیر نیست
 از ان دنیا سنجت خوش است که عقل هر ندانست عشق نیست
 جو غم صید معا کتم و لایب سیر کین بکار که طبع سیر نیست
 فروغ شعله آفتاب عالم قدر غبار است به دامن صغیر نیست

صفار طینت من

صفار طینت من جو بس بنگر خیمه به خورشید در خیمت
 بیای عالم عسل و زهر طنان طالب
 بین که عشق کین به سر نیست
 دوت نیم بین نام هر لبست یک شب و در نظر این نیم جارت
 ای غم لب طبعش سخن افکند زین شش غلام خمر است از جارت
 در بزم عشق حاجت تمام است از با نثار که ساقیان است
 نزدیک کشتنی غم مطرب خجور قرب جواری میل اثر نایب است
 سر مر کجاست کمر سید زوب وزنه بجز طرف بوسه است
 کودل شوز نغمه او دو کام است سوز طرازی تیر خوان است
 طالب بلاش عین و محرم جگر
 توفیق معنای خود غم نماند
 فواید صفار باب دل ز غمت عشق این خوشنگام حکم از نام نیست
 من و از زو کجا از سوز و بهر بهشت کبیر مودل از بخت شکست در غمت نیست
 ابر کو خفاش با شک و کشتن بشکله و کل مکینه است نیست
 نکته نیست در او تر خون ناهشی که دران نکته فدا طوطی در غمت نیست
 در غم مرهم زخم دل نیست با ناز هیچ مرهم بکین نیست ازین مرهم نیست
 طالب این کوهر اسرار با کینه که بر اندیشه وین راز که بی غمت نیست
 اسفند خیال سرور بر کس نیست دامن جگر کیم کجا در غمت نیست

نوحه

با انکه طرب دهنده اندن مراقم
برک بنی نیست که در چشم نیست
از دوری که معوض حفظ است
ورنه کز آبی کل و با چشم نیست
یک خرقه صد جا که در خاکه دراز
بروی بساط و کفن نیست
بر جلوس شیرین که در اندازد
جوان طاعت نیست که کوب نیست
در ساحت آرا که در غم بزم
منه بزم کسور غیا طوفم
طالب لم از شوق صنم خانه طاعت

اما مصحبتی بر چشم نیست
بافت سبای چمنی با غم از روست
خلوت باستان در دود غم از روست
کشته عشق غم کف در غم کفن
سیرت کز و منتقار زانم از روست
از کل غم که بهان بود در دراز
بعد ازین آرایش از کف دست
شما سافرا با دراز از بنا کر رشتان
من بخت و درم در دود غم از روست
بر کمر کشته بکل و با غم
اختلاطی با غم از روست
چشم خفاشم نطلم با غم از روست
خلوت با غم از روست
بیت طلبم از غم چشم بر تخته نه

بیم جان بهر ریب دامن از روست
در غم چشم کجا دوخته نیست
که هر کس بهار بر روست
بشمعی غمشین بودم شب و شش
که چون خورشید به روست
کناری که غبار دهن زلف
عین غم و حجب صبا نیست
بایت سبکی که نار هر موی
نه آرا هر چه در غم از روست

باز در

بستی شکل است و بستی
بستی و امن زلف و دامن است
نیمت به خانه وصل کز خوشید
در دو کام جلالت است و دامن است
بزم بزم سیر بود کف کوبید
لبم و بوسه خود در دامن است
کوبین ساعده کز خون لبید
کفن بود کز دامن است
حررین ز آب است
خون را بر موج صفا نیست
خوشه مرغ خوبه نوک بود
لقاب از رده حشمت است
زین غم از غل نهید
بهر سو کلا در کلا نیست
زین طره باغ کفین
بخت غم غمین خفا نیست
نه بر این خواب چشم دور
کل عهدش نسبی روست
نه از نسبه کجک سوز
نهان در هر کجک است
زینش نور بر نسبه کوی
نقل است نه در روست
بهر کس نیوی غم از روست
بابر و غم از روست
ز کرد و دامن نادان صبح
نظر دارد و سبب نیست
برش موج بر نسبه کوی
کلا به چشم خورشید نیست
خون کوه زین نسبه هر کل
که بر کف داشت خاطر خواه نیست

چشم طلب آتش سبزی
جو آبروی کل موج صفا نیست
منم که طایر سوقم بلند روست
در دامن خود در نسبه نیست
ببال از من سپهر نسبه
بهر چه در دامن نیست

نمکست نمودم چون فصد زعم هر و کره کوهرم از آفتاب تمام است
 زبان بطفه گویند که می بیند که صید کند و کس کند است
 سفینه و ارکهای از خود خواند که سایه عم زبان برین غمار است
 چمنست سها که بهر کویت در آن بکشت و کس میداند ان شوه و ناست
 بزبان غم خون کجا و لب تمام ناله جواب است که در است
 چو کبک خنده بلبل ارم و زوایا درون سینه چو برین سینه است
 رهن خاموشی هم رهنی که در زمان منشی مهر بر لب است
 بلبل چو بیل آل شود ترانه ساری چه زمره غنای سیر است
 قسم شب طالب که این کلام است

نه از مقوله است بلکه اعجاز است
 نه زانم باز نشنیده است بحر زان بسم خوش است
 مراد کار کردون که این صید به تیر روی کس منو است
 بیاز و کرب و لطف تو لغو بد به بر صد کاش منو است
 بیاد و امن زلف درین است خدین خدین شوش منو است
 چو تو بر فکیر آه و بر تصور دریا منو است منو است
 ز لب خون دلاکت سیرا بابیت منو است منو است
 بطلب کند کل طالب

بهر مبداء صدارش منو است
 عشق از کوه تقلید روی از در شعله مار ابر و دمه از در

باغ فیه

بانو صدش نمان در برده کل برخ اندیشه خود اندیشه است
 باطل از جوت بجز بر کلاه است کوشه و امان کانی که خون است
 دو تمبرم چهار از آنکه طرف است و نه بندرم بر آسمان موجود است
 صد نوار برده ام چقدر دین چو نین طنبورنار جام است
 طالب از دستش ماکون حقیقت برینا

یک نوایی نوکم از صد نغمه طلب است
 کمر کانت کام دست مطهر است خواه سکفتن این کف دست است
 اهدم سرخ غنچه چو زلف خورشید من خوله شرم که شام است
 کمانی که نیست کبابی می بود و ضبط شعله ما می است
 کردون تو چو بر شمع غنچه ام بکثر زلف جود و خط است
 ای که حلقه بر در خرد سیرا بر کردنت زمار طبع است
 کز سحر نهان تو اندشت در چو بر جانت نقاب بر و نقاب است
 می در قدح نسیم نوام یا سحر جایی که نشاء به خجسته است
 نابر حقیقت که رافق از مجاز دانسته ام که چمن کدم و سر است
 من شغل موم سائیل سوره ستم محروم ز زینت آفتاب است
 طالب ز رویت بهر کس نقاب

محله بنشین باغ نغم و جاست
 کم دیر که سحر زهراب کین است اقرون زمار سحر که خجسته است
 بدخوین که دانت بر روی کین خندان شکست ناز که سحر است

منت که نمیدارد در آنجا بنوم
 با آن یک گفت که کل و یا سبب است
 چون نورم از نظر دم فرو گذشت
 تا به یکجای که دل و آب است
 دل آب نذر سحله هم شب و روز
 آینه طافت نفس است
 و انگی که گفته اند که در غم
 دستم و مانع جبین کل من است
 تا به هر یک که لعل نوبت بود
 دست از لب که می کشد است
 انداز طره نوغودم ز بی ریغ
 بند استم که دست او به شین است
 او را طالب به نظر حلو کرده است
 در صد صفحه فکر و نشین است

نوغدر خواهی در جلد از تو باری
 تو کست با و در باغ از تو باری
 زمین آینه بکتار بود کردی
 بسوی که تو بر آینه ام غباری
 نرد که بر فراموشی بیکارند
 کزین به کل انکه تر بهاری است
 سفر کرده ام آسوده خاطر مگر
 جراحی که مرا از تو یادگار است
 بیکار در دل بنده از کرد و نرا
 به بند و تنی بر دشت که باری است
 هزار دست که کل داغ از جگر
 هنوز غنچه این نوع را باری است
 ز سوز سینه نه سینه غم
 کله نصیب که گوشه فرار است
 غیر نصیب لم انجان که میدانی
 که منت عیش و کله اکاف است
 ازین دیار برون ناز و دجول طالب
 کزین دیار طاعت فرا و باری نیست
 آمم که چشم خیز از دشت
 مرغ نهم دشت به از دشت

نویسنده نطفه همه جانور
 این شوخ زبان رنگ علم آواز است
 ریخته که چنگ لم راه هوا را
 خرد و شکنج کل سبب است
 به سبب نظر زن و لم نشی
 اینجا را داخل عجب دشت است
 طالب کز این دشت میداند که است
 معشوق تو که نظر از دشت است

روش

منع سکون آن تند خور بسیار
 نویسنده ماغ و این گفتگوی است
 بفرم صبد دل از بهشت است
 فرود که بیکار بود بسیار
 نو شک سنجی در کلانای بوم
 هنوز خون به رنگ بود بسیار
 بیکار و بی فدی به شومست
 کزین مغرورم اندر سبب بسیار
 اد اطرازی می فروز بار است
 و کره شوخ زبان نکته کور بسیار
 منوی دیده باند ز شجر طالب
 کز بهای که در کله بسیار است

بهر و کور و لایط بیکار است
 که در فکر و سبب رسیدن است
 ز بهم جبین کل کشتی باری
 بیکار منت و بدلت و جبین است
 منته بنده ما کوش غلط است
 حکمت و حقیقت قابل شنیدن است
 جوانم او برم از ذوق دینی کام
 بخواب و بهنج شستن بیکار است
 و لبر سر بخور دل شنجی است
 نفس من در که این صبد رسیدن است
 رسید بر مرده خواند دلت طالب
 و یا چه سود که در طالع حکم است

به ذوق از خوشی و از غم طوم
 سر منصور و پای سوسن
 من از ابرو چون طبع طالب
 خود را در طره مجوس
 آتش عشق را در نهاد خاک
 میل کز خاک را بر سر افلاک
 نشد لب بودم کسب جرم عقاب
 در نظر نهدم نمود در کار
 جلوه مطالع من که ز ابرو خط
 خواست کرب کل فتنه بر سر خط
 نچه خونین بگشت بمنزله بر روی
 به شمع خزان و خالک
 عرق عاک بر من که دم از بند دوش
 دامن نازی فتنه که با خاک
 آرزو به جرم بر شمشاد طالب
 مشت خون شعله بر زبانه

بل غرضی از روی سبک
 که کوی خدای غم نشین
 زین کسب بهر آغوشه را آری
 نفوس خفته فولا و حکمت
 درین محیط نموده مایه کشند
 که فلک نشان در غم نشین
 ز دایع سبایی فدا و از غیر
 منور بر این دایع نشین
 نهال من طالب بهر شمع فتنه
 و یا چه سود که تحمل سواد نشین
 دلم بپایند بهر آن مویست
 دماغ و دود آسم غیر بویست
 سر خاک کسب آن نو کردم
 که خون نعلها در کدو است
 ز ضعف بل چون سوج دریا
 نماید استخوانم در نه بویست

زین کسب

ز اینک حرم نرکان شد شک
 بر اکین سبزه دایم بر این
 جو طالع خند در آتش شمع
 بدین نسبت که بار شمع
 نادر شنبه را بجا گیر است
 در کلو بلفش سوج موزیک است
 با هم آغوش فتنه نشینند
 برده چشم خیم او در غم است
 صیقل است سر کوز نواز دشت
 سایه طار بر این زین و خجاست
 خجسته لطفش کوشش سماع
 ناله خفقا نغمه با خجاست
 روزگار است که از سرم نه در آید
 چیده دین نهاد در غم و خجاست
 مان دل از کعبه مفسد کشت فتنه
 محمل سرم تو در فتنه فتنه
 مایه بایکی در و سوز دل طالب
 که همه تر شکست کبی تا نیست
 دوش کز کز رو بر آه نشست
 غمش در کشتی نشست
 نیر باران ناله شد خند
 که از ناله در ناله نشست
 غزل و دیر به بر ترکان
 شمع شعله بر کین نشست
 صد چمن لاله طفل سیر را
 بر کاه کشته نگاه نشست
 آسمان بکند از خورده مرا
 چون عرق بغداد نشست
 دشمن طاعنم که در آرمش
 غدر و رمانم کت نشست
 دامن آه بر شک طالب
 که در روی مهر و آب است

نیتی که از تصورش از لیس نیست کرد دل کند بنالاین خاتم نیست
لب تشنه میروذ و ذرا در حلقه ده کام خود آنقدر که و بگویم سهر نیست
آهسته از آن حدیث که در بای تو هو بکانه است زبش زدن کم ز خویش نیست
و غم که بچو مردکی بن سیمام میدن ترک زبی یکدفع نیست
طالب زبشی خویش کوه در طایف بنامی بی راه روان کرد نیست

زافت چو بی غایت شکست در چشم تنه خورشید شکست
حسن نمود زو ر بارو سحر خفا شکست
ساقی ز کشته داد او جامی تنگ سرب شکست
ششم تو با بکاستی یک یک بر سر آب شکست
فریاد که بر سر مرا کرد در سیکده حجاب شکست
آهسته دل خبان نکشد سز بر نو آفتاب شکست

طالب و ل از دور بر جام

چو بر سر حجاب شکست

منم که گوش فغان لب خوش نیست خورشید می بینان پیش خوش نیست
چیدگی کی شوم کرم کوه کوه زبان بچلست در شمار کوه نیست
منم همبر در موافقان صحاب نسیم بیکه در حوصه به خوش نیست
کده شکست ز سر الیه و بچلست بشیوه آفت بنای منی و خوش نیست
زر شکست نسیم با خمار در هر جام که نسیم فطره بر سر نسیم خوش نیست

زبان عشق

زمان پیش از روی در تر نیست آهسته شب بن در سینه و خوش نیست

ز ناله ام جلود حال خاک طالب

که متغیر عشق خاشاکه در خوش نیست

ما عشق بوی زفر به باغ نیست کان نیز روی ترکش عی نیست

چندین سنا حوصله آرزو نیست دود دلم که بر آه به نیست

سازد بوق کلبه کوشی کایا خونا بجای زفر مدام دفع ز نیست

یارب چه نیست که طفل خجسته در صلبت بیفت ناموس نیست

در داکه شش بد مار از دغ نیست در برده که کوبی ناموس نیست

ز انک که نبش لعل ام جد او نیست در باغ عشق با بس می تو نیست

طالب ز دور و دهنش غنچه امید

یکبار رسم نمن بد ریاضت نیست

و کرسنه او کرسنه خوش گفان نیست که بهار سر و کلاه نیست

آهسته در کشن سودا بر کوه نیست لب خوشین بچه و زینت نیست

ناز مردان بزبان از دور و آفتاب ورنه میخ در نماش کشته نیست

روز و شب نای بود را میویم خاشاکه زینت یک تفهیل نیست

ما ز کشت خرد شهده نهاده می کیم

همچو طالب لب با نغمه ز نهان نیست

مرد عشق که بر سر تنم بد نیست چون بود آخر کشتی در نیست

بند در دست و غم کز بر حجاب نیست حبست ز خفا نال عافیت نیست

جوشن از بخاله که نمیدم بر کف
 آورد امان به لب که آه میبرد
 صفحه کلکون نبوت ز بوی آید
 به سبب یک عذر غیبت از آید
 منت خایاکه در دکان صبا از کوه
 خرد را که صد کج بود آورده است
 کرد از لب که از خاست از دمان لب
 سر خیمه لایک خاک بر کردنت
 طالب نیک بود و صفا نفعی در کار
 کو مکن غرض به لبش هر کوفت
 بکلفت جگر موسیوب بافت
 ای اهل جنت نوده فصل است
 فرق کل لغو دل غیبت از لب
 کانه از دهش که این آده است
 جوشن عشق که انجا دل بیل
 بر ناخ خارا از از نغمه زنت
 کوشم غم از کینه تان به بر
 یک آه که رخ برافروخت غمت
 گر کاوش طلبت کز آوده بر آید
 خند لب از لب بر کز آید
 طالب دیر از هر جوشن به نهند
 صد سیم هر شش یک تیک بود بر لب
 دل به زبان بیجان غمت
 وز سرمه نهاد در عروق جگر غمت
 غم تلخه بایست که افیوای عطش
 آسوده خمیازه آشوب غمت
 آسمان از نو خراش که سبک است
 هر که زخم خورده از سسک فلک غمت
 در کنار سبک میرقصم سوخته آه
 تانه بنداری که کشت دوش غمت
 دل به غم عشق که زنده بار لقا
 هر که بچا دوست شد جگر غمت
 آفت انار است محبت کن بر لب
 مورحم در دوش خویش غمت

زخم عاشق زینا زنده کالپ
 شکل سوختن سدا که سوز غمت
 ما و تو جوشن بی کین رسم تان
 ورنه هر مو بر زانم دوش غمت
 کاروان نک طالب بار بر کانه
 دوشن از دوش بود از دوش غمت
 کاروان نک طالب بر بر کانه
 دوشن از دوش بود از دوش غمت
 منم که کینه بوشید در بساطت
 رسوم جنت زینا از اطلالت
 به شستن چشیم کلمه تخیلی
 دل دماغ ریشی طوطی غمت
 چشم طبعیت است با جفای
 از ان بکله خراش خود غمت
 نه از غم غم میدهم بیاد غمت
 ز کانه این که جوشن در بساطت
 چه پس در رسم از غمت غمت
 بکام سحر روم ز غمت غمت
 ما به که غمتا ظفر در بر غمت
 نوبتی سواریت در کانه غمت
 ما و غمتا کنشی سیم غمت
 در با غمت که کوه سوز غمت
 از ما طلب کس که نخواهد سید
 کانه جوشن غمت در کانه غمت
 صدیکه به به لب است غمت
 با ان غمت در جگر غمت
 از بوم و زنده غمت غمت
 چون سوز غمت و دوش غمت
 زنده غمت زنده غمت
 دوش غمت که جگر غمت
 از با غمت کس که سوز غمت
 کانه غمت که در غمت
 کوه غمت که زنده غمت

طالب کل آنکی که بهار نظر و زرد

در دامن کان جگر گشت زرد

ای خوش آنکه در او نشا تو کردی داغ آشوبی از آن بدل شدی
نیکوخت آن دل آشفته که از روزی داغ بگشت غم خشم تماشا می شد
نور و خاک و عشق که از شوق طوفان اکریت کفایت
اجل یک بخت جان طلبد نا امید شدم که همه عیانی شد
عشق با جلوه سیر کند از وجود یوسفی است به هر جا که زلفی است
غیب باشد اگر حال صدمه بود سجده بر جبهه که فاصیه می است
نظر که بوی صفت به آنکس شوخی خط سیر غنی نشانی است
هم آنکه در با اجل زار و زار جانب بار و کوه که سببی است

بتوان بر دزدان زنگ خمار طالب

صاف می بود در دنیا میرت

منو کا و دل باغ که مر است دل خور در دو دهر انجی که مر است
نجه در بخالده اندر کند آتش بر رسم دهر که مر است
رست شود دل میل کا و د ناخنج از انجی که مر است
بادر شمع کند شش لال مال این تنک ظف باغی که مر است
بوکل عارضه رسم شکفت ز کسیده داغی که مر است
یک کتم ناز سحر بهیات بید ما خانه داغی که مر است
هسج دلجویی طالب نکتم آه ازین طبع سر انجی که مر است

نکته

۸۹

منم که آب طرب بعله مزاج منم شوم خوشه بنایم غم منم
ز شوخی ناکه بیک کل نسیم بها همیشه نشانی است زنده مزاج منم
حسب و شدت زدن در جگر که شایع بجز زنده مزاج منم
من و تصور و در چشم من به کلاه غم مبارک که منم
مرست سرنیبه در بایه که استغفار نظر همت من که در چشم منم
غمم بر بازو که خورم با
تفات کرم بایه روح منم

آزلف که جمع من یک جگر است که باز که نشد صد عمر در است
کافر توان یافت در آلف نامت کند کار نشد در است
عشق آون مشاطه غم منم دهنار دست شتم و ناز که نشد در است
کس تاخ کویم که آن کویت کویم که شوخیکه و ناز در است
یک چشم زدن من بخوابش گذارد با شوخ چشم نوب نشد در است
ز نهار که یک که نوز یکد از بی شور ابه کافیک نوز که در است
آدم که بنایم بود کاره سراد یکم منم در و صد اینک در است
ای عشق کس منم شمع بر محمود بکدر که صد حرم زلف با در است

طالب کل مردن طارک فانی

ز از و جوی کل کتم طارک

عشق بر من اینک بوی کل شعله شمع که در جگر منم
و که در ناز کل کیم ناز و نعت دست عطش که نشد در جگر منم

بهر کس که از بوی صبا نیست
 و ز صبا هم مغرور نباشد
 است بخت غول نامیست
 که با قافایت طارک خفته است
 در زنا خاک از زینش بر آید
 استخوانهایش میخورند
 فتنه از تو بیاوردی بجز زناست
 هیچ که خاک را بنویسد نیست
 عرض خدایت عاقل و بهر کس
 که سرش را به رنج میبرد نیست
 بعد کس برای غم از این بخت
 رحم کردی استخوانهایش نیست
 مهر مهر کن زینهار طالب خور زما

آن بوی خنجر تیغ از ما نیست
 بر زخم ما که لعلت است
 چون سنگ از خونش بپوشد
 در زنا آه و حرم زلفش نیست
 ما بر وصل وصال خسته ایم
 حقا که بر ستم و بر خجاست
 یک نروید که اوج درکت مدانه
 در هر کس که تو را او درکتهاست
 کج وصل فصل درش کلید است
 اما نه درین دهن از دهانت
 نور نظر بوی تو آید
 چاره ز خون جگر در خجاست
 طالب دم طلبه درخت لعل نیست

نیرنگی که شوق طبع فندک است
 رخت از کل عرق این نیست
 لب از بوی بکینه ز است
 لبش نمیشد بکینه ز است
 از دم تیغ اجل نیز است
 انجاشد خشم کبیر جور
 چنان طره دل و بر ز است

سنگ بقیع

سخا قبیله داری لب
 کز سحر هم سحر این نیست
 تشنه قلم اشعارت فری
 بهر آن غم که خور ز است
 کز لایس ز هر زدی
 شرب از هر بهر نیست
 کوی عشق آب سوزش طلب
 از دماغ تو بسوز خور است
 حسن نظر کرده صاحب لطافت
 از باب نظر هم که خور است
 دل بر سر دل رخته از کوی تو
 آن کعبه مگر که نشسته است
 هر حلقه زنجیر زلف تو نیست
 کای چشم بر روی تو نیست
 داری بر دبال بکشد زینش
 پرواز نظر خاصه مال نیست
 می نوش که طبعان به است
 جیریل سبک و جیریل سنگ است
 بر خنجر زین که مراغ هم نیست
 افروخته از شمع لاله نیست
 بفر کفر ناز و نرف خور نیست

کس به نعت زینار نیست
 آن کو نمیشد نجاعت که نهی
 مانند جگر بر جگر بکشد
 با نرینه دینیت ز لطفش
 هر که کینه کو دیا اید نیست
 ریش ل مهر کزیند کلدی
 بر نخل او بار و خور نیست

طالب طهر مرغ و نفاخته است
 کس نه باند از ده کوشش نیست
 حال دلم بهر فرزند ز نیست
 بر عاقلان حقیقت بر و نه نیست
 ایش که بزم شب بزم با طبع
 از کرم شب فرو زرافه نیست

ابو و در سطح زلفک تقف ز الوان صورتحه دیوان بهارا
 در رخ نقش هوا باز فرست آهوی مصور بیکه شکار است
 نقصی توان افت در رخ فرو کنا بش
 ریح قلم طالب لب نشسته فکار است
 غیر لب لاله چون نادی است از روستا بار غنچه دم و در است
 از هر سکه که علم غنچه بای تا غنچه که بر سفا در است
 مرغ نکه که در این دل صید کنم بد ادم و این نهایت صبا در است
 دستم ز قتل و عام هوس ناکد با آنکه روز اول حلا در است
 در این زمین بایستد من شاگرد من کنون لصبه است
 ای غافل از رخ و این کجاست ویران او خوشتر از این است
 در کار بسوزد و لم جایی باد ز کار من کوشه فرما در است
 هر که نظر رسد از ناچشم من مهرش لب نیکه فرما در است
 هر دم جو لاله نیست مرا و ز غنچه هر برک سبزه خط از این است
 طالب ز بر رخ و در آید نقد تا خضر بر شیب و اید در است
 میم باز بکانه تر است نسیم غریب و اید در است
 من ز حال خود آکرم اید طبیب تباشیر مرکم علاج در است
 ز بر رخ و خوش چشم مرا بهشتی تر بخت یا غنچه در است
 عود غنچه اینک با طراکم زبان در دهانت و اید در است

بگویش

۸۹

بگویش نشسته هم اغوش غم طلب خضر حشر به طلبت
 کل شربت کم کند رنگ بوی کرت میرد گلشن به لب
 همه بگویش در زنده بیا بری در غنچه خانه تر است
 ز بار خشت چشم بخواب را کل صبح در آتش نیست
 نبخش در چشم غور نشیند لب بخت او غنچه ز گوشت
 می عیش در ساغر ما بریز جو مور کف و استخوان تر است
 نه بر علم نازم جو طالب نه شو
 بهین شین نام خضر تر است
 به شربت کان کنش نه ساریت کعبه با غنچه و شربت تر است
 من رصیده کاه قدرت و غنچه فلک کاه کبکی کاه تر است
 بشکر موی توخت لب هر مور در دست تر است
 عجب جوارم بدست بخت زمین بر که چون آسمان تر است
 ز لب مهره سجاسک ندانم چون فلک حقه تر است
 لعل چشم لاله لب نسیم عجب کرد این غنچه تر است
 کف خاکم هوا کرد بد و از ابر منوزم آه در هر کجاست
 با من آباد دل در غنچه چشم سوار تر است تر است
 بگویش ز نفال لب عیش که این فال عیش تر است
 بن هر مور طالب سیاه تر است
 برک نکته دان و هر غنچه تر است

طواف چشمم بر کلاه فروست
 وین حاشیه خیمه خون لاله فروست
 دل یک مناعی که از آن بس
 سازش طلب کان شه بر کلاه فروست
 تا دید کل روی در دایره
 کند آشته کردون غرور کلاه فروست
 علمت که طالب نیست تا غیر
 ارسته باز نفس لاله فروست

هر کل بود در آله خود بهر طراوت

طالب غم خیم تو چرا لاله فروست

نه پای دامن دستم طلب
 نه بهلوم با آسود ز طلب
 زمانه دست نشان میوه لوزم
 که شعله با آتش طلب
 سواجو و سجده ای نهد و عام
 کفر من فلک امروز خیمه طلب
 زهر چشمم از زک غره تو گفت
 جان زهر زهر تو طلب
 فلک ز لخت لعل باره تیرش
 که دست حاد نه کشتن طلب
 چشمت نظر با رم ز غفلت خود
 نثار عشق چه حازم که ناز طلب
 زبش و نه که حرم رات بهر جو
 زین کوی تو با آسمان طلب
 همین به نشسته تحریف غایت
 که نقطه نقطه کلک تو طلب

ز بهت خاطر غم زرب الی طلب

که از محبط سخن کو هرگز طلب

تنها به غم نوش که لاله ازین نیست
 در ساغر لذت می لاله ازین نیست
 لخت جگر است این کس سوده لک
 بهر شعله باده کبابه ازین نیست
 از دفتر سودای من آئین دل آموز
 در علم جنون سب کبابه ازین نیست

دل لاله ازین

بوی شادی آید ازین قنار و جوی
 بر سرین افشا که کبابه ازین نیست
 این معیبه که نام در کفن خنار است
 که خضر ز بجه دم آید ازین نیست
 حکم نام جهانم هم لعل
 ماط لعل را سب خطا ازین نیست
 یک نوش نیم کل آلوده صید
 در کام و لکم که نوابه ازین نیست

طالب رخ افروخته از شعله در آ

برقع ز کفن که کبابه ازین نیست

بهینوزم شراب بی شکست
 شک خورد و خود به شکست
 با شکرت حل تو ام بدست
 هیضه آفتاب به شکست
 بهینوزم شراب بی شکست
 کلین و کبابه بی شکست
 نمکیت میکش منکس
 همچنان که غلب به شکست
 نیم سینه طاهر و ارند
 لیکت و خوار به شکست
 شوق طبعان ز در انداخت
 دست سخت حجاب به شکست
 خاموشی نیست خیال از عکا
 لیکت و وقت جواب به شکست
 در نظر میکش لطف ترا
 گرمی آفتاب به شکست
 دست رسنا بود شعله دل
 کف سخت خضاب به شکست
 نمکیت می پستی لیک
 خرم بهد شب به شکست
 هم زنت در کتا برافروخت
 هم ز می حبت ناب به شکست
 همه خوش کن که بر صحن عشق
 زخم آفتاب به شکست
 یا تکلف شب فراق تو مرگ
 نمکیت و خواب به شکست

بزم رکنین کن از جوهر سلم مجلس پاکت بیکت
 بنفش بیا بنیستی طالب
 یا سبب اصطر ابلیسیت
 سیر حسن و بال دل دروغ و لغت بوی بهار نشسته بخون و لغت
 از حسن ناز بر سر زاریم تیرج وقت نیاز باشی با لغت
 تا قمران سوخته است و لغت بیل بخند و سطل است تا دروغ لغت
 کو بر کلاه دستر دعوت بیکت و لغت که بهار شود ناز و لغت
 باز هم نه ایم نمیدانم از جبهه ریب بیکت میانه نور و جوغ لغت
 طالب تذرو سوتق از انوکش و بال
 ما در سراغ غم نه که او در سراغ لغت
 ناز و آفتدی که در دست بیکت که سنجی خون بهار بلیت
 وصل در طالع بلیت زلف عاشقان زلفی در ماییت
 آنکه زهرش نوزاد بر صفا غم زلف و مار بلیت
 بارخ و زلف تو سامان بلیت
 و این کل استین سبیل است
 طالب آیین ترغم ناز سار چون ناز و غنای بلیت
 نه همین چشم طره بابر بلیت با تو اتم سرق با بابر بلیت
 بابر بکم بوشن و جوبه هم درین زلف طره بابر بلیت

هر که در دست خود سوخته ام بر سیم بخت چهار کربیت
 بیت سوخته و زلف بخت چشم بر من بخت آزمای کربیت
 دیدم جوهرم که بر سر کرم چشم سوزن به با بابر کربیت
 چشمه آفتاب شد هر چشم
 که بر آن سایه خدا بابر کربیت
 بر روی سبزم غم به کار با بر و از خواب من بر ناز بابر
 دارد در آستین منم که این چشم ناخفته و مهیا بابر
 با نیش سبک بر سر منم با نیش بخت کبر و بیکت
 سد جان در ملک کرم کرم کرم چشم نیم نور و بیکت
 مردم خواب زهره بینان بیکت
 طالب بیکت بیکت
 بهار آمد که کرد و جان من شود دل است بیل غم بابر
 بهار آمد که از بوی کرم بی زهره بوشن که در آستین است
 چراست تا منغلط بهر بوی بجد و نیش کلاب رو بابر
 از آن بهانه ناله که دلیر دور زکرم طبع فرخندم از بابر است
 نشد غیر در کعبه چشم منج همان ستم همان ستم جان
 زبانت که بیکت شوق بقیه بلیت از بابر است
 بوبر است بانه سبک بیکت چرا طالع بلیت جدا بابر
 نوم بر سنی زلف کرم بیکت آن عالم بزم زین جهات

جوی کردش سلاطین کند کوفین را در یک مان است

زمان منی ایل هاست

توجه طالب بر وقت قرار است

بجام حشر جان فدا است سینه اش در جفا فدا است
به تخیالت اگر افسوس تسلیم بر لب سایه دند فدا است
ز خون که برهن بوند عجب نیست دلم را کار برتر کان فدا است
غی غمیر که نیست سبب است کمر در عهد از زبان فدا است
ندارد جاره از تر که آن رفت صبر را دمت مشک فدا است
بما از حشر از کیه چشم دلم را سبب نقص فدا است
نزد آنکه که گمراهی سر صدر لاف از زبان فدا است
کمر بافت کت تا به لب جرا چون غمیر کبان فدا است
میا حطال لب ز نور نه است که در سنگام مورخ فدا است
نشد مجروح دل در جبر آن رفت همانا سانه را دند فدا است
چار اکندر از کاشا جف حور است بر دگر فدا است

میفتان شک طالب کینه کمر

ز چشم میل ایلان فدا است

ز آب می زشت نشین است خوی برخ عجب کلبه نیست
جوش سفر خنده زده فار بدو جام لبش نیست
دل نیا سود از فغان کوی در جگر نیست غم نیست

الغالبه

از نجات عرق نشان بر جوت که عطار در بکشت نیست
عرق شکرین جوگاه سخن بر لب نوشش نیست
مکس خال از بنا کوشش کرد پرواز بر لبش نیست
طالب لب اوج ناله فدا

جوشن بر لبش نیست

ای شاخ گل چشم به از نور نیست هر نیز دخت را لب از نور نیست
بارب چه شعله نو که از نور نیست نور از نور جبهه از نور نیست
ای زلف از تادال مادر کج نیست هر حلقه با حلقه از نور نیست
با سنج تبر چون کبر است مشعل بر که راه از نور نیست
تا خاک کای خوی جگر نیست مار چنگ که شمع از نور نیست
بگذره از فروغ خست نیست این آینه میا و کنا از نور نیست
طالب جلف بزم را کم نیست نور
امسال نیز بزم جوار از نور نیست

دل بشنود در سباط کوی لب خبر زبان به جا کوی
از شادی بدن توامردز در خانه چشم عویست
روین غمیر شین است اما خورشید بخودت مویست
مار از شحات لیا شک ارشش وی سندر کویست

کافری کشت میو طالب

وین بخت هنوز آبویست

بفرود از ره که مرد این سینه غرای می نه بخت نه هارک

خامسین طالب پسر است

و که نکست که مشایخ است

دیک ز غم بکلا بیاید ز غم کتب ایم که جان بیاید

نصیب نیست کس مرغ کلاه بیایان دمی او به آتش جان بیاید

خیال آن مرد چون شتر نرود جگر کاوشش نوک شمشیر است

بجوشم جاذبه است و دل نکست که بر غم او در کان بیاید

بروز کار غم آسوده دل نکست

چون عید که وقت تهرانی است

کو خورشید جاکبای که پنهان کند خجل را ز رخسار زانها

اول از خوابه دل ز غم نکست و آنکه از افشاده دل نکست

نازم آن غم که خورکست نه ز غم زانها زانها نکست

عند کس فصل در غم نکست که صفا را عطر نکست

بصر عائق بصیرت است جابر و کس با غم در غم نکست

از سوز جوشان ز غم نکست

آنکه ز غم خوش را وقف نکست

خشم خود را طلب از غم نکست و آنکه از غم نکست

چون صبا سجده از کس نکست بمشام شهد از کس نکست

وقت آنست که دل جلوه کند کس و ز جگر نوحه و غم نکست

نکست

نکست لب شایبایم که نکست لب ما که لب خیمه جوش است

عالم از زنده نه بخت نکست که در نوبت نکست

دل خود چون سیر زلف تو بدستم این غم نکست که بر لب است

شب در از است مکن بر زده درم طالب

تا دم ناله مرغان جگر خال نکست

جوشش قدش با ناله جگر نکست دل ناله نکست

بیا و ارم که در لایم نکست ز مسجد قبه باری نکست

میسوز بر شوایر زده او سیر نکست که است در غم نکست

چشم نکست که در بان از زلف نکست که لب نکست

چنان روشن نکست طالب جراح کوکب نکست

که در جیب مهر و مهر و زلف نکست

نغان در رشته اتم بر جبهه نکست نفس نکست

عزف نکست که در بر نکست که نکست که نکست

که ام ز هر جبهه نکست از نظم که بجز دمه ام از سوز نکست

مول نکست که در کافه نکست ز بسکه بوسه نکست

نکست ز سوز نو سوزی نکست

هزار جبار سبب نکست

بوقت خنده اش از دهر نکست بکا جلوه نکست

چشم نکست که سوز نکست عجب نکست

بیاور و چون کرب در کلوچه زهرین طوفان نور برین
شاید فخر پیدا عشق در کف نور چنان تخفیه کرد از صور برین
نماند قوت تو عظیم دست طالب را
مگر قیامت آید ز دور برین

بیدار که بخت سرو کار دارند چشم دور که خوشی مگر ازین دارند
نور در شیر و لاله و بهارینم آموخت که غم مشکاری از
قدر وصل تو بگویم چه گشت میشد بدای که ازین باده بخار دارند
عاشقانه بهین که بر باد است بلکه در هر بن مو آید زار دارند
بر سر بایه فروخت محبت کردم که ز کونین کیف مشت بخار دارند
ایوان حرم قدس یک طالب

برین سیم فقر اکسوار دارند
ای خوشی که هم خوشی است دوستدارم و دشمن این باشد
هر شب بای که در قیام از تو غفلت است عقل را نشان شیر غفلت است
مرد را وقت فرو آمدن نه کبر حسن نیکندن بچین نیک نهادت است
سایه بر تارک ارباب محبت نکند هر بنای که بر آورده بهرت باشد
بنوان سوخت بیکانه به طالب

بیک در دین نیک روت باشد
ای خوشی که چون جام از تو افک بر ز خویش را در حلقه نام کند
عشق کون سودا بر استخوان را بنور چون جواهر سر به چشم کند

غیر از این

غیر از این خواهم که بگر اگر زور آورد انتقام از کینه کل اینست کند
زخم در هر ساعت از دق نیک گشت صبر کن چند روز برینست
ساغر از دوشه که در کین است که کسی جامی شد از دوشه
خرقه را بد کرد و پاک ازین با چهره بکین زخم و کور کند
عشق طالب نماند ز انسان که گرا شود

نوشته از دوشه برین زور و درینست
غمها با بصورت تو اتم نمیشود از آب نمیشود
این شکر و گل که بکین است ازین جور نوعی لطف خدا اتم نمیشود
که خسته سنان اجل شکست بود که عده هزار از این نمیشود
شد استخوان سوخته ام خاک و عجب از منهدم وجود هم نمیشود
کو بر دانه می خورم خوشی که در این و فیض هوا اتم نمیشود
زین رو که که گفته عنان که خاتم خرد و هوا بر یک اتم نمیشود
طالب سوز عشق به نقصان از با قوت از شعله صفا اتم نمیشود

خوار سید دلم نور بهار کرد یکا بخت ز صد روز و درینست
خوار سید سیر ناله کار و دم بنا خوار بری سینه کار کرد
که بطرف چهره انداخته ام بر رخ سخته مرغ و یا بیست کار کرد
نیم از حسن عشق است اینست که کلمات را در افغ شعله زار کرد
خواب بای که بایک بوی عشق بود که دست نشا او نور بخت کرد

دل ز غنچه تصویر بود در آفتاب
 که خنده بر رخ ماهی است ز بزم
 ز بوی باد و چنان بوی خوش
 که در کجاست بوی بار بار کرد
 نو بهار است و گل از جیبش
 دل بلب ز سر زلفش هواست
 نو بهار است و ذوق لبان
 خون مرد در جگر میگذرد
 شوخی نایب عادت کز دل
 صد کشتن تا از نشو و نماست
 جلوه بر یکا ز فرموده صواب
 کز لب غنچه تصویر نو است
 رهرو را چنین فصل گلستان
 انشای که کفایت می جوید
 فیض و فیض نماند هوا جای
 کز بال عیب بر کس می جوید
 طالب از سینه جان که درت ندای
 که بهار است و در تپ صفای جوید
 کز جا که و سیر جگر از یاد
 غودان با سحر از غنچه است
 دور در دو عالم از این نام کبریا
 قسم بر قسم ز غنچه است
 اگر غم و دینی از کلبه خواند
 که یک کام از بود و فعل و طبع است
 ز بهر آلوده که جان را که در زلف
 حلاوت و سحر کام و غنچه است
 به سبک چشم که قصه سر سبز طالب
 بغیر از سر کشتن که سحر از یاد
 کلان زانکه ز برادر خواند
 زلف و خنجر و کمر از غنچه است
 از هر زمر که غم و بیمش
 بیاد برشته نفس بلبا رفت

در کیم

در کیم نقش روی که منظور بود
 که هر ز سرش نهاده صد کشتن
 ما بطلان خوانده تبار فغان
 صد غنچه لب بچرخ از این فغان
 خنجرین زار زخم عکس کرد
 زار دل بریده حشر فغان
 دل کرم نکوه بود که ناگاه از کین
 چندین زار فغان اسیر فغان
 طالب سوز هر خود را که بار
 چشم هر غنچه برین استخوان فغان
 کین که موبویم ضابطه از یاد
 نقش کرم سوز و اوراق از یاد
 لب چشم هر موی را ای ناز
 زبان شوم هم زار از یاد
 دیار از غم که غنچه سرخ و شاد
 کج میگوید و چنان بر غنچه است
 عجب از غنچه بند بهار صبر در یاد
 که عشق از یک سج پا بر یاد
 دل طالب اگر خون زخم در یاد
 که این غنچه لب از یاد
 کاه که دست فتنه بزم کین
 جنبه های زلف هم یک چهره است
 ز بهر که سر زده شاد غنچه
 صد شش جاشیر مال کین
 در غم سینه ها زلفت خود لم
 بردانه که بر رخ شش شش
 ز بهر شود زانکه در او دم کوش
 خورشید زهر و غنچه از یاد
 طالب دیر که بزرگ بر لب لطف
 ای که بلیغ الشربین
 عشق تا کوب عشق میسوزد
 سوز در کج این طبعه میسوزد

یارب این ناله نظر یافته کجاست که میادش دل جبریل میگرد
 در صف شیرین جلوه نموده است شمع این طایفه بر کوه میگرد
 عشق را این نسبت که عشق نام که میادش حسن فداش میگرد
 مایه ریزش این کریمه است که جگر فدا بر آید و بس میگرد
 عشق اگر خشت آید بر بدطالبت
 دو جهان خوشتر از نفسی میگرد
 کاهی لب جان را از فروشد آب و نمک میگرد
 کینه عشق که دو عالم دل و دینا مردم باد بر خود و باز فروشد
 بر سوخته مرغ که رسد به عشق در جلوده بطاوس هم نازد و فروشد
 بختی که زنده دل را جوش نیوان لب نمره بر آید و فروشد
 خردیده جگرش عشق توان لب رخ کیمیا را بر آید و فروشد
 طالب دل مایه و جهان مهر جویش
 آوازه بر فغان خوشی او از فروشد
 لبخیر ز لب دیده رو خواهم کرد نیست نه از هر طرف خواهم کرد
 لب را از مراد نه خواهم خست خفقار نفسی فصل زبان خواهم کرد
 بیشتر می یاد در رک جان فرسود بعد از این کادش شیرین خواهم کرد
 در بهارم کاکل عشق زلفش غلبه است تا در ابا هم خوان خواهم کرد
 بیکل عشق بهر کمال داغ در قصه کف دل بطران خواهم کرد
 نوری از شمع طبعی خواهم بخت خاک طلسم کند ز آینه خواهم کرد

طالب

طالب ز عرصه اندیشه دل خواهم کرد
 نوسن طایفه بر غشای خواهم کرد
 نامه برداشتم از دفتر خون میگرد زهرش الفاط و لک میگرد
 نامه که طی هر یک فقره انشایی و صدف چشم تیان میگرد
 بنده این ناز منام که از آفتاب خنده نازک میگرد و نکته میگرد
 غمناز اسب دوش کوه کوه میگرد اسب نیرین جوی عرق باد میگرد
 عشق چون گلگون بر رخساره لب میگرد کوه این خشت کوهان میگرد
 طالب رخساره میگرد و کاش کافق
 میشود بقطره خون بر روی میگرد
 ناکه دلم الصدمه نیرنگ شکست بارش خجل شوند و طرنگ شکند
 کوه خمر که سینه منته بر لب زرنگ مطرب فلک شکند
 بانگ نکل ز سبیل زلفت ندانم صد جا گویند غلام از رنگ شکند
 ناسنگ دل نشسته تا آخر محبت غافل که باد نشسته شکند
 طالب نغمه کرد و کسور شکست
 در جان بیکل خوشش شکند
 شرم غنچه صفت خنده با خند لب کند و ام و بفرماند خند
 نغمه عشقش که از دوق لب است اینکه هر لحظه لب بر سر کال خند
 غمناز جوشش که هر بغض با لای هر طرف در دل از سوخته خند
 زهر خند بر آید از لبش کاه کاه بر لب خند نهید از خند

دیده در یوزده اشکی که غم زارم در که زبان به هر کسی مان خند

خنده زیر لبی خوش بود اما

عاریت که بر فقه زیر خند

اگر در راه طلب زد و درین افش استاجور دهم جانی

هر که بی که جانو کجا امید بشام نفس رسد این

سایه زلف تو بر کف خاک افتد بادر برین فیه حسن

یار زلف و ذوق مصیبت نشکست بر که کرد از رخ این کوفت

نغمه کجاست غنچه نو در لایم مرض عرق حبه اعضا جمل

نغمه یاقوت نوری نظر آرا طالب لب هر جفت بکشد

طراز جوان روشن نازد باندا کشته نقد جان در یک فیه

نغمه سنج خیال از سر زلف شمع حلقه در کوشش و شعله آرد

نور زلف منی کند اصل حس که حکایت می باشد از کشته

چی کشی نیست ز ابد نبود و در عقل که در شرم همین طایفه

میدانند که ندارم خبر از غم طالب

لبا و هر جفت بکشد

نسبت چون نهدت افش از کوه کز کشته رنگ و بوی زلف را در نا

کر صید کشید در غلظت افش من که جامم در جرح میکش

چون بگویند صغره که در جوش در دشت صغره طبع رنگ بکشد

آه که در نا

چهره برد از کجی افش استاجی در نمود هر کس خنده بکشد

مان دل طالب است آورد کاش

کعبه و بران پذیر و کوه را بکشد

ناستبک بجای لاله شکفتد در راهاری از زمین لاله شکفتد

بلاله زار شعله و لاله لب عشق چند اکیده و شمع و زلاله شکفتد

هر که از جمل لاله شخت که کشتن کشتن لاله شکفتد

دشت ز آند از راه بهار در در باغ سینه هم در هم لاله شکفتد

طالب ز بوم بفرقه قمار شجر

نانو بهار حشر صلاه شکفتد

کوچونان بکشد ایم در میان چند نخه جاک در شمع که می باشد

دسته غمزه میسار که آمو بکشد نشید بیک کوه و شعله جاک

هر زمان نامه صد مال کوه کرد بکشد هم خود از طبع جاک

زخم کاشش طبع سینه شود عیسی بکشد شمع سازه جاک

طالب از دین و دل فصل شمع کجاست

چه که حشر بفرقه طوفان جاک

دیا که هم چمن لاله کون کرد امیدت که سازه آتیز خون کرد

ز جوشش آتش سودا بر لاله توبت که بوی غش و طبع خون کرد

ز شمع سینی رنگ کل خراب بود در جرم شمع غش کرد

خواب نشا بر می نوم که در دشت بیاله جوشش و غش کرد

نخستین در دست در دل طالب

که هر دم از زار شسینه غمگون کرد

چون دوش هوش در دوزخ کند ناف یار ابله بر سانه بخور کند
روی است منجر مشاطه حشر نهار ایستاده کلک در در شک اکالک کند
نامه حشر است این را چنان مبادو خدایا شش لظا غار منجم کند
آه از دل فلک صد عمر کرد و شود فدایا چون طرک است بوند بخور کند
سایه در آغوش آن کجای کجاست نکته را در دل بیاد شش موز کند

مهر لب فصل بر نه کار دلایب بود

آن کجاست بر خون نایز بر خون افروز کند

خوش حال شرمیده که هلاک کند راند یکم خضر در نه خاک کند راند
آنکه که لباس خودی از خوشی بپزند زمین و جلد خون را غم بایک کند راند
رحمت ران جان که در دوزخ دید یکم بر سر کف خاک کند راند
آسایش از بخت کد است آن لحظه که در شایا کند راند

طالب جگر مریم الماس را آورد

آن خنجر زخم دل بایک کند راند

ممن که نفس جانم خوش شرب لعل کرد بهر شایان که خضر از غم کند
نشان بای خود که در دام در دوزخ است کسم امان خنجر با خوشی کند
بهر جای که کاوه جگر با خنجر کمان کس با خنجر که در خون کرد
جگر در زیر بار بار بپشت بپشت بر دوش تیر کز جان نیکو کند

همان کوه

همان آشوب سودا خوش کعبه از سر مباد

اگر صد متعطف نپذیرد رافع خون کرد

بیا که غنچه امید بخت خندانست فلک است که لایق خود بپسند
ز بسکه شش زلفت چو طریقی بود هر که شش ام غنچه بپسند
ز بسکه شش می بود در دماغ بخت جگر است که شش بپسند
بنایان کوه است سار و خنجر کنون که سطح هو شش بپسند
ز نوختی شش بود جلای حرم بخت کعبه و ان محله بپسند
بیا در زمره در کوه شش و زخم اشکات متعطف خون ترانته بپسند
ز بسکه بر این اوق و خنجر بخت نذر غنچه یک لب بپسند فغانست

چو در شیشه حشرت خنجر طالب

سر را که عالم کجاست بپسند

فغان که موج بپشتی ام نپسند کسای خنجر جمع آورده بودم فغانست
کس که شش و نقد غم لایق طمعه کدل در زیر دانه ام غم بپسند
نوشین جلوه بایر غم شایان بودم فغان کال و ذوق هم باک غم بپسند
سیل کلاه فغان حشرت وارد که بر شش نازک ساخت خنجر بپسند
تسلی او در لایب بپسنداری شش است با خنجر در زیر بپسند
بیا این را بر کعبه از سر سودا کرد که طبع غم و کد از سر بپسند
بیا ساطع از آن بخت خنجر بپسند

کنا طاعت منند شش بپسند

شکین زلف تو دل کا وقت کین سده انم خفا
بر سر لب که چاکل جلالت کرد امون جسم عطر و کفایت
بر آینه ز جلود بر لبیک ملک و همه بر باد
بر باغ لاله مایه فشانست از لب چاکل الوده کایه بر افشانست
تا بوی تو بر فی شام حرا وقت صد عطسه زده ز منور حرا فشانست
من تو خنم نشستم که غم غمت لطیف زدم کاه فغان در دامن فشانست

بای سده لوز و بجا و فغان
بنا آمد کنون انغم در بند بخت کل ساد ب مهر از کار کنه بخت
بهار آمد کنون بخت مقدم بخت که حرا قطره خون از لب بخت
بنام آمد دم دین از دین بخت بدوق انغم در دم بنام از بخت
دل از دل تو فغان و غم رخساری بخت بر لب از بخت
نه کرم بخت ناکار در بخت بختی بخت و سو که دوق از غم بخت

مهر در دین بخت بخت در دین
که نوز طاهر و باطل از بخت بخت
کشتی بخت اصل اصطلاح بخت که ناخت خفاش نفس بخت
نقاب سینه افکن روی بخت که روی آینه بهار بخت
کشتی بخت حمد و مدح بخت بهل که ذره بخت بخت
بزم بخت بخت بخت بخت زبان آینه از دود دال بخت

خجالت

خجالت که زده بخت که در اد ستیز مانع و شوبستان
بدور جلوه بختی که بختی بختی بختی بختی بختی بختی
بدین راه طلب طر نمود و ز بخت
که طالب از زده ترک اد بختی بختی

از بخت و لب بخت بخت بر لب بخت بخت بخت بخت
در بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
باری که بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
در دال بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت

طالب بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
در بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
نکند بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
سفره بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
حاکم در بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت

طالب این دون فطر از بخت بخت بخت
هر زمان هر دود اظهار بخت بخت بخت
جو غم و نوبت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت

سختی تو اگر سر بر سر آید عجب که از دل بحسب روح بر آید
خیال بشم نمود ریشه بویک از آن ز دل نفسش بارون آید

منم که دوردم شعاع خوشی آمد لبم صبح زخم فروشی آید
سوز زخمه بماند بهشت که از غنوں درم در خوشی آید
هلاکت شکم و رنه بر لبش کانه در افراطه در باموشی آید
که منم زخم کرده بر در و دیوار صریحانه مرکان بکوشی آید
سیرا گشت کمر آینه سارچا که خضر یاب بخوشی آید
چونیت ندانم بچانه فقر بکشد کاش دهنم بدوشی آید
ز جوشن نکته زبانت کلک طالب را

که شخص طعنه او خوش مر آید
با فون که شدم ز نادانها بد جفا که از جوهرم خود شکستند
نظر از آن شود که درین شکل است از طبع اویش قابل پادشاه
نیق و زعدم شمع جوی طبری که عمده ریشه امیدم زلم نادانها بد
نیز کند سواد است و بزرگوار که کلکون نازیر بر بند فزادند
به رفیق صد انداد درم بپای که هر دم سوختم در چشم دل از نادانها
ز رفیق صوفیان نهایت محبوبه طالب

ز طرکان بخت نشخو ایجا دندانها غم دارد
غیر آنکه دایم سر زانو بر الم دارد که از رویای ششش بودیم

۱۰۶
کتاب

به چشم که سهر از غوغا چشم بر آید که این مضمر از آن که در زبر قدم
از غایت بر کرد تو را و بهای اشک را هنوز از کمره ام بر سر خورشیدم
خوفا و ترسانند از دم درش و منی دل سوزین ز سبب ریشا حکم
خدا را سوزش کمر کار طوفان آن نه از اطفال چون انوشیروان درم
رقم مشکین شک کلک را فم عابدی ز صحن بر لقا و جبار کوه فسم دارد
بیانوت قدح سبک کفن در لعل طاب

که او بر کف مغال غریب صدمه تمام دارد
سفر کردیم و رفیع صدای خوانم کرد حیات او را یک دایره خوانم کرد
نظر کن از نو خوانم شما از نظرات چنین مضامین استماع خوانم کرد
به دستم زخم و خار و ادیرین کنایه و فاستماع خوانم کرد
جنون جگر بر سر و تیغ در هر کام به فوج فوج ملک منزع خوانم کرد
بیا و از آن نور و بر طار و باخویش بدین حدت خطوط فاع خوانم کرد
کجاست برم طلب از گشت مر طالب

که با خوانم گشت و سماع خوانم کرد
حالت که در طایل در وجود زنی که نیم غم بهم در او بود
زلف بجان عرصه کثرت با آشفته نیر از همیکتا رموبود
ای که جذبه بشنرم از سینه کنی که نشخو غم و است بهن زور و
میخانه طرفیده و دل نهی کالوده ز شمع جاکم بود
آخر چه علت که با موج صد محیط چشم بر بیکد و در آن آب جلود

شهد کزین پنج اسب در انجمن
 کل کل کفر از غرور و بود
 یزدان یک کوزه تو با دهنم ناز
 خود کویا سسیدم چه بود
 طالب من و زلف کجند ناز
 بر و از مرغ جرات با بود
 آنم که مهر و نه ز سر غم فزوده
 صبح از صم کل دهنم فزوده
 منان ذوق کربا شکاف
 کز روی دیده دهنم فزوده
 آنم که رنج فضا ز تنوین
 کوی بیت شعاع دهنم فزوده
 خون اثر کزیت امانت
 از ناخن ترغ دهنم فزوده
 طالب غم میباش که خوشید زینا
 این خطا که در این دهنم فزوده
 طائر دجاک بد آواز در
 شکاف آه و بیک استخوان در
 بر دهنم فزوده
 نه پند خوش تر از آواز در
 محبت نامت سی خط در
 کز آن سینه زار و دهن در
 ز در این محراب کور کز جرات
 فلان زخم فلان دهن در
 ملائکت را غم در دست
 که نوند خاک و زخم آن در
 دوایر سر و در مالک
 مستان او بر آرد و در
 بجوشن بوی که کرد و نکند
 حذک آه طالب کمال در
 خیال این طرح بر چهره
 کسی که مهر تو آموخت عشق کین

خیال دار

خیال داری از آن چه بود و بر باد
 که با چشم از بر یکا بیند
 فرب جاشی از عام سازد
 بسوغم سی فال کین بر باد
 سود و نه غنم از بطور نیست
 کسی که او به فلک ده بر باد
 شکر فیکه غنم از آن نیست
 و کز نه بر لبان خوشه بر باد
 بیایم دل آن بایه چند بر باد
 که هیچ نیک و بایی بر باد
 ز اهل نطق و کجاست در جهان
 که چون کلام خوانند آون بر باد
 اینجا که دلم غم و غم و غم
 است عشق و آنکه زار است
 آشوب نجر و دهنم فزوده
 که مضطرب غم و غم فزوده
 میجو ز کف عشق که دهنم فزوده
 نیت نره بر دهنم فزوده
 طبعی شد غم و غم فزوده
 مشت طرا آله سیراب فزوده
 فیض حری نایه سوختن فزوده
 در روزنه دهنم فزوده
 خاشاک فضا خورده طوفان فزوده
 رخ فرشت و سیلک فزوده
 کرانه نایه کشتن فزوده
 ناخن نایه نغمه فزوده
 ای بس رخ غم و غم فزوده
 زهر که ز چشم تو بی فزوده
 کو سرعت بضر کف از آن فزوده
 خود را همه ساخته سیراب فزوده
 در گوشم زنده کوش فزوده
 خنجر نایه نایه فزوده
 زب بکافد زبم سودا فزوده
 در حوصله که بای فزوده

این بزم که عسرت ارباب است زین بخت دل آلود کنجد
 تا دیده بدو زیم و یا نه می خست که در برده ناموش کنجد
 نه اندک با قدم رنج منوایی ترسم که در پیش کعبه سالون کنجد
 یکی شسته زلی با کفایت نام در دقصد شسته طهر و س کنجد
 شمع از شرف است در تو میاید ز آگه که در جبهه فانوس کنجد
 ز نیکو که از وصفه یاشده بیز بخت که در طرف لبم بوس کنجد
 طالب بود از شرف شاه جهانگیر
 کرده به کام و جهم کاس کنجد
 خور و یان همه لب کل از خود همه شسته نیم کل و در خود
 نشاء حجت و مهر و بکرد ز سر همه خور ز تر از طاهر خور
 بر آرزو دن دانت ز از خود منی عدم الکاشه در خود
 روز تاب زمی لذت کل ز دوت مت غار کز کل رخسار خود
 بی نیاز از خوشی و بکام کم بکجا سایه صفت و اله هر قرار خود
 ز نازند نافه ماکام دناغ لب کون و سوش نه کفار خود
 کرم باز اری من طالب زین طایفه است
 کر چه این طایفه در کرمی ز از خود
 هوای جهان یا شوشم بنند ز آب کوهر دل غزل بنند
 خدا رحمت از زلف غمیزانم به نقص اینک جلال بنوش بنند
 نام عمر جز از رخسارش بودم چه شد اگر دوسه در فم کنش بنند

فایز شد

خمار طلی شد و کمر آگاه در بر جو شمشیر و کمر در کمر بنند
 لب جو باوه نوشان نام در دم اگر دلم بکشد بنوشم بنند
 ز بر زین بنا کل شوم طالب
 به آنکه در خم زین خن ابر بنند
 احباب ز دل خون کوبیده بنند آغوش قدح بر در بنند
 رسمیت قدم اینک هر جان شرب قفل در می در شب دین بنند
 خوبان چه کینه کمان بر آتش بر جبهه آتش هم بنند
 کردم در دل باز آتش زور زان کوه که آتش بایسته بنند
 طالب در اندیشه کوه و کهر افتاد
 اهل سخن بنیان و کج بنند
 شمع خور و یان بنیاد بنید سر عمامه برین عرس بنید
 موبدیش لغو و برین کینه بنید ناز مارش بر ناف بنید
 بیش از ترسم بر منبر فلک و منور کوشم و امرش بنید
 چون دم مار می کشد ز کوه بنیم سر فلک در ناو بنید
 غم غمیت که عمامه آتش کند بنید باران بنیم بنید
 طالب اینک زده بر کوه ستر و نظر
 نیک خند و بریش کل میاید
 البت که بنوشم و کرم و اید صد کز ارد و غم بنید
 یکدم از کینه ارباب بنید ز کس شوخ تو فایسته بنید

هر زمان برسد سخن سراسر لکسی
چکر از بهوی آن غمزه منم دارد
زینکه خاک غش از افروز است
منت هر دو جهان بر سر مردم دارد
حسب استوب دل با بولون نیست
کسی و زدی این کجاست ملاطمت دارد
طالب از زمره میرسد شوق که باز

نیر صد جور به قراک ترسم دارد

تا کیم روز نقاب رخ ز سر برد
من دانسته و بهنجاری است
سعی ای که ز غم سنگ طاقت است
خند سیر طبعم ز نور طایب است
نارنج ام در غم و خست که از افکار است
محو آن طفل که ز دنیا گشت است

نعله حل کرد و بیا دفع صد اعظم طالب

خوشتر است همانا که بجز طالب

چکر سینه جزو اکر کار دل نکند شود
چه است باج چکر خور است که نشود
براه دل نشوم همکار دل ترسم
که ناگهان سبب کشتن دل شود
مکران چشم همه آورد و بریا
شام شود و زینچه بپزند شود
چنان نرا نه بدل جویدم نه بکشد
که در مصیبتم انگیخته شود
چنان بهشت بهر بایم که کربا
ز جوی تیغ تو آرد در کوه شود

بار به نور و این طرف کاشیک طالب

که که اصل دلت مدد آن آرزو شود

مرد غنی چون غنی حوصله پیدا
لب صد مرحله دور از کعبه پیدا
من بدین حوصله در دو دنیا لطیفم
در خور لطف تو ام حوصله پیدا

هر کس

هر کس نیست با یوسف زینت بشام
این نسیم از جگر قافله سینه
دین دارد در عشق تو که بیا نیست
هر دم در کرد ابله سینه
دو دنیا بدو مصرع فقر و در طالب
ساعر چون تو بهر سینه پیدا

نوش طلسم نه ز آتش آیم ترشاید
کز غصه لطیف نمرام سرشته اند
نور طبعم نبود که کشته شد
ز دلایت انیکه از منی آیم سرشته اند
طرف چشمتان در چشم غم غرق شد
کز بهر حیا و حجام سرشته اند
که دست یار بوسه دهم گاه باز شد
مطلوع رکابم و غنایم سرشته اند
دست نسیم کس شوخ غم که گشتی
خاص از برای منده نقام سرشته اند
یک لحظه با ترس خویشتن نیستیم
آری بخت نور کبایم سرشته اند

طالبیت با به طبعم نیستیم

نفره از بهر کلام سرشته اند

ده بخت است انیکه است نیازم برید
شعاع از غار و قسم ز غم برید
که سر را چون بدو مضطربم نمی
بخت میرسد قصه کرده از من برید
فطرت است که از کربا باز میگردیم
طالع هم در عهد بخت باز برید
میرد از دست بختم بهر طایم
آری از بلا سن نه خوش برید
سین صد لرم کردن نصیب است
بهر مد این خوشتر از زینت برید

ختم ناز و نعله کل که گاه غمزه

طالب آن آتش سینه بکشد

نوش کین چون در تکیه زنند خنده بدستور برین زنند
صغیر برین خانه که است کاش طبع رسم بر کل کسین زنند
نخودی آموز که بگازست نهقه در چکل کسین زنند

یکتبره شبم برینید تا نبره شبی در کینید
روز ابدان شب از نام صبح برینید
از ضعف شب شکوه آسم کرد و زاد در نظرب
از بای شکسته آمد امرو کار بی کز بال و برینید
بگرفتم از او حشر کفر التوح نازان شل از حشر نیاید
شام بعد از هزار شبگیر تا نیم رجه بر نیاید
با یک عالم در ارستی دستم نبود در کینید
تا روز سفر نیاید شوب هوشم لطف سر نیاید

تدر و شکر آب و دایطلبه بناخ سایه سر و پای نه میطلبه
رمان صراحی بر نه نه بر ط کس و هر چندان حجاب میطلبه
مرا دماغ خموشی و سر زدن دادم الوان از این میطلبه
نهاده ترک اجل باز ناو کجا بر جسم و طعنه شای میطلبه
فلک اهل سوال اساده درگاه زکوه بوسه از ان است میطلبه
کره کرده نده دو سیر از هم از این زخم خور سینه میطلبه

دلم که حسن

دلم که حسن حسن دلم از خند آید چه شد که بهر شکفتن حجاب میطلبه
ز خندنت خموشی ترا طالب

که کور ز فرم عاقلانه میطلبه

دودی که بر فلک دل میدارود بانور آفتاب عنان برینارود
زین در که امید کس اگر زینت حاشا که نقش و بوسه ازین آید
نقش شد به عشق برانم که ازین یامنت ازین سوره آید
برین از فراق کرد و کشت جود بر من بحد دوست و بالابر آید
مبست در وصال تو یکبارگی آید آثوب ازین جهان و دایم آید
بیاو ارم که با غم رطبان غم ازین ازین غم با غم آید
هانا در رسم و کرم ازین بعد که بهر کرم با طفل شکم و غم آید
بر لبان تو دل خاص طبع منت طالب

دگر این حسن است که در ابد میندازد

بهر دل که کوه مهلال است بهر چنانکه بر کل روزگار آید
عجیبی که نمود باز غنچه دل طالب به کفر که در کل تمام آید
ریا و صبح وصال تو با دل شکم لکنت مرده چون کبک آید
نسبی ارم رو به برین کجا که کاهیر آدم از کسرت طالب آید
ترا و از لب نفوذ کرم لطفی بروی اسکن بر کما آید

من وفادار و زبر و از طایر کرم که کوه

نکست دلم مرا بر شکست بال بچند

دل یارب او شعله ز کور نسد / دانا کی از غم من انگر نسد
 عشق که سوده از بخت خوش / بر ناک دل شعله ز نسد
 امشب سرو آن می زنا بستر / ساق لب خورشید لب نسد
 با شکمش کوه چینه کوه / این نیت که دل نسد
 من جوهرم آرا که هم نیست / بهلوی من آتش نسد
 از یک سر بار بود در بلغم / نرکان مرزبال نسد
 از سوزن جوهر صیقل کشید / دل صحرای از خطا نسد
 در حلقه زلف تو که زینت است / کس موم دل خویش نسد
 یکدست به جان تو از برای بوم / زینت که کسم روح نسد
 و صفای میکان توخت بر آب نسد

کس جوهرش حرم نسد
 هر که از بخت گرفتار تو خرد / آلودگی جوی کس تو خرد
 با یوسف اگر چاه کفر از غرامی / نو بر کل قیاس از تو خرد
 خورشید کند روز تو خرد / آن خفته که از تو خرد
 صفت حکایتش از تو خرد / هر که از تو خرد
 خورشید بهر صبح کس / خاص از تو خرد
 با سبیل فردوس کن دعوی خرد / خاری که ز پر این کفر تو خرد
 بید او توانا صیه روز تو خرد
 هر منته که از تو خرد

بحر فدا تو

بحر غم از تو کردی جوهر حید / که در شعله ز تو فدا حید
 جهان ز باد و باران تو خرد / بگو کلک تو از کوه فدا حید
 کیا چشک لب از جگر فدا حید / بیکه فدا که از تو فدا حید
 بجا کی تو الوده حید / که آب جوی از تو فدا حید
 زینت که کلر اسیر حید / که تو خون حید از تو فدا حید
 منم که از نفس تو حید / صفای تو دار تو فدا حید
 رسد من بحر تو که بر تو / ز کاک دوست تو فدا حید
 کون که لطف تو حید / عجب که فدا تو فدا حید
 بجا که کوی تو حید / خوی فدا تو فدا حید
 ز طاق دل حید / جواب تو فدا حید
 بعد که طالع اگر فدا حید / هر که از تو فدا حید

هر که بوی کاسه مشام ما کرد / در دین بی هم است حید
 نام تو داد که درون کوه آرد / انجم و شمس تو فدا حید
 ساقه دو شاخه از آب غدا حید / قطره زهری با ندم حید
 قاصد ما که کوه بود کوه صبا / من جانان در غرض تو فدا حید
 نیر و بخت ما که کوه بود کوه صبا / نیر و بخت ما که کوه بود کوه صبا
 هر که زلف غیاث از صبح ما کرد / هر که زلف غیاث از صبح ما کرد
 نند کرد و دل صبا بر آید / ز نام ما بر آید

نگارین قدم چو نخل گم غرامی زهر کامش خیار بر آید
 بزیر درج حبس نکین علم را کزین مضیبه اسرارهای بر آید
 کوسش کاین چو کوه پهنشید نوای کرار بنوای بر آید
 فرویز دم دل بهان ترکان بنا که خوا و از بای بر آید
 چنانکه نمود جمله کز ارشک کعاشق کب هوای بر آید
 ز قهای ملک مرا که کادی ز نه نقطه و ادای بر آید
 نه من زین جهانم لب کز فراطوی از روستای بر آید
 سر لفظ بر خوش ساعیم حوطلا

از ان لب کرم مرعای بر آید
 طبع تو چون کشته نشی کت موی سر خا به زیبای کند
 شاه جهانیکه در عهد تو
 زال جهان رنگ جوانی کند

کرم ز در طبع نوروی نیم خارستان لاله ستا کند
 چهره ز آب جوت بدلقاب نو بر آن شعله و خالی کند
 طبع تو در هر کت بی جوهک تا بچه در ناخن مانع کند
 کل تو شمشیر قضا و قضا و مبدم آزار ز بانی کند
 سدره جات بود در این سجد برین جبهه بر آید کند
 لعل را در دم ای لطق جرخ لقب عینی با کند
 غم تو چون باریش در برکا و هم فروخته عنایا کند

۱۱۷
 موج در بار نیب گفت خبیث من خفا با کند
 عدل نو او را قیصر کل کار از فکرم با و خرا با کند
 کوه نمکینش چو آرد به لظنم قاصد بر شوکران کند
 خانه طالب جو به وصف شاه
 صفی کل تار معایر کند

باز خون عشق بی دروغ زرد کاشن کل کهای باغ زرد
 عشق لبک توفیق از بوستان هر یک که فال صبر باغ زرد
 روانه ست طلعت و در کج زان که سینه بوم در طبع زرد
 کشتیم بخل عارده و لوانم عظم بنوع عشق سدره باغ زرد
 هر غنچه دیار در برین شکفت چون برک لاله دست باغ زرد
 در جیح غنیمت از با صبحم کاف و خفتش کل در بر باغ زرد
 طالب دمان بر عهد جو سیاهی است

ز اندم که بوس بر لب لعل باغ زرد
 صید بند ان دیال دوستم شد راه سیر نظر از خار چشم بر بند
 نکشود ندم را خجیه نظاره چشم کمر اندم که شکاف قفسم بر بند
 طایر سنج طورا جانی بوم در تا بر روی قفسم بر بند
 نماند بودم شبانه نه با کما بخت بدین که بای بوسم بر بند
 سر بوند به جسر بنودم طالب
 عهد بر طایفه تحکیم شد

کجاست آنجا که گفت باز کند
 چو بخت حاجت بر آید غمناز کند
 آن که بر کعبه بسکام بخارید
 بسوی تو روز در با کله آغاز کند
 فال حسان جو زند دست بخارید
 نفس ساز و ز کفیه بر آید
 آنکه غرضش بود آشفته ز غم و غم
 می آید آن تو اوست سر آید
 بختش بر بود آید بر آید
 عیبی بود تو چون در عیب آید
 همچو طفل که در سن باز کند بر آید
 آید بر آید بر آید
 بر خط و خال از سنیه بر آید
 کل اقبال تو چون خنده زنده شد
 بیل لطف مرا زنده بر آید
 مینه در کونش نه بر آید
 بسکه درشت که بسکه بر آید
 پای بر سر عیبی نماند زخم
 هر که از ضربت تیغ تو سر آید
 بر گلک نوز نماند زخم
 همچو مضراب که باز بر آید

طالب سلطوی شیراز بر کوبه مقال
 اگر شش بیت لطف تو نماند کند

غنایست که عود بر دهنش آید
 فی المثل روی خویش بر آید

خشم اسبش ازین بر عزم شود
 این کبابیست که در باغ غم شود
 دانه غنیش و بد ز کله شد
 و بر بد و زخم فکرم غم شود
 بخال کف ز عزم کال آید
 دانه در خاک فشانده در غم شود
 شوخی شوخی غم غم شد
 تا بجایست که کمانه غم شود

آه شکر

مژده آنک فشانست سنج گیت
 کرم خیم قوالان حرم سنج شود
 زود با که ز خونبار این دیدم
 دانه آید در زیر قدم سنج شود

امید ز فیه جو کوی تو امجد شود
 بهر قدم که رود در شش از آید
 بوعده ز تو خوشه کشته خاطر آید
 که روزی که از روز و غم آید
 من زیارت کوی کوی آید
 اگر بسک آید بسک بر آید
 کلاه خشک لب آید بر دهن آید
 چو باهی که ز خیمه بر آید
 نسیم و در این نسیم آید
 کرد و کرد زین با انتظار آید
 باز نیش که شکال ز غم آید
 دانه زخم میوی نسیم بر آید

شعرا قصه در ز تو جبه طلب
 که طفل زشت جو بسفید بر آید

کعبه کو بر آید و نماند خشم
 خبر بختیم ستم بر غم آید
 دانه امید بارش خوشه بر آید
 این کبار است در دنیا در غم آید
 استخوانچه کو در زایم آید
 سهل از سر زار میوی کم آید

چو عشق اگر ای در وجود آید
 مکن غبار منیر از آید
 در آتش آید و جان سپرد آید
 بهر کلبه که طفل در شش آید
 کمال کوی را چون در آید
 زده که میان در دهم قلاوه آید

بخت نمود من آتش زور بسوزد
 مای دهنم زنده زنده زنده
 بیکار خفت ناری کشته بخت
 که در دو هفته اگر است موم
 روزگار خفت خط خط کرد
 جلوه نمره ام با بخت نمود
 محکم که کشتن غم بخت بخت
 جوهر بر سر خاکسترم نمود
 بخت کس که خاک خود میاد هم
 نسیم کل لقا او موم نمود
 بخت بخت لطف نصیب
 کون نبرد است که بر روم

زمانه طح سخن طوطی نموده میداد

که طوطی طلب نان رخ روم بود

دیرم کل روی کرم بر آورد
 زان بر سر دام آیه بخت آورد
 کرد و نماند کرم بر لب
 موری که باز درون ما بخت آورد
 دوزخ دم آیه بخت آورد
 کوی که با خرن دل بخت آورد
 آینه بخت رخ زنگار بخت
 کان ما که طوطی نام بر از بخت آورد
 بی سبیل بخت بخت بخت
 از خاک کرد و لاله بخت آورد
 دیر بخت که بخت بخت بخت
 نمیشد زانم زانم زانم بخت آورد
 کلامه زانم بخت بخت بخت

طالب جو خفا ز دل تنگ بر آورد

بخت بخت بخت بخت بخت
 کرم بخت بخت بخت بخت
 این بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت

آشفته روزگار

آشفته روزگار ماضی است
 بخت بخت بخت بخت بخت
 ما از دبار مهر بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت

دیوانه سبب باز بخت بخت

صبح از رخ او خنده بخت
 نام از خط او نامه بخت
 هر دو که غباری خط بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 ما را فلک طلبه بخت
 در کام بخت بخت بخت
 بخت طلب بخت بخت
 غم خواستم از دهر بخت
 در جبریم از بخت بخت
 داند بخت بخت بخت
 جبر بخت بخت بخت
 انگار که زانکه بخت
 بر طور غنا لب بخت
 ما دوت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت

طالب بره کوی بخت بخت

از سبب سلامی بخت بخت

بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت
 بخت بخت بخت بخت بخت

چون فوج بساط کج بکشد بر کس تو خود و فوجش
چون خست از برون بکل اندوادم سنا و زخم در برون چو شمشیر

طالب به خیم ساسه بکر که از بسج

خون ناهای نمره چون چو شمشیر

جویم در فعال برق نفس خورم و کردم در نیارم شعله در برافتم
نکه را در ره او کام خست ز شرم کند از دیده کر خاک و کر سوزم
خبر یک سینه ناله کردل بر آسم کر پنا بار چون بر گل بدو شدم
کر هم ز آب چشم ز یک خورشید طلوع بلغزد بار در حیا که از روزم شد
سکرم خیم خیم سینه در سر دل و در اگر در پنجه سینه فکلم شد
بیاد رو بر او چون کشتا بختی نسیم سجده در سو و بار تو شدم افتد

ز کرد کینه سازم سینه چون آینه اش طالب

دمی که اتفاق و سیر باد غم افتد

بش از زمان و نوهر و وفا نبود دل بادل و نکه نکه آتش نبود
کل بود و لاله در چمن و عشق یک ششم نقاب غمچه مهر و وفا نبود
غفلت نشاند دست آب و حیات این کرد از موده کم از نوین نبود
دوش از نجوم سینه لاله در چمن روانه رجا سینه بزم جان بود
زین شمشیر خون نهد آرزو صحن بین دل حیر کر ملاک بود
ناز و کر سینه بود در کشتن مهر و وفا نماند بود تا نبود
امساک بود در خنده و لور و در حیا کرم کلید باغ بدست صند بود

نعلین

یا لعل آتش و نیر با تو نش آید هر کز و سر که به صحن با صفا

طالب چو غنچه کج چرخ انداد

چون او بر بصر قابل شفیق نماند

اگر دم این سینه بس نمانی کند عهد و یاد به فریاد نمانی کند
محیا بر سر بخون خردا فدا و یاد هر دم دایم با نمانی کند
آهنگ دانه از اتم که کهنه ای را کادش تر تر کان نمانی کند
ریخت تال در و بر باد سدا فون طبع کبرین مرغ و فون نمانی کند
ذوق ملکین کند ارد که به لور و لور نمانی کند یکا بادل بس و کجی نمانی کند

طالب از ذوق فروماند کجی نمانی

که یک جرعه دماغ نمانی کند

کو صبا با خبر از طره جان آرد خبر حال ایشان به برین آرد
کو کجی کفایت بر حرم کرد قضا عین سنا برین آرد

در دکانا خیری بر سر در آرد ناله از اثر ناله با فغان آرد
بر دم نام و نداند که کدم آری ذکر عاشق عجزت که سنا آرد
مان خرد مانع طعنه خویش با شک جاک مستخون کجی آرد
شوق نظاره ز رخ تو از ده دل اسکر از ره کنان نمانی آرد
هر سحر که وزد از سر زلف حرم عطری از بخت م غم سنا آرد
منم آن کعبه و خسته کعبه و بلغم اشک خون بر دم غم سنا آرد

جلوه طفل جنات بل از غایت مهر
ما در سرمه ایتر به چشم آرد
دغم از محرم برسانه که در دلم
نخچه در خفا از لاف بر لب آرد
جذب نموند که هر دم صدمه بر
از حرم مو کز دست تا در زند آرد
کو خنود از غایت بکرش دلم
جا که دوست که کبر و سواد آرد
آه را اگر بود شکا لطف غایت
با در احصیت نهی که بار آرد
طالب این نشانی بهیست تا
نرم باد شکس که دایز این آرد

حرم جو شکس از دیده بر آفتاب
جاک چون غنچه ام از دل بگریز آفتاب
بکده این دیدار بر سر حرم
نوبت تو شمع زبانی کان آفتاب
مجلس آری حرم شکس نیست
اختلاط من و بیک شکس آفتاب
نظر کرده و دایع جگر از غایت
کل شکس ندو در دهر می آفتاب
هر کجا بود سر حرم کل شکس
سرم بود که از دین شکس آفتاب
طوطی لعلی که افتاد در دهر غم
نه آنکه افتاد و دایر شکس آفتاب

طالب کل شکس این جوهر کردید
برو بر حرم زدن بال نور آفتاب
نادل ز جام در دایه غایت
کر بلیت تو غم غایت
خط دلست در شکس نیست
بوی گل بسوزن به غایت
سببیت از خجالت و بخت زین
بروانه استین به غایت
عین از چشیده نبوغ کرد در بکا
دیوانه بسوزن به غایت

طالب سمدیت کل غزل سزا
یک با یک بیلانه بیان غایت
دمی ز غوی نور کشود از روح
مبادا که از شکس جان غایت
جدا از نرم و صبر می شکس
که از حوادث دور است غایت
دماغ سهدا نور شکس
چو کار دل غایت
بهر اصرار شکس
که از استیلا غایت
دنان تنگ تو ملکیت شکس
که هر که غایت

ز صبح شکس تا به شب شکس
نمود باله اگر بار بار شکس

آخر غنچه دل شکس
کله شکس شکس شکس
در هیچ من شکس
فردا شکس شکس شکس
جان در بهار شکس
نه است شکس شکس شکس
یا زرد شکس شکس شکس
این شکس شکس شکس
گر کند شکس شکس شکس
چون شکس شکس شکس
که شکس شکس شکس
چون شکس شکس شکس
ورعقد شکس شکس شکس
با شکس شکس شکس
که شکس شکس شکس
طالب شکس شکس شکس

نن که در از این جهان و این غم

کرم در راه او آواره فقر کند
بسی که جفت در لب جاب نشیند
آب ند از سرم غم نشیند
یکم که لشکر شود به بنجر دماغ
نشین سر کی هزار که بجا
من به جنت شمس آلوده که
نکیر رخ کاکم نهال ناکند
ساحل طبع لب و بخت ما
هر دمت غبار آلوده شکند
خون دل با دت حلال اگر بود
مشت خاک بخر یک تود را فل کند

طالب این عجز و اهر برستی نشاند

غالب جام شمس به یاد ادر اگر کند

مردان بر سرش جو بار و بر سرش
آب و نان تیغ بر روی شکند
بیتند چون سفال مر آلوده بکند
جام جهان ببار بر شمس حکند
زنان که نقش روی تو از روی
کلمه که از طراوت دل شکند
جمعی که ابهامه نشاند نقل از
خود را هر زده در دهن شکند
آب و نان زخم کند اهل در جمع
تا وقت فرصتی رخ مر شکند
انان که دل دهنده به جگر تو بهر صل
بوسفند دوستی بچه زخم شکند

با دیگران سلوک جو طالب کرم سبار

آواره جفای تو در عالم شکند

خور کلاه تو شیر بند
اجل آره از یک شکند
چونند رخ غم بر تو ام زلفت
مصور بر رخ تصویر بند
بکرم تو در بارگاه آفتاب
و عارفان دست تاثیر بند

اهل

۱۲
رو وصل و دست در آبر کن
کرم با فقه محمل شکیر بند
همین هر سر مویر در مهند لفت
کند بر شود بهار تخم بند
نرسن جبار سیم بند در زانم
کبد با به در کانه سیم بند
سماخ و دست بر افکن زان
بگو غم را زان و غم بند
بدست دلم او که انداز حجت
ز بهم بریدن ز بهم بند
به قید خود سیم باند
که با صرب با کس بخیر بند
نه آن غم و خود و بخت ختم کرد
خاک و دست نقد بر بند

موازل ف و قصه طالب

صدش عجز و تر از نقد بر بند

چون بچمن سیم باند کرد
ششم و کلامی بجهان کرد
کوتاه بر رخ جو صبح بند
بادیه را رنگ بر بخت کرد
هره جوارش بر فروخت
شمع نقاب از بر رفته کرد
ز کس نشین جو کس بند
بخیره بر لبم افت کرد
لعل که آلوده می شد بنار
بوسه غلو لب بجهان کرد
پیش از بیکه نه زنده نور
شب بره در دین بجهان کرد
زوق بر لب باز نقش جوید
بوی سایش هوش بجهان کرد
اکه بر آمد و سجده نمود
ضمت ماکو نه بجهان کرد

طالب ازین دست بخت بند

هر چه ادا کرد بزرگانه کرد

ترک براند از باغون او که گشت
 حلقه زبیکه در کوه کف در گشت
 که فلک غریز کوب بارید و دوریت
 نهان شد در میان ناز و کزانه
 زخمی حراجش از ناله اندازد
 بشکست صد شرم که بیکه گشت
 این امت بس ناله را که در گشت
 خواهد او نه با یوسف محبت گشت
 هر کسی صبا از کوی او طالب شوق
 بود و درین راه لبیکه بر گشت
 دل افروز جابه خاک در گشت
 بوسه تا آتش با بوی جان گشت
 اندر عشق بود غمی نه دلم
 فضا زد و کلبه دست فغان گشت
 هر نقد عشوه را که در گشت
 حسرت دیدم دیده به دل بکار گشت
 مت آمدیم هر جا که گشت
 رنگ از رخ بود و در گشت
 خبر شعله که گشت
 آن هم بهت کردی خوب غمان گشت
 که گشت ز غم بود که در جهان گشت
 هر کسی مرد بخیر تو جان گشت
 نازم بهت دل طالب در بساط
 هر جوهری که در دست تیغ زبک گشت
 چو این این دل سکا از وفا که گشت
 حکومت که جهان کرد دل جهان گشت
 بکن به دل که گشت در دهن گشت
 همان که بود و بخت نارسا که گشت
 فغان که گشت از ترس نمید گشت
 از آن دعا که در آن دعا گشت
 بیاد از گشتی دل بر گشت و دوش گشت
 چه دوش که بیوفای گشت که گشت
 عجب که گشت یاد او نه قباد کند
 علاج که گشت به حکم که گشت

کاکه در گشت

کاکه در گشت نیم رخ تو گشت
 خنده ای یک یک زبک که گشت
 ناله ناله یک طبع خود بیک
 ناله کردن در غم و غم که گشت
 حجاب مانع طالب شد ز هر دوریت
 ندیم را که کند منفعل حب که گشت
 چو بیدار بود از غم بهت آموز گشت
 مجتهد که با لبش زده گشت
 چو بیدار بود از غم بهت آموز گشت
 بساط ناله و غم بهت آموز گشت
 درین سخنان او دردی که گشت
 سفال سفیدش از دست تو گشت
 ز دل انغم کرد بهت طلب گشت
 بهت بخیر که در غم بود و گشت
 چه باند ز بیدار بهت آموز گشت
 غم غم از غم چه در غم که گشت
 چهار آبرو بود در ایام استغنا
 غم غم از غم چه در غم که گشت
 سر و کلاه چو از زبک زبک طالب
 که باز از دست سبزه جود او گشت
 کلان نشا غم غم زبک زبک
 برینان سبزه جود او گشت
 دیا غم غم این که گشت
 درین کشور که گشت
 نیر عشق تو در غم که گشت
 نیر عشق تو در غم که گشت
 نیمه خور و غم غم که گشت
 که آشوب کند زلف که گشت
 نیر عشق تو در غم که گشت
 که آشوب کند زلف که گشت
 نیر عشق تو در غم که گشت
 که آشوب کند زلف که گشت
 نیر عشق تو در غم که گشت
 که آشوب کند زلف که گشت

کسی که بوی خوش بپوشد
که در دو کام سه جاردی بپوشد
نیمی که دل زرد کان نام را
علاج عقده ابرو که بکشد
و طفل کوند در آستین او چنگ
سنگ و این کان بر آید
بلکه فلک بخشد ز شعل شمر
مراد او که در غایت اید
بعد از شش آن که بپوشد
بهایی که در هر وقت کند
چه جای خانی که عکس آید
که پند از رخ و در زار کند
خان خوش اخلاقی نام زرق
که در صراحی می کشد
سر هر که از آن جداست
و کعبه که از آن جداست
بگو کسی که از تو کعبه طالب

که با هزار زبان از تو جداست
خوبی که تو توانم زد
آه ای آینه روی تو توانم زد
بر باغی که در طوطی بود
رقم سکه می توانم زد
مشق کجای از کعبه تو توانم زد
قال آدر که تو توانم زد
می که با کمال شیرازی بود
دست بر جلد کعبه تو توانم زد
نقش از کعبه تو توانم زد
خبر از کعبه تو توانم زد
رقم شعله تو توانم زد
لیک خبر در تو توانم زد
طالبم بر همه کس ز ما طالب

حرف با صحت خوی تو توانم زد
بست حسن جوین ز رخ بر اندازد
زبان بر سر خورشید بر اندازد

بیار نام زنده نام سنگ آلود
چشمه که جبال کبود اندازد
بخار عقل که در ریشه دماغ خست
چون کجاست که عود بر اندازد
کعبه راه نو از بس که این کجاست
ز دین نام خدایت که در اندازد
جو با ده نوش که با قند پدید آید
سپاس تو هر روز بر سر اندازد

ز سحر زاده که طفل خانه طالب
که چون صدق زمان عقده کوثر دارد
و یار می که از زو غریب
که سکه آینه اش بر سبزه دارد
نیم رخ نه بر یکد که موج شک
جو طوطی فاخته ام بر کلبه دارد
ز شمع عود از جبین آن زنده
که غسل سبزه از آب جوهر دارد
چنان بعد نو سوز گشت تا بر آید
که از دمان بر آلوده بوی دارد
کتمان باره بهتیا مهرم چید
ز دست برده سگافان تو دارد
سینا نام از نام که بر تخت
روی که در کشت تو غمی دارد
چنان برین میهم ز بارت نشاء
که رنگ فتنه ام از غمی دارد
بخت خود که در ضبط که بر طالب

که آب زرقه عاشق جوهر آید
در سر خار غم ز سر به شبانه
خند آن که بستم که بوی از دکان
کلبه که با بوی خوش زان دارد
نوبه وصال میسر در این
نظر عشق از باغیانه ماند
در واکه دست کوشش از ریشه
ناشته کجای حکم در خانه ماند

هر شاخ سدره بال افشاندند و درونش
 جادو در کمال بود و این رسم نمود
 در معنی آن نور و دستش هم کل
 مشاطه چون نسیم بود و در دستش
 تاشد زبان طالع خجری

صد بلبل صد فیض از ترانه ماند
 نادر طالع ویت در آوار کیمت دارد
 خار و خنجر هر انویدی کین برق گذر به پیش دارد
 از کس تو چشم دور آینه بری نشسته دارد
 از آب حیات خشک کرد خنجر که نعل ریشم دارد
 نازم به بار سحر کجی یک طفل نه از پیش دارد
 سانسکت کبر کین طفل سنا کیمت دارد
 آن کو حکمت آه طالب

کائنات بر ما نرسد
 جبهه کوی آب رنگ جان دارد
 دمی نه ناله بیاساید این برین بر
 ز سوز عشق تو هر دم عند بر ای
 نو آن سکار فری که هر یک معنی
 سخن صریح جو کوی هدایت مهر وفا
 بر مرکب کوی دیوار و در زبان دارد

بمنگش

سهند اشک سگم ز کاه دیوانه که آن نکت
 بصرعت مطلق فطره بود سینه از بر سرخ بادبان دارد
 جبرالوت تن تازد کسی چون طالب
 سهند منطقه مطلق الغان دارد

جو بیای آن بت بساط کسم می آید
 نمرده ای خنجر سدا که ناز از لطف بطوف نره خون کجلم مر آید
 جو نمنا می دل شوم از درویشم هفت دریا بنظر متصل می آید
 بسز لطف تو کوی نشی خنجر در کوی بوی مشک از من لطف می آید
 در نماشاد حور ان خیال طالب

خنده بر لب هر چه کلم مر آید
 شب که کیم استانی کف بود باعث خرم از لبو رنگه خنجر آید
 شوق محفل سبد کرد کجست نافه تکلیف سس نام صد ابود
 شاد به مقصود رخ نمود کجاست دامن پاک از بدست دعا بود
 صورت حال که می کجاست کز لطف خانه موی بدست باد صوبه
 باغ سحر فضل روح دست نیش ده جبهه پاکش خوش آب و هوا بود
 لاله صفت خون جگر خاک آید ریشه این باغ غالب کلا بود
 در دلی آخر از نمود محبت بخت رسا که نبود ناله رسا بود
 راه که بر کشکافند که لب نفس قدم نغمه زبنت نهام بود
 نازده نیرنگ برین رنگ صورت مجنون عشق سلسله بود

بیکه غنای کرم داشت سوختی طلب
آنکه بخاطر میسر سید جیابود

رفت اینجا که کرد کاش کسی بد
وزیران بستر نال کسی بد
در دادند طلب هر چه داشت
خوابه که دو دیکش کسی بد
ای اهل عشق نمرده که غش
غایت اینجا که بخاکش کسی بد
حشمت حقین که نظاره بود
از هر که غش نال کسی بد
ناله خط تو ز غوطه در بر
مکان که حشمت نال کسی بد
بودند اول حکایت خوب باز
خوابت آنکه بخاکش کسی بد
خاکوشیم عایت خوب و عشق
فارغ ز ناله مرغ کاش کسی بد

طالب تمام علم غش یافت نمود

بر روی ناله زنگ نال کسی بد

دل خسته است که کاش کسی بد
جان من ساغی که ناله کسی بد
چون نیر امید بیا که کاش
مکان که حشمت نال کسی بد
بر کوش خورده نام و صدا بود
که صبا جان این بخاکش کسی بد
هر که یافت نشا نیر از آن نگاه
و بگزور برده خوش کسی بد
آن چه در شمع در نظر او نرسد
خوشد که خیشی ناله کسی بد
فصل و بار مهر و وفا که صبحگاه
لب ناله بی لبش کسی بد
لبشک و در کعبه که کاش
بر جبهه سرنگ کاش کسی بد
صد که بر جلی شد و حکم غم ناله
این چشمه خشک که کاش کسی بد

عبدان

طالب کزین کفر عکس بر روز نکات
کجرا و به کجرا کجرا کجرا

ز تیغ ناله که لذت نهاده بود
که هر زمان لب زخم کز دل زد
ز ناله ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
خوش ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
زرق ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
بلی ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
ناله ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
به ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
بر کوش و ناله ناله ناله

تیغ عشق آفرید اجاب طالب

ز کوش ناله ناله ناله

است بان محبت با کوش ناله
که با کوش ناله ناله ناله
کله ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
تیغ صفت ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
اکون به کوش ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله
کشف ناله ناله ناله ناله
که در ناله ناله ناله ناله

ساز خود ناله ناله ناله

مضرب کلک طالب ناله ناله

لبس کمال اسیران ز غم نماید
 اگر چشم تو نبود اشاری که بکند
 ز لاف حوصله نرسد باد داده کردی
 که در بهار اول بهر خبر نماید
 که بر نفس در آید جوهر بر سر
 که اگر که نموده تو نمی نماید
 غلط نامت مناع فلک بوی که کرد
 با جوی نفوس که کند می نماید
 بدانه دوسه چون فلک بر سر
 چرا بهر یک جهان نمی نماید
 عجب به ان از خودی نه ناله طالب
 نه نیست که نیازی نیست به
 آنکه با تو سایه صفت عمری کنند
 و از کم کمال طبعی و از ادبی کنند
 ای که از تو جوده امان بخشد آفت
 کین خیمه های صبر و در بهی کنند
 در پیش تو خند و لب و دل بجز
 عیبی مان که دعوی روح الهی کنند
 سیر صرف ساز و بجز که بهر خجالت
 کین سخن بدست نهی کنند
 از خار خوشن قدم با قدم دروغ
 نگذاشته اند که در و در بهی کنند
 دردی که نازم فدا در لبش تو
 در و شکی نیست شامش می کنند
 طالب رواد که او پس از آن
 در کشور وجود تو فرماندهی کنند
 محراب کمال اسوده از بد و نیکند
 بقل و و در و نیکن بقی نزدیکند
 مگویند بلکه ربا ده اصل صلاح
 ز چشم مت تو محتاج بهم نمیکند

الافز

چراغ فضا شد و در و از دل جمعی
 که در کجای غم نهی که نیکند
 اگر صحبت هم رست که روت
 شکست خاطر اهر و در و نیکند
 کنت در خنده کردی بی طالب
 که با کند لب و ریش با نیکند
 مراد لب که روز و از فری عجب
 سر نطفه در کمال باغ می عجب
 مانی نای نال و خورشید می عجب
 بمنزله که در و در و در می عجب
 چه دوست که کرانه می کند لیل
 صدای فقه در و در و در می عجب
 بوی لاف که خاک می نرم میام
 نسیم شود و در و در و در می عجب
 اسید سرمه الماس چون بود طالب
 که به به سر کلاه و در و در می عجب
 بهار و نوس غیب نو بهوش شد
 فعال به ارشاد که نوس شد
 همیشه که کفایتی سر مری
 دیکه لذت جوش و خروش شد
 فرست که کوکب که عین من
 صغیر مرغ زبانی نوس شد
 تو نقد جان بکف از این انصاف
 چه شد که غنیمت بر مرغ و نوس شد
 بدو چشم تو که غنیمت این انصاف
 که نغمه راه لب از راه کوس شد
 بوی صبر شام شام به آن
 که قدر طالب بهانه جوهر شام شد
 رجب بار که کفار عشق جارد ندارد
 از ان سکاف کفار ما ندارد
 کل لب تو بر و از نیت در جبین
 بلک به لب که به تار ندارد

شکافین بر سر آماج سنجاب که نشسته هم شکر آبی بسک خازند
 تو سواد لوجی ز اهر که مسی را بوی مرغی از من کنی که داره مکار
 برکت کرمی خاکسین زین را چه شد که نعلیه اش و شتر از مار
 جگر غم خونی بشوی دست ساحل که این محط سراسر میکان دارد
 روایت کریم بر غنای کل روی امید تن کنی دست نظاره ندارد
 مشوقه زینت که ناله جان کس که حلقه بوی که کوثر از دارد
 خیال ه زو ندانند که طالب که همه سر بکاشد و غم می بخشد
 فرسوده بکر دل آبی زیان کرد با تو کنست و جسم کنی زیان کرد
 نالت خواست که هر صحرای این سر فلک بر کانی زیان کرد
 آجی زنجی غم هر کس نیست این برقی بوسه که زیان کرد
 کد غمش که آنکه نه سر خشی در صید ما خد کنای زیان کرد
 از صف شکافی دل طالب است فوجی که بکشد سبایی زیان کرد

که صبح از اسرار و حار و ناز

جمعین یاد دلم انقضا شود عیش از ملوخی طرم با چاکش شود
 مرد خوب خوش نیکو از غم کاه بر بهوی شمشیر کلان شود
 در کمال زنجبان نه تاب برین که نوسن خند خنده ام هم کند شود
 محروم می ماند دست از شکست نه از بسکه زور بخام ضرر کشته شود
 باین دل برده و جابجا آغوش که صبح بجا درم شام غم بیا شود
 دارم ز یک موبکر صد پیش از دایم درین کرم که جوهر کشته شود

باز کرد

باین بساد و دل طالب نسیم که کبدر در بکشت تا بکوشد

صد جنون طلی کشت تا دستم که بکشد صد مکنند تا هر ششم غم بشد
 خواستم تا رخ جادم و من درون کج بکندرم سر خنده خورشید و انگشت
 طفل شکر کان بکشد است جمل اطفال مادر چشم در پستان کرم بشد
 جرخ عاقر بعد مرگ از عالم در جنت شیر باخن زبون باطن بشد
 من را سحر بودم در بطوف کوی تو نارسایه نام از جانت بشد
 بسکه تظور خود از آفاق شستند حلقه چشم اسیر حلقه زنجیر بشد
 بزم بان خامه وصف خان عالم ناکهان خورشید لویی بی بشد

صاحب تیغ و قلم فرزند عبد الله

که کف هم کلک عیار نه غم شست

آن بلند قیل اساطیر و جگر کتاب فتح و ظفر در عهد افروز شد
 چون کان در خنده در صحرای غم شست نون بکاش کند کردن شست
 بر دل زخم که حکم نکال شست آب غش خواند فواید که ناخن شست

طالب انک ی بحصل لطف ما بود

وام کردم صد زبان نغمه تقریر شد

کنج

بودم جو سزا که طبع کند و هر صبح که انابه نزار چک کند
 بیدنی که شود از لطف تو بر آسود ملک شخیر حکم نه سطران کند
 کونه ام زرد بنویس که در کوچه مبهو صحن روی ماه و بنار کند

رخ بخت تو خند ای بسج منند بخت من سوی خیمه گزین شود
خاک پیری بی تعبیر است یا خند هم روی پیرانه بی کج شود
کلک طالب همه در خیمه نشینان شود

نکنه چند که خیر بطلب رخت
نهان زفته از دستم که باز آن نماند برسیخ بر آتش نهان باشد که باز آید
جو وقت بهای که به مضطرب کردم بدستوری که طاعت بیده وقت
زینج است یاری دیدم و می نمود کرد و در حدیثی چون زمان است یاری
بکوش آمد شب حیران زهر کریم همان صفی غریب که ناخن قانون نواز
دل محمود را که بر کسب کفایتاری شکاف ندر و تادامن زلف باز آید

جهنم است ای که خوف زدگان غمی غمناک است

نیازش تا سرنگان است خیال از آید

خوارش غرور از خیش بر و بولاند نه از آغ رستم درین مویون
جو آید از شمشیر طهر دفع شمشیر سندی که شکی در آتش آن جو بولاند
کلی در زلف مشق می نمود آن طاعت خان وانی خیمه که بولاند
طلال باز و شیشه می کن دارم که کروز در آتش آن بولاند
محبت این که کرباوی و زرد کاکلی ز غیبت خویش به و از بونند و کاکلی

جو کم که بر کرده نور کوی و طالب

سر شک از کف تا سر از انو بولاند

بهار شب خیمه افروختن باید هفتبه می دن و بر سر و خفتن باید

باز

جراحی که دعا کوی مستقیم نوشت لبش زدن لباس و خفتن باید
اگر دلت کردین برین نکتة آب به بیم کبیر است و خفتن باید
ستاره که طلوع بود شام وقت اگر ستاره بخت سوختن باید
به چشم طالب کوه در شود و کاکلی

هر آنکه میل جدا هر فروختن دارد

منان درین کائنات غوغا خورد اشعنان قسم زلف و خور
بنیادی می نهی سوزنده رخسار منان از سبزه خون خور
مردان بر تیغ که از نگر دست در شکوه عجب جالب فرو خور
عسافر از لاج قناعت و لطف ناخانی که رنگ بوند و بولاند
ز ان غوغا مان ز سندان کاکلی بوسی که ز لعل آرزو خورند

طالب عجب بود که خور و غلر تیغ

عشاق شریکی که بعد از زور خورند

دفتر مبین که مغبوبان جوان نوشته اند القاطر افکند و مغبوبان نوشته اند
ما کوه دکان مکتب در آید چشم روشن و مصحف که مانبور نوشته اند
اشراقیان صحیفه نماند بر کاکلی لوح مرگ کاکلی فراطون نوشته اند
خواهیم سر سر همه عشق بود مضمون نامه که محبت بولاند
آماده جلای طرش که نماند خط بهالیه لب بکون نوشته اند
روحانیان زفا نامه کاکلی بر سر طاق کسب کرد و نوشته اند
لفظ قدم کوی که سرش کاکلی سطره که بر صحیفه مانبور نوشته اند

طالب نصیب نازی لاله نکست

ما بر است نشا ایون نوشتند

دوست از مرده ام فافه غم غری بود
هر چند دل خواست سرش کم جگری بود
بناش سودای با جور سبزه
کارم همه چون سبزه دم جادری بود
دوستی غم گریه او زنده شوم
منته تر از فقه لیک دری بود
تا دیده روی فغان نظیر
دیوانه دل ما کر از سبزه ری بود
سعدی که ندانم کس طایفه
آدم که زبان در دهن اری بود
بوی که کسب بوی که کسب
دست و دامن نسیم جوی بود

طالب کل روانه بخیمه شوق

اورا چه کسب جرم زیاده بال و عیال بود

من کسب و زار در برت مباد
سبب زکمت اشفته اما مباد
خاک اشک بود ما عطر جوی
این عیسر زکریا بود اما مباد
عقده مشک کشتن اشک لب
صد که باد لب اما مباد
نغمه نغمه نغمه نغمه
سبب عاقل زخم نغمه نغمه
نسخه نغمه نغمه نغمه
دیده و در کار نغمه نغمه
بازوی اسلام روزی و نغمه
نغمه نغمه نغمه نغمه
نظم طالب میکند نسبت بخانی درت

کو خط از فلک افلاک مباد

سبب کسب که نغمه نغمه نغمه
دوست به دوست نغمه نغمه

عنا کسب دم نازت رهرو را
چو مور در فتنه ان سبزه ناز
بهر هوای تو در اندر عشق
چو باد روی سبزه ناز
شنیده اند نغمه نغمه
که سینه جاک و کسب نغمه
سبب عینا ارباب ناز ناز
که خوش است در کف فاده ناز
خواب سر و قد از هر صبح لایم
که از نسیم صبح ناز ناز
ز عطر حب که سینه بکمال طالب

که محو غم دل از دست داده نازند

بیش کار هر با نغمه نغمه
نغمه نغمه نغمه نغمه
دوست از نغمه نغمه
تا که این نغمه نغمه
چون برده اند ز خوش نغمه
کار نغمه نغمه نغمه
در نغمه نغمه نغمه
چون کسب نغمه نغمه

دو کسب نغمه نغمه
نغمه نغمه نغمه نغمه
چون کسب نغمه نغمه
نغمه نغمه نغمه نغمه
براه و عل و سر نغمه
ز نغمه نغمه نغمه
ز نغمه نغمه نغمه
نغمه نغمه نغمه نغمه
هوای کوی تو از سبزه نغمه
نغمه نغمه نغمه نغمه

نغمه نغمه نغمه نغمه

نغمه نغمه نغمه نغمه

کردم نظاره دو حال از غایت
شباه عید دیدم و روز افتاد
نایسته و نهیم کرد عاید
نجم دو فال سود خود از غایت
بادوست محفایره عید کردم
در سر خار روزه و در لب غایت
بر کن نشسته و یا عید لبی
زان عید بود یک در غایت

طالب به نسبت رخ ان به عید کاه
خرج از لب لال بود که عید

بدلم تا رفا غم نکند
رشته آه از زبانم نکند
چو که خداید از کف بویست
که من به حسن را غم نکند
مویای کشته کوید در خوش
که شکست استخوانم نکند
بر راقی خند که کردم هوا
بخه درد از غم نکند
کسله بود بر بوم و یا
دست از ان موی میانم نکند
مینغم آهوی مصداق تیر
کرده سعی کا غم نکند
میوم هم به کس کنم
تا بود آشیانم نکند

طالب هم سر کرم انشا سخن

روز و شب کلک از میانم نکند

لذت فقوم و بابر استخوانم
نوتار و راندن غم نکند
جا به کس در صف فانی استم
چون چشم مجله ز صدم نکند
نسبه خیال بر بزم و شش ششم
حکمت نکین باده زین ابکن نکند
من شباهدم نه زرقم و یا ناکا
هر بهر مر از شمس مردم نکند

باب اول

بابای خود فریبم ز کوی
خوبی کرم از کجاست چای نمود
من ارم میل فتن بکوشم
عشق فریبم از عالم ان نمود
در بیتا فاطما حبش بودم
باجبسم سر در آمد بحشم نمود

عشق اندیشه از لب زد
عقل است با خون سازد
الف استونی فاست را
هم بر درخت نوز سازد
شعله باغی کسبیکر
آب در دین لاله کون سازد
دل لکوم که بخت فواد
کر بخت نشسته خون سازد
از دیا شکر که زبانه کشد
کار هر دین جو اندرون سازد
حسن چون نغمه بر کسب زبانه
علم بر انکون سازد
نجم ریحان زلف یعنی چای
کرمی عشق استرون سازد
طالب از عشق دور کسب مغرور
کار صد چون نوز و فون سازد

بماند که فریم نو باری بایند
طاوت کل و زنگ بهار بایند
عمارتی بود زرب غریب را
غنیمت کسب فرار بایند
بسیه مال خلیت در دراکا جبه
اگر کشد که کم فرار بایند
ز خاک بهر دیر بهانه بایند
نکین کسب جگر دانه بایند

حشم مضطرب با غار خجل طالب

دمی که حجت با بر سر بایند

منم که هر طرف رود دلم بر آید ز روی پیش نگریم بر خوشی
بالم سنسهری نام و محمودت که اینجا بدست نگریم در خوشی
بهر سزی مری گیتی نغمه مستطاب بر کن منترین پیشی آید
ز جوخت جگر دل از رده دلم که صد تملک استغیا کر خوشی آید
کنایه غم در قید جان کشته فوت جهان کردین تاثر کان بصدور خوشی آید

دگر از بند اداد بکشد کل روی میو بدخون غمش کشد
در زیر هر شاخ گل کشته کنگ و ز رشک روی موی او که در کوه کشد
که سر می آرود درونش نو دست از تن باد صبا جو شاخ گل کشته کنگ
افتخار و تیران در پیش نه دم دل او را دم دندان ماری از هر کس خا بر می کشد
بر کمرش نیک او هر کس بوی طبع لب میگرد خون میخورد و بر می کشد

در مکن از زلف او دزد زینت طلب کین

که مگر با دلبسته میزنو میکند

بیدار از اجابه چاه بپند جان بولک شتاب بپند
همچو که کرب باد روی او جهر با بر آستان بپنداند
اعطای مغفرت بر لب نشکان ناربان در دمان بپنداند
عاشق از آینه سلطنت است از چه روبرو استخوان بپنداند
موج جو سپید از زلف بار زفته موی میان بپنداند
عکس رویش خورده افکاب ماتنابی بکنان بپنداند

از غم کس

از صفا عکاست پروین بدنه زفته با آینه دانه بپنداند
خانه شیرین کوشش امدام این زبان بر زبان بپنداند
کرب طالبین کبر است یک فطرش بر آسمان بپنداند

نغمه و زلف شانه زند و ز زبان شمشیر بانه زند
دل دیوانه مشرب شب روز سر بدیوار شیشه خانه زند
بیکو ناه و نغمه بیله آهنگ دل سحر مع خانه زند
تیر آه از کان شست دلم زخم پا بوسه بر نشانه زند
خرد کم و درین سر امر غی که نغمه فخر است و دانه زند
بیک کوه که در برابرش نغمه چند عاشقانه زند
مرغ کیم بدام ناله کجاست مطبایا کا خنجر ترانه زند
بی چه جانت بر تو شکرا بر نفس استباز بانه زند
نمکن غرق کوه هم ز رشک همچو سبیری که بر نشانه زند
و عده نزد یک خوشود طالب

با بگو چه بپند زند

هم از دردم دل سودا بخورم هم از آسم حراغ غایت نورم
نکو برینست تمیز از او که نعت اگر الماس نبی هم کافورم
زخم توبه مامر از در دیبای که رشک کینه دین ناسورم
چه میدارد ز ناله برینست در دود که در از کشور باز دورم

شرب طعمه شیرین است و از لکنتی فکر نیست مانند دهنه انکو بر کرد
 بداند خوشه بخانه غلظت زلف مشکینش کرد و دیر رس آخر مهر بر کرد
 نمیدانم چه صبا طالعی در شهرت را طلب
 که لب شکفته شود لکنت مهر بر کرد
 کر نشاد و سنی به نیتی است که جهان در لکنت و جهانیش که
 ذکر و سخن است که سخن با محو مطمان رفته است با نیک
 خواهی که در کجاستی سنی با خوشی سخن چنانچه نیت که
 به نیت زینت و جهان دوزخ است مانای غریبه طعمه طعمه که
 با محو طالب از در و دریا با آنکه نبوی عروایه نیت که

طعمه شرب سیم ارد و در هر سره در چشم سوسن که از دوزخ
 باد لعل تو که در کجاستی که از کشته فواره خون شسته در دوزخ
 دیده را منور کن از کرب و کوی بی فطره حیران نه و شود هر
 چه کند مرعوب حق تعالی که بر سر شتر مرکان تو هر چه بود

رسته آه رفوگرانی که کو طالب
 خنثی سر ستم هر چه بود هر چه

طلب دوست را می غم حکار نشاط از زور ابا غم حکار
 تنگ طرفی ابدی است کل کاغذین ششم حکار
 هوش نه ندور نه طبع را بالایش ششم حکار

طلب خانه را دغم آمد بکوی که نور دوز را با سر حکار
 کجا خاطر طلب و بدیش
 جرحت کردن را بر رسم حکار
 بیا تو سحرین آهوب دماغ آرد تیره بر لاله کسودن کل دماغ آرد
 کلین از باد که کوه سخت نیت جای کاها بر بهاری شمع آرد
 نبرم در فصل بهار آمد اگر بیا کل کجاست کل شاد بیاغ آرد
 سبک نیت ششم که خود از دوزخ شمع ششم که کل ششم آرد
 سوخ سبک از بد از دوزخ شمع طالب

رسم این کل طالع آرد

و ام کبری چه بیند از بر رسم کبر به غلط کفنه غلط از زلف تو کبر
 اینک آید کمال طاعت با کرد هر که از غفلت کوشش او مرعوب کبر
 این عزم مرعوب شفتی دل زنها کرد اری نیت کجاست ششم کبر
 صد نو ابریشم هر هوسا که حصار از لب میدان یک غم و ام کبر
 ای که ابرو جاره جو زخم عاشق زنها بعد ازین مرعوب کجاست ششم کبر
 انصاف رسته امبدار در کجاست یک که زان کوه ابرو بر زخم و ام کبر
 کوه چندان با انداز ششم کبر کوه با صدمه ششم کبر
 در خمارم سوختن طالب غافل تا کجاست

کند ابرو قدرت جامی و از جم و ام کبر
 دلم کشید از کوی تو بجای دگر سرمه نطلب شد تا ما بر دگر

هوای چنین است به غوغا و آفت
کجا روم که غیب زارم موی
بجز تو که سرمت بکس زور دارم
چنانست که شوم بن خدا ای در
اگر بجانب دل میکنم نظر طالب

بجز غم تو بر منم آشنای در
در صدر عشق لوح و قلم را عهد است
جایی که مهر صفی در این عالم بگردد
در کشور بر کس که بخت خیزد
مردینارمند بود قدر از خود
با بر من که نشسته نایب کند
سهلت اگر نهند عرایض غریب
نغمه در ولایت دل طالب گزیند
در چشم می نیازم را عهد است
بر آنکه کعبه صنم را عهد است
در دیر احوال چشم را عهد است
برون ازین فکر غم را عهد است

غنچه فضا و با خمر لبی هم نشو
کعبه جویان است در مفضل و انوشیروان
بر من این امر سر سوسنای گشتن
خنده غنچه بر آتش نذر جام
کوزان اول ملاقات لبم زهر و
دوش نخیدم دمی طالبانهای را
وز حلاوت بچکد نه از تر از و هم روز

حجر

شمت به فنون بر سر عجا کند
با عشوه کند غوغا بنا کند باز
خاری کس عشق تو به خاک با
بر مردی که بر این اعجا کند باز
شتاب که ز سوره غنچه به قصه
بر باد سوار پس کنای کند باز
بسکام قنار بخش زلف خفایم
بر طوطی سار ادا کند باز
منغ نفس عشق یک سوختن بال
بر صحن آبر بر و از کند باز
طالب کس بنا خیمه خون از کس لطف

تا چند زبانت لب از کند باز
بهم نمیب جواری روز
از باغ اسب و عنایت دوست
تا شتر ناله فربان را
از دود حکم جوشش زارم
آتش که ز بوی و شوم است
تا لعل زریز زارم
کریم زار زار روز

زلفت فرقم به سرب می باز
نکته زلف تو ام غدا می مست
نبرد مرغ و اندر سوار طالب
خاک رست تو نیای مست طالب
صفت مار ابر بر زندی باز

عاشق

نیر و برک جوده ز اشک گل از آید
 خون رنگ از دین سرو و گل آید
 مرغ روح صد سکاری در طاق
 آری آری سیدی سنجی از بویا
 بیا که سینه خور شد بر الفت
 جرقه عم بر لب آب است خلد
 تا بد از قدر خاک بر لبی منجان
 ذره در چشم نیاید از یاد ز یاد
 تا بر آری از سر درستی بیا
 چشم برین بشویش ای سحر آید
 خردی از اسرار طالب بر لب نه خجور
 باغ او را در آن ادر بر مگردان
 بیا که چو مناس الوه شود
 آن به که چو بس ازین یاد شود
 بی غمت کام از طلب حق حاصل
 کبرم همه ز آله فرمود
 دل باخته را در غیر سینه ضرورت
 چون جورش مجب با عود شود
 به بخت هم آغوشی عکس می دهد
 که آینه شایسته شود
 غم ناخن دردی زده با خاطر
 که خیش نه کان جگر الوه شود
 دور از رهنیت از شیون طالب
 دل در کفر غم داد و نمود
 ای خط مشکاب بر آتش عرق ویت آب بر آتش
 چون بخوابد بر بخت منوان از خواب بر آتش
 دید دارم از ترس دل خون بجان چو کباب بر آتش
 به تو چو طلب زور بر آتش منم چو قباب بر آتش
 بهر رقیق نشین بر بخت رنک کس نقاب بر آتش

بر آتش

آب حیوان اگر دهند ششم رقم انتخاب بر آتش
 بر دل از خویش سکن طالب
 کرب چون کباب بر آتش
 کردم اسیر قیدل موم بوی خوش
 بستم در بهشت فرغت برویش
 در خود دماغ جبین بر کی نیستم
 غلام که شستم از چوین از روی خوش
 به ذوق بود کام و دمان از حلاوت
 کستم تمام ز هر سودم در کج
 جان و تنم غبار فرغت گرفته بود
 کردم با خجرت غم شست و شوی خوش
 از سبکه موم بر طبع کار خود شستم
 کستم تمام آید در سجده خوش
 تا زخم من ز سوز ملک نصیب شد
 بستم هزار جادویش برویش
 طالب بیا که خط ششم بکشد
 تا بر سر خاتمه ششم سبب خوش
 فند چون دین دست و دیش
 نکه از دوز خویش از هم خوش
 نگاه شیر از گرمی آه عرق کرد انم در زیرم برویش
 هنوز اندر تخت چوین خات
 بدل از جنت است از زویش
 فشا نر خون خود برد از آن
 که آینه دگر بر خاک گویش
 صبا چون نبل زلفش
 نفس کلدسته ها بند زویش
 کونم کفایت و انرا
 بآهی سیدم در از زویش
 به طالب فدای استانی
 که روی قبله دارد لبویش

زخم که دای عشق زخم چرخش آيات عقل محکمت از کین خوش
 صد شمس و ناز سخته در کار خوش تا کوکت بدانه شوم دشمنش
 کو خوش کریه که زبانی هزار بار چون آستین لاله کنم آستین خوش
 هر دانه خسته شد و هر دانه خونی این تخم غم که ریخت در زمین خوش
 من بعد وی نمی خورم نیست از آن صدهای بسته ام که دل کین خوش
 صد غم فلک است باغ به بهم جو از کت عشق تا شد دام خوش خوش
 بگو زبان حرف نفسی کرده ام چون بهر ارباب نکم نشسته خوش
 طالب کمالیست شایسته خود خوش

بر کفر خود کس به ناسان بین خوش
 بر ناسان کلام دارم که در آن بکندش من از آب و گل غم می کنم هر خطه ای که
 دل نیک است کما غریب نبرد بچنگ عشق افکند که باغ میبرد از
 نکردم شکر اگر صد طایر شوم که نادر دارم را فدا ده شکر از
 دیار دارم که هر کس زخم غم به نوبت نوینداری که در روز از غم کرد
 هنوز از سحر روز خون نازیده از آن شکر که بر زبان جان زده اند

دل طالب سینه ندانم که ناله باشد
 رفیق که بر دل آورد از جگر ناله

خوش در سکنج نام و ناله خوش کو بی دارم ز جلال خام خوش
 صد فوج دای کبینه در دل ای ای اگر خوش است نام خوش
 در آرزو سوز غم نبرد این زلف غم زاده ای کام خوش

کوچه و شود باغ که من کوهی جولا که نسیم بازم خوش
 جانم فدای طایفه کفر و حسن است بد مند جو با خوش
 بار بسلام چکنه ز دیوانه خوش کرد فراسد درون که نام خوش
 طالب دلت ز خوش نهایت رسیده است

با صد فسانه شش است ام خوش
 اگر خوش شد و بدی خوشی در کیش بر زبان خوشی نظر برین خوش
 چه دانه ای جانی بر بهر خنده پیش سینه بد مند ز غم خوش
 اگر با شکر خاک و باغ عاشق نشی می همان است جگر خوش زده ای خوش
 دیار دارم که چون خفت قمار اندازد بخار آرزو باخیزد از آن خوش
 بخاکم زده و فرجه خوش نخت کرد که کاری که شک آلوده غم خوش
 با شک افشانی ترکان خوش شود کار کرد

دل طالب که در با محله از طرف خوش

ز شرم چون زبان شکفتل از آن عوق و از طرف چهره خوش
 بصید چو زده از ناله دارم که بکس سینه نشانه بچنگ خوش
 فغان که در غم عشق غلبه است که بکس سینه خراشنی آواز خوش
 ز صید عشق کین کین عانت که بخت اهل دل زده ام داده خوش
 بطرف سینه که چون ناله طالب

چمن چمن بود از بیل نو اسار خوش

دیار دارم که کوب خنده خوش سبیل دای زخا جینه خوش

کست از عکس عکس آه متعاقب کو عذر پیمیش
 نخل و تخانه و حدت فروشی نیم ناله جبریل و منبش
 جگر بردازی بر بک نهال در سر نخل آتش
 جوشن کراشین بجا کرد لب الماس اگر بوی جنبش
 زانکه کیم نگیرد مایه زنبور نه سب و موم دل در آتش
 همان وحدت که نیکو طبع طالب

اگر خورشید ساری میباش
 از خطای شوی بوی آتش کویا که کجده کس از روی آتش
 لذت فردش در دود آتش سخند مناع غم نبر از دلی آتش
 بکشود چهره ناصبه غم و نور صد رخساره بر غم آردی آتش
 برستان در دشت آتش دلی سینه ده بر آتش آتش
 خوش زدن جوش گرفت آنکه خفا صفرا غم شکست ز بوی آتش
 نهالم محیط فشان کشت کس بر بجا جوش ز دلی جوش آتش
 بر کشت شادون و سبدم هم درد خند آنکه غم کشت کل بوی آتش
 طالب غذا غصه از روز کج

طوفان تراود از بر موی آتش
 کاه نظاره کل از چشم ز خود میباش کوه بر خنده لقا خود میباش
 شمع خضر که از نور دور است کف خیمه جبار از خود میباش
 مرکز ابره مانیان بهش زبوت خاک این سبک خیز از خود میباش

بر سبک

لب میال بر بوزد الماس ای رخ مک خنده خود بر جگر خود میباش
 جوشن در کزینه کم زحایط جذب خون میکن و بر بوم میباش
 نه سب و موم دل در آتش

نه سب و موم دل در آتش ورنه آماده صد شتر زنبور میباش
 بال و بال شرب مک عرفان ورنه منی زن و در جاده خود میباش
 کوه خیمه موسی در بیل سنجی ورنه لب لب جبار از خود میباش
 زب آید مینا در سینه جوش کوه هر سر مو تومنه سوز میباش
 عشق جگر کند زخم دل را شایب نخل انکار تو کو مرسم کافور میباش
 بکرم کفتم و صد بار در میگویم طالب از وصل بیرون میباش

آنکست استاره بر دوش
 است نه آسمان را خوش

دور از نور مفت برده چشم خوبت که جوشن نبرد جوش
 در سخن تو سیر با یه کوشم ز زبان غم از کوش
 خوب آفرین بیکه از شوق دل برده ام کت و آغوش
 علی زببان گرفته کوی کز خط غم کنم فراموش
 کفتم تو هم جوشش روی انیک فتم و لبک از هوش
 لبکین قسم بیان طالب

هر جوشن صحنه تو میباش
 بنشین نفسی عدم دل محرم جایش لحنی نه بر تر جها که از ان باش

دو فلک است این یک آنک بر قصد کوروز دوی هم بلور در کاش
ای فیه ذوق طرب جانشی عشق دامن می زدست منور کور در کاش
آتش معجز بود نازکی لفظ در لطف سبک رخ بر از جوی کاش
ناخن کشی سر کبی از نو سبک است دست افغان است عشق کلور کاش
ای آنکه چراغ دل فریاد است بخت بخت جاکسته بر دانه طیار کاش
هری کل کیفیت حرد می گفت چون بخت خورد و جاد و جاد کاش
طالب همتان بحقیقت ره است

کر به سبیری رفد هم به سبیری

جو کبر بر نفس آن نازنین نفس بر بر مایه کسب در نفس
که بر دل جانم چو پند چنان رفیق را در غنای نفس
که بر قصد نوم بران زفا چه نفس است این ملاک در آن نفس
دل از شوق شش مهر قصد آری کسب دار و بیاد کسب نفس
فلک بیدست با کرد و چو پند نکارین کوشش در بر زین نفس
ترا کل در کریان می نیست جو جان عاشقان در آن نفس
می از دست که نوشید که در بخت بخت آباد و دل رفیق و نفس
در ملکین در غم باد بر بخت که میگردم بدست است نفس

جو غم بر رو بیا که کرده طلب

که در دامن آسمان نظر و زین نفس

بار صحایف از قلم سحر زان خط یک صفحه بخت روشن خط

استاد

استاد صنع بک رفد خط است بخت و از قلم سحر زان خط
خط خوش است سوخ و خیر ای زانو که سبب بود بی سواد خط
ز پد اگر نکست نویسد در کار از صفحه غذا را نو کند با خط ۲
خط آفتاب روی را استیاد انصاف در حکمت زین خط
بخت فرای بی طالب کسب که کمال و فریه کوه رفت خط

بختی و زین خط دانم که عقل کل

تا دید روی او و بخت خط

خط زده به خامه زین آفتاب و آنکه سبب کسب کاغذ نهاد خط
خواه ضمیر شش بر سر برده نام بر لوح دل نویسی که بی خط
تا علم را بود به نام زاده شور بود و بخت خانه را خط
خبر شکر نقایس علم شش میاد شور

تا شور را بود بخت خانه را خط

دوش که آنوب در داغ باز شد غم اف نرده الماس بود و بخت کاش
نیست حجت طلب مرهم کافور جوی آینه بر وروده داغ در بخت کاش
با صف ده کرم بخت بخت خنده ز تلایب جب کل ز بخت کاش
جرعه کاش ز بار کف از بخت کاش کور و زین جفا جام دل از بخت کاش
در سر سببی میاد تو مرهم زین فضل کاش ز بخت کاش

طالب از شغف کاش بر در اندیشه

دین فرا موش شش کاش بخت کاش

با آنکه موبو من لاله از ارداغ در دل سوز بخلم خار خار
 تا دواغ ساعد من سرت سوده از بس بن ز بحر تو که دم سواداغ
 دو فستله میر از ورنم کو با فاده از قطعت سواداغ
 یلچ ز ریت کوه و بار از جنت از زخم ناختم درم سکه ارداغ
 سو فم دواغی از تو فست میکند دواغ در که سوختم از قطعت دواغ
 در خاک و خون طلب می آیدم در کشم و بیا فتمش در کن دواغ
 نقش رویی مبار که در چشم تغان یک پوست فست کن در روزگار دواغ
 طالب سیمه طلب اهل دل باز
 چینه زه مک جگر در غار دواغ
 کتیم موبو جود لاله غز دواغ در خرمن و دکتیم دواغ
 خندان طراوت از غم دواغ دل که نازیک از کل توان کرد و دواغ
 کامی سوزن فست کنی دواغ برق من طروده ام طسکما برق دواغ
 دیوانه را چو دواغ علاج بنویسد دواغ در که نید دلم را به سوز دواغ
 طالب تو عاشقی کن اهل دواغ خوش
 اهل موسی ام فروشد زرق خورش
 بهوده جلت معنیان در کنت زلف جرمی نکرده مند و می سرت لطف
 استن دست موند هر حکم نای از چهره داده خرمن سرت لطف
 کجیت از جوا فتر غمی اردو بروی نشان جلقه افش سرت لطف
 دل شمع ناله نفوذ که سیمه جندین شب در از بهار زلف

نارنگ میاغبان جانش داده از چهره دستم سوزی سوز لطف
 در ولف من که در سستی نیت مارنگ است خط او و شک زلف
 طالب کمان مبر که بدن سوز خفا
 هر مایی و می در آید سست زلف
 کبرم بند بر در کبی لکلف کواچه توان کرد دنیا جاکلف
 لطف ز اندازه برون کوا سافی و سه بهانه نباجا کلف
 در بزم حرفیان نه برای ما احباب کشت سرت لطف
 مخموری جبران تو نمبازده کنم کرد وای سستی حرفه دبا کلف
 زین در برفانی که سبک نایب از هر طرف از صدت و زلف
 نایا جرم زده فرو سست کشت یک سست نه سبج که کلف
 جان و دل و دین ساخته ام نوا باری که کنم سبک کلف
 حدت لکلف که از اوج زویس ابرام نمود کنت جوب کلف
 طالب ز تو که با طلبه غم جانا
 زنه لکلف کن و زنه لکلف
 مریب سیمان غم کند کلف کر نتمه سوسن ز کل و مزاج لطف
 برو ز غم ز سرت نور درت از از زمان که بر این کلبه ده لطف
 بولم عشق دلا عامی زان کس اگر نه از الم نامه که لطف
 نهاد سلسله جرم با شور ترک کبی سانه لطف
 اهل دل قطرت نیت غم چشم و عیا خدا بر سبیل خوف طبع لطف

حدیث در ازین و باز از کلبه و باغ در و سرشت میدهم تحفیف
از آن ترا که سرگردانم نخل کلا که دوشن فیضم زنده است بار لعل

مهر و نیم زنی پرستی عشق آبروی کلمه سنی عشق
چون غباری که خسته از راه سر بلندم زمین سنی عشق
دل نهادم بطاق عشق و با حکم ما در از رستی عشق
نرم دل بس نایبش من ذوق الم پرستی عشق
سینه بر سنگ ن که می شود سنی بر خمار سنی عشق
نیت شود و وجود خود طالب

و آنکه فرار کن هستی عشق
که نموده زک و لبنا زک و سخن باز که ز فرق با لقمه می طبع بر ناک
کسی که دیده نبا که اولش می خوا نیامدش تپان بر کای من باز که
مگر که غم شیرین تیره او که که لوح فتنه زنده بود که
بعد از آن که لاله از ارغوان کمان سر که کار وید از خزان
هر روزان شکم فرو درگاه کسی برین او سوخت برین باز که
چنان که آخته خوش چایا طالب

که سوخته چون من که خوشی ناز
بهوده نباشد زینت که مشک بویی کجا و ز کجا حوصله مشک
کشت سر زلف تو آشفته ساز یک باد شود نافه صفت حالمه مشک

مسند فیض

مسند صبا دست و پا طر فید است در که بر خیزنی سلسله مشک
بار به که و زجه بهار تو که کردید دنباله روی تو صد فایه مشک
داریم کردن نزد او سلسله اما من سلسله اش و او سلسله مشک
طالب سر کلک تو که ناف غزلت

کروبی بود کبر مو فاصله مشک
کو که به از این کمان خود مشک کلا و رخسار که با خود مشک
کو دیده ز دل و او است تعلیم می تا که ز خون بهید آلود مشک
بر باد رخت که فعل دیده کیم کلبوی را ز جیب سینه خود مشک
از سرم طراوت جو کل روی تو در زلف تاب نره نه با خود مشک
با سوز دل از با طاقا کریبان هم برده هست که بر با خود مشک
طالب دل که عیب که خوشوار مشک
در رخت کیم خوشی با خود مشک

بانش کلم نور در دیدگان دل به خجسته شسته صوفه جدول
من و عشق شوخی که نه نشنش بود از کفم دل ماند از اول
زاد بدست زان اهل طرا که در زوایا کمان سطر
جد از آن غم زلف مشک ناید خیار سر مجرود و دوشغل
مباد به خیار سیم زخمی که احباب کز آن ز میکل
نم کز تنای دشنام غنی بوجای دل کشته تم خطل
تن از بستر مخمل ز کز کرد که از آستین خواب کفخل

سوار بر عنق گشتیم طالب

سلامی بانی بصل

بافته دل از دوش کز اسب سحر زوق و دم ناز در کشت اول
فرق من خاک عشق را میاست نسبت پشانی بر من بصل
خیر افتاده ام چه جبار که کم نایب دیده صفت کوشش اگر کنم اول
بی من دوست نازده بودی سلسله عشق و حسن و مظهر
نیت زار دلی در جست جوی خواب مرا چه خوب بستر مصل
باز و جی تن است نسیم تو تو بود بار حایل کس که نمیکند مصل

صفی القوم گشت سینه طالب

بیکه گشت بدش خدک ناز تو جدول

دارم چون تو که خامه زبانی زود دل چون نسیم سر در زنا زود دل
کوچک جان بسوز که ما پیش تو نسیم جگر زده خاطر و جاز و دودل
یک خط کین فلک رخ باز را در سینه کشیم سنانی زود دل
بر صفحه نو که عاشقی کجاست نفس زخون دین است زود دل
کرانه بر که مروت بر آورم مشکین سینه جاده زود دل
بیا سر هر زین که کس عارض است آری ندید دیده زبانی زود دل
طالب جهان بخواست خود را دهد کباب

در دست روزگار غنای زود دل

ای نسیم هر نوع فنا کردی گل خوبی تو خوبی اش و نور تو بوی گل

ز آن بختی که بر لب زلف
مهر بد بیکت از دوری
در آب زهر غوطه و نم زود دیده
کر با تو ناکم نظم افستد و بوی گل
ز فنی بوی کس که کام زکشت
کردی زار که بر کرد در کوه خوش
از نسیم ز کوه کلف صد بهار
رکبی که نشسته بود روی گل
در بای گلستان سرشته نسیم
حسب بوی بیل و حسرت گل
گلستان درین بهار بطلان است
کوی زلف و نظاره ای بوی گل
بیا بر یکا چمن تخران شد لب
دشمن کلاب در اردو گل

نشد کار آب دیده طالب هم نشناس

زین بس حرام گشت بشنم و فو بر گل

آشفته ام ز بی سحر خیال
خون میخورد ز دست بر لب خیال
معلوم ما چه کل شکفتد و باغ رخ
زین بیکد و دست زلف که خیال
کوکب کین گشت لب نسیم زک
خویر قطره ای چیده شغل خیال
آشفته شد و باغ بهار با نسیم
بر باد طرله بر لب خیال

طالب نقاب نسیم طرازم بر لبی

بر خاک ز رخسار نسیم غوی بی خیال

خجل از رخ هستی خجل
بیکه از لب به خود متعلم
در سوگواری با دردم
نفس در زخون حسم
چون نسیم بر رخ غنچه بهار
سج از روی خیال خجل
بسکه دارم در بر و نواگاه
غم زره بوش در آید بلم

نار بودم نه ز نهان که اگر
 نیز ز سبکی از هم سلم
 آرزو به بسم در سبکست
 کرب زنده سبوی ز کلم
 ناختم بر تن چون خار نرسد
 که بر کفای فحش منضم
 کرم خویم جوی به باغ فرح
 همچو آب رخ گل معنم

بیش رنجان ز غم مهر نسیم
 لذت کنیم ز فانیان
 سلطان ناکه فایم دورست
 که که عدم بود عدم نسیم
 غیرت کرده شیر الی شکست
 ریزیم در سخال و دم از جام نسیم
 خوش آنکه با کوه خورشیدت فانی
 بر آستانه صید صیقل نسیم
 حل موز عشق در او رفت محبت
 بهر ده خند و شیرین نسیم
 نوار بایر سر شود خامی
 چون بر صفحه نام نگاشت نسیم

طالب بکیر فیض نهادت و می که
 روزی بیکار شدم او شاد نسیم

گاه که بی کرم جویم شاد نسیم
 که بر آستانه سازم خنجر و دم
 و غمتیای که شاد بر آینه فحش
 من صید جوین نسیم که بیکارم
 و کشتن که من بیکار نسیم
 غنچه را حشر فروم و کشتن نسیم
 لذت خوانات تحت باد و دم نسیم
 که باین لبش که اندیشه ز نسیم
 زخم دل در خطا و بند بر نسیم
 جذب لیس که دل من کرم نسیم
 در زوایای که من بیکارم نسیم
 زخم دل که بیکار تپانده نسیم

در دلم

در دلم هر شعله طالب زبال طاعت
 آن اگر با این زبانه شکوه بقالم
 منم که دلم در عمارت مجذوبم
 هم به خود و او کرم نسیم
 جوش جام تجلی نمودم بام
 جو صبر و ایام شمع هدایم
 نسیم بوی صف مصر نه از جادو
 و یا جود که خصلت فانی بگویم
 طغی ز او به کعبه سجده کردم
 طغی در پیش چشم کمال و دم
 جو ختم نامه کند خانه کشید بال
 دل کبوتری سبزی شوق بگویم
 مرا افتاد چون پی غنیمت طالب
 که من زرد و زار ز شکر کوبم

میشد بنو دیده ز نهان بار بود
 در هر دم نه از کس که استم
 خرم نشین که برفت از دست
 حسرت بجای نشسته زبال کلام

بیکار بلب دل آستان غم نسیم
 نام زوق شوق و لب کوبم
 من نوشت نامه کش زلف فاطمی
 بیجا به رسم بجای کوبم
 جوانه بهر نوازش نسیم
 زبان خایه کلمه نسیم
 بستانای هر عکس کوبم
 همایون بر طایر حرم کوبم
 منع بوسه و وفات نسیم
 لب غایت زین نشاط کوبم
 بهر دبار که سلطان عشق روی نه
 من و فلک همه جاسایه کوبم
 ز جوش لب را با بکوبه شد
 بیکار و صد کنان در کس نسیم

کریم بقیه زبان دل طالب

اگر لب هوای خاص جام و جام بوسیم

ما یکدلی از طبع جام بستیم
چشم بوسه کس که نام بستیم
سجده محو چینی از طبع جام
برخیزد زده نعمت آرام بستیم
در اندای خوش بوسه بستیم
آغاز را دامن بجام بستیم
با صد بزم در دهان زو جان
چون سجده کند دهانه بجام بستیم

طالب چه حرف بده میالادین که ما

تغافل خمار بر دهن جام بستیم

خبر ناسوی چون کس که بستیم
متوکل خفا و طبع ان کس بستیم
عیش اگر ناصیه برخاک نهد کس بستیم
و رفیع از دور نماید همه بجام بستیم
نام نفع دل سکه لال کس بستیم
چون لب بکشد از فرقه بجام بستیم
غمره الماس فکانت بکار کس بستیم
ز چمن بزم از غم بجام بستیم
و ده و فتنه که آغوشت کس بستیم
دامن حشر تا کبر و مانا کس بستیم
دل ان کس که برانه لب طالب
بال کس که بکشد بر دهن بجام بستیم

بصد زبان خجسته شانه ساخته
داغ خنده از سرمه بجام بستیم

باز مرغ دل از دست بستیم
مژه بال بزم دست بستیم
وای بر حال آتش کس بستیم
جای آتش زان بستیم

باز

باز شرب و محبوس دل
آسمان کوی غم بستیم
بوسه دار که لب بزم بستیم
بسته دل نکسته بستیم
صد بزم مجاورت بدل
صد بزم شاد بستیم
انب از غم سواد نامه دوست
فشن بال کوی بستیم
در نظر حبس مانده مرا
تغافل بزم بستیم

کشته منصفان که طالب

مژه سد کند زان بستیم

وصف لب کس که بستیم
باز فرم آتشین بوسیم
بی داغ جو نام دل کس بستیم
آتش لب کس بوسیم
دستم بر ساق عشق فشان
زندانی آتشین بوسیم
کونا نمغم که سطر حبس دی
بر حاشیه حبس بوسیم
از یاد گفت بابت خرم
براجوت خوشه حبس بوسیم
دل در رقم سلاست و من
میشین بر جای حبس بوسیم

طالب منم که کرد دودست

تظلم تو مشک حبس بوسیم

جو بر سر آتشین بزم بوسیم
بزم بر سر لب بوسیم
تیمت سوزن لب بزم بستیم
ز تار شک مکر بر سر بزم بستیم
هزار باره دول و دیده بزم بستیم
بچشم بزم بزم بستیم
ز بیم آنکه مباد انبال از بخت
هزار جای لب بزم بستیم

تمام عمر نظر بر به چمن دوزم

ز سونو کنه حوطه الشیخ م طفیل بود

بنون ز نوز خود مسکین فسیله غم

طالب نوافض کیر و وصل بنایا کہ

باب طالع بن جعفر حرمان فشرحه اعم

الحی

اسحاق بحث در سخن بر میانید نوبت بکنه سخن مجنون میسرم
بحوان کوه از باران خوش نیند ورنه غدا نکتہ موزون میسرم
طالب اگر چه هر سه ششم حله لیک

خیا ایا ازلان شیوه فخر طالب

که اختراع تنه های خوشتر است

منم در آنس که سر ز بانم
سازد لب باد ز لب بانم
نست خدج دست بوسا بدینی
مستی خمین است که خود ز بانم
غیض نفس مرادم بود ارباب
آن نیست که مفری ز بانم

دل می کشد که طرب و یوسف
 آشفته کیسوز زلفش نام
 مری کیسوی آشفته شام چو کین
 از سوی بجز زلف علیا شام
 کوش نه زوئی که یوسف را
 گزید و حمله ز خارش نام
 دارم و با انار سیه کاری خوا
 هر قطره خوشش سودا شام
 طلب و عده و صلاکم امروز

مرجانی صفتی داشت نام
 تمام در دلم کل ز خارش نام
 کسیت و زلف نام زینت و جود علم
 کل کین از زلفش نام
 ز خاک سوخته و سیده تخیل شنی
 شکفت زینت اگر بر دوش نام
 ککلی ناخت بر ریز زمار در دل
 در زلفش چو خبر نام
 هلاک کند به این نام

نفاست که شربت نام
 اشبار میخ و حسن کو شام
 شمع که جبهه نام و زلف نام
 شعله را چون بر دانه هب نام
 بسکه چو جدم از اندیشه وی تو خوش
 بر رخ شاد زلف علیا نام
 کربی بودم و بر طره بوسف ناکاد
 صفت کوشه ابروی شام
 ناجو دل جوهری افتاد به شام
 فارغ از زینت به نام

دگر با در سلامی دارم از شام
 سری بر زانوئی دارم از شام

۱۷۰۰

به خور دل زمان از شام غم
 یکی جوهری شام دارم از شام
 مرا از بید خرام عیش شام
 که با عیش در کل دارم از شام
 جرحین بان غم و غم خوش
 بهر سود جلال دارم از شام
 جرح لب نشسته ام چون نشسته دل
 بر از زهر ملاجل دارم از شام
 طلبیده نهایی غم دل کو است
 که حال مرغ بجل دارم از شام
 از ان بر دانه چون زلفه جوشم
 که شمع در مقابل دارم از شام
 نه چو غم و یار زلف دل
 یک زینت و محمل دارم از شام
 بر دوش بان شام کم فرمید
 که تویدی حمال دارم از شام
 چه دهانم که در شام فکل دل
 کیا به تر حاصل دارم از شام
 یکویم با سبب دم جو طلب

بکف زلف سلاسل دارم از شام
 یک صبحم از عیش سرخی کرشم
 بانا زه کله کوش باغی کرشم
 یاران همه آب طلب جمع نمودند
 باجم که سامان بر سر کرشم
 مردیم زخم دل و با سلفه فروش
 بکره به غلط طینه و اغی کرشم
 بانا که یک برده نوایی هر دیم
 با سبب یکدست باغی کرشم
 سامان و زینت زلفش چو شوق
 بر یکا که سبب باغی کرشم
 در آب و هوای چمن مدح و طاف
 فیض اثر از تو به باغی کرشم

منم که سینه بلع تو شعل دارم
 هزار سوله زبان در دند دارم

بب چگونه رسد دل که دانه نظرم
ببینم حقیقتان نفس کس دارم
لب حلاوت لیس بیکم زارو
که دل پیش نکاه متصل دارم
تمام چشم نشانی خلیل کباب
چسب کینشتی اب و کل دارم
نفس کشم فروزینک شکر
طبعی جو کل دانه مفصل دارم
شب از تصور لعل جوشین طالب

بکرم جوهر الماس اجل دارم
حرآب رخ کریم تر شستم
سواد ماهه ندانم چه سید همین دانه
که نقش بل بر رخ ماهه بر شستم
نثار دلق کل کرم آلفه زنی باب
که رنگ برده بر رخ آینه شستم
برغم ریتیان هر لب کوش کون
که خواستم هر چند شتر شستم
بخوان عشرتم ای ماه صلابه
که غنچه آینه زین دست حاضر شستم
خیال وصل سی داشتیم که طفل
و تار شیره شکر شستم
ز غنچه عیبی موران جو غم زنده طالب

که لوح سینه زهر آینه شستم
ز ان چهره کل دانه میسکنم
خویشمید بیکم زارم و در شستم
خوغم منور ز هفت آلودگی کن
می ایدم مکر که بر زبان و سلا
از نایب که خور تو اید میسکنم

انتقاسی لعل از یاد و بال کشم
دشمنه بدل خورم که غبار زان کشم

و نیز

صفا در جام سدر آرم شین
مکن زهر شام در دم در میسکنم
بیکم از جذب سحر گشته نازک رین
نکته کله مانع از غار سحر کشم
بازگشت نیک در عشق مکر و دگر است
من که سیمم هر آنرا سحر کشم
موی ز عاشق نه ز آینه شکر شستم
عشوی بویفت کن ز لعل کشم
طالب نیک میفشارم از ازل دانه

در این امروز را بر خون فردا کشم
می سکنم بوی گل دانه بشوم
چون شاربون کس از میسکنم
بوی منی سیم از جام بچسب
رونی فرازی داده بایست میسکنم
کرم نام تو را بدلم نور دیگر است
ورنه ملاک نعبه آواره شوم
کر از زبسم نو کفتم عجب است
دانه بلفاف نکازد میسکنم
طالب صفت نیرم جوا جوی شوق

ز نایب داده بایست میسکنم
بدل نامه شریک بر لب زرم
عجب در اگر در بنده نو کشم
نوبوستانی و کله هر آنچ زرم
ز آستین بغل من بد کشم
کنون که با تو شدم چندان شرم
در ساب و آینه خود شستم زرم
نه نور بافته بر دوزیا بر شستم
که بهر سر خورشید یکبار تو بزم
فون خوی ملنک دانه کس طالب

مکر جرج در آیم مکر خجست شستم
بکوبد یکا که می از جامت کوشم
در بر دوش تو ای افش کشم

شوریل گنیت شوق اگر ناله از فضل کد ارب جاموس کنم
بسکه خارج زینم نغمه بکوشی بکوش یاد گرفت حدیث تو فراموش کنم
بسکوی خیال تو جویم سلام باید اول که مدافع خود بکوشم
بادش غار چون بنده اگر نابهار حلقه جیم برون آرم و در کوشم

بند را شرط بود بند بیری طالب

نوزدهنار میا ساسن اگر کوشم کنم

ما که در زخم جانم شکرم در کام خوش نشخوار بهر خجتم
بش ناز بهر بر پروانه بر خدک در دست شعله کم سکار بختیم
از باجی میندی پرواز از آنکه جوشش کج فصل قرآن بال بستم
بیل حبس کل و پروانه با شمع مادر میاز بیل و پروانه کتریم
با آنکه نصف برده روی نموده چون بیک بکرم بنظر مکرریم

طالب چونم از و هوس در زمین شوق

در اعم ز فضل تو و غما خاک بر سرم
کوفت که کاف خونی بهل بستم بسیل کز شعله آتش کوشم
ای سسکلن آه ما حذر کین شعله از نفس تو معشقم
ما کام دشمن خیم را نسیب از محرومی طالع خود را بچشم
بشک عشق در کف ناسعوج تا با همان ز شعله او ابرو کشم

طالب بیک خورش صفیر کد ار

صد غنایب از فغان متعقل بستم

بکشتی از کد

کنیف و ار که در صومعه سکون دارم خون صد شعله شتابم دارم
چون کنم غبت و زینم غما می بند مر کج در خانه خوش به نشینم دارم
هر نفس بر دماغ زینت آید و سن متور از زرد و دل کف دارم
نه دهنم کفرم نقشبش این خند با جیل شنج و برین دارم
غنچه باغ مرا با تو بسم لغات بسکه آرزو یکا از ذوق کف دارم

طالب از جاک کر جان حکمید و

رشته بر که و ناله بسوز دارم

حر که رده بود ز خیال خود بستم هزار زمره در وصف حال خود بستم
فایم مایه کمال مناسبت بود سکا فهای قفس را سبیل خود بستم
فتره دل با بوزرب سلو ما بهر زه همت بر رخسار خود بستم
در اکک نهای موم و اری غن که من ذوق ششال او را خود بستم

بیکد و ناله با غم ملول شد طالب

به حکم صبر دل از قیل و قال خود بستم

سرا بر روح قدسم جگر دمنی دارم شعله شمع با دو کف ز شمع دارم
منم لذت شش را و کد کما که به بیکان دوستی با به چون کما
نظر بر جلوه نه منصفو کیت ام جو نام خانه عاشق و در شش دارم

دل صفت چون آینه هر نیکه طالب

بکلم صبر دین با بر غن من دشمنی دارم

چنان لغتی کرده باز هر کالم که کوشش کند نه در کار جام

خونخوری که ره کند در سپاهی
سحر راه کم کرد از زلفش
صبا بوی گل اردماغ گنج
شمیم و فای زین بر شام
بیم چون بطشکایت کشد
توان در دشت از صفای کلام
مرا از سرنمای ابا طالب

همین بس که خاک ره خاص و عام
ناله عالم کبر شد از زبانم
خط مهر خوشی بر لب لبون زخم
کر کنم وصف مستطون مددی
نوعه ناکه از سر این کار بود
که بین زد از بر آشتی از خشم
ذوق آسیدت بن که در دشت
غمه چون به کجا کشد با کز خونم
نور ویدی ت هم نه خصلت دهنم
اینکه من سوزن که از مکیه سوزنم
طالب از بس غم و درد و خون

هر زمان صفا که هر بار بر من زخم
کوته که خون در جان کشم
آل غم ام که زخم کشم بر لبم
خون لامت از لب خدا کشم
غم و شکر ز کشتن دشت راست
کو مشغی که جاک که بیان کشم
کو هر غشای که بید بید کرد
تا فصل دل ز خون نرکان کشم
این هم نوحه بر در دشت که بهو
کای طریقی بیان کشم
طالب بر مجلس می کشم
فضل از زانه من کشم

کوت که من خون را به خون کشم
رخسار غل از نقاب خون کشم
سیما و از صطرب آیم و در جا
دست از غشای من کشم
چون کوشش دل بختی نه غلبه
بر خون تو در جگر از خون کشم
نام ذوق را کردم جاشی کند
بیکان غم را از جگر از کوشم

طالب با که بر دکان خراب را
بر فک ز حجاب خاطر از کشم
بیکه در سحر و احوال از کشم
نقابهای عروسان تو کشم
زنا بدست حقیقت نظر کرد اینم
غمان وین دل ها بجا کشم
عبادت از دوطرف از خون از کشم
بکشور خود آید کشت کشم
خوشامدی که صفا بر بنا کام
نیاز خواهد و خط خط از کشم
بلاست حوصله کوهی که تو کشم
صراحی از می و می از کشم

حدیث نوحه میایان می کشم طالب
خوش ناک این قصه از کشم
ذوق نیکو در دل شو به کشم
مرحم که فز در زخم من کشم
از خوش خاشاک که قیام عار کشم
جمله دل کشتم و در سودا کشم
تیرا که بچند از غم ناله کشم
شعرت بخت خوشی از بر کشم
دماغ سودا خای از لعلها کشم
کوکب خود را بجای می کشم

طالب از در یافتن خط از کشم
خان دمان که ازین کشم

انگهی خواهد رفتل جام می زاده ام کو بر فکر تو واری و امین بجام
کر چه خاتم کنت کل میوای خند میوان از کم سید و کس سنا اده
نوبه میگردم ز بس کلف پیروزانم میگردم ز تو به منجی نه ذوق مادم
نیرا و دازم ساعه صلا و سکا کس کر چه با نرکان بخون از رو افتاده ام
ظاہر طالب حجب خوار آلوده صد دشت

لیک چون واکا دیم جو زو کر از اده ام
ششم غم بود انکه من ششم غم عشق شسته لاکه شرم ششم
اجل و بد زخمی زده فرو بسته من از بهر نشان نظری شایسته ششم
نه فلک بر سر کوب دلم در موت من کو نظری موج جایش ششم
یت نور نظری که نجای ای کاش نمرود زرم و یار شگ جایش ششم
که بل جلوه کست به نوا و کابیش فمت این سکه در شسته ششم

طالب الفضا باری دل میگویم
خند چون خانه هیز خورشید ششم
عذار عجله و رشک از کینه من غلط چنین انفعال در خورشید من غلط
بهای قفرا کوفه ساوین از غفلت بیک بهل و دل شکر بیک من غلط
منووم جو بلند ز خنده جمله عالم کون مانند جوهر بر من غلط
بصیرت من غلبه بر خود ساکن آری سرنگ کو هر آلوده ترو بر من غلط
ز چندین قول مطرب از منی ششم طالب
کنون از یک نوا بیل تصویر من غلط

فغان که در جرم

فغان که در جرم شوق خسته کستم نوا ای سوز لب مانم زبان کستم
سیر کی زری میبد ذوق یال بود بهار مانده آما ده خزان کستم
ز این کس کس خنجر زای هست جو زخم شسته لبان سیر زبان کستم
بصوفیانه ادراکی که نر از این کر سینه کینیات این و آن کستم
بکسوری که مکنه اده کان فلک ده چه ز نر بود که من خرد و دما کستم
ز جلو بای نوار شش خورشید بیدم جو مهر کوی کر پیا آسمان کستم
نفوذ نموده رون داده ام ز لب طالب

بهر زده فصل نماند زبان کستم
کجاست عشق که در مایه ذوق در بندم به خون فست لعل دیده لک ز بندم
کلبه فصل کجا بدست طبع است که ام در بکشم که ام در بندم
از زنا که من دور و من بجا رسد مشعل ز برین نخله شرم بندم
نه از نور جوهر و نه طایفه که این در ا ز طره نو کیشم مشک ز بندم
بدست کرمی سر خیمه ششم حشر ز سینه دام که جاک و جاک بندم
ز من نو مکر طالب کجا شدم ز ناز خیال موی میا نو در کمر بندم
دل از هوای حذر بر کر فضا طالب

بیارمت کرد اولین سفر بندم
منم که دل زده از جگر کل کوسم لب کزین ترا و در باغ اوسم
کسته خاطر ام از هر چه شاد شد چه باس کستم از کاشتا باوسم
سبه پلاسی اغان شوق فرخ شتا ز ناز بوفلم و لباس کوسم

که بطلک خاطر است در نه رخت هوای فکرت زانج کاسم
هزار سنند غم شب هرگز دو پرهن غرق نهرم نذر فاقوم
ز تنگ خمیت ای حرج لیه غفلت هنوز در نظرت ثبت قدر محسوم
نماند مشرب با جی شنیدم طالب

مذاق تشنه خجکبار ناکوسم
بکره هوس روزان غم نشودیم بلوی کل آغوش صانع نشودیم
در کلبه خوشتر بر وانه کراں لور زانروزه از نور چراغی نشودیم
چند نکل از نال عاقلان سکه کوخت از زبانی نشودیم
چند آنکه طلب سبب روشن مهر روز بر روی دیده دگر نشودیم
طالب بس هر موی شطاطی نطکت
وز کم شد کالاهه سر غم نشودیم

آسودگان از میان نوبی بنم هزاران نظر مستی زان بوم
ساعتی که کل از طرف آتوم بدیدم کنون رفص صبر نو که کار نشودیم
به طفل غنچه در یک برهن لیدام بر ز او سیه داف غنچه نشودیم
نسیم غیرت حق در دست خاک نشنا بنابر اغنچه حب خند از نو نشودیم
هر دم خویش را با محبتش اری غم کز عیش رسد دینی از نو نشودیم
زبان از نو نشود که نو که چون کنم طالب
صبا که شوخ نازد بر کشتن از نو نشودیم

بغیث هم دل از ارغبار رفته دیدم کل چمن نسیم و خوش اسکنه دیدم

نسخه

صبح همدای بند کوی شهر خیری ز بند نای بند نیست و نهفته دیدم
ز عهد کوهر صبح دو چشم کوش کوشم که نمیشد میان کوه نهفته دیدم
دینی رفت که آتوم ناز نماند بعد سوخی او چشم نهفته دیدم
ز جرم فاش و هم کام دل مشرب طالب
که فیض غم جوار طاعت نهفته دیدم

خوشبختی است که در دوش اوزم کشتن کای نشی ز جرم نهفته دیدم
کجاست صحرای غم که سواد کجاست زبانت خیم نازک ساری با غم دیدم
یکمی صید را می شنیم که قیام که در زلف کند آرد بسی غم دیدم
دکان کوه در غم بنه کیم عاقلان کس از خیمه الماس نشی غم دیدم
ز دام انیکر نای یافتیم نیک دیدم نه سر در جیب ام نه هر کار از دام
نفس در سینه طالب بقرن نشی غم دیدم

که فصل آتشین بخاله سوز در لب زارم
بیا که باب دل آتشین بنم نوا طعنه جگر در دمان دماغ بنم
بجای کوه کوه کوه تهر اربابیه خار بریم بکند باد صحن باغ بنم
کلام در طلب نای از اسب نه ایم عطسه سر در ره دماغ بنم
براه کلبه ماست با نریند بیا چراغ و در در چراغ بنم
نماند زوجه ازین بیکلایا طالب

که کوشش جذب از بر صغیر دایم
نبن چمن در هوش افغان میروم با شکوه غلب بنام میروم

نعل روی اردم دل در خیال زان چو زلف و دلیج میروم
 بکر جان دل و دامن بستم نعل کز و کل فتنان میروم
 کز تکراری نو کسب کیست باجراختهای خندان میروم
 نکست از کلن حسان نهفته من ز کوی دوست زانسان میروم
 طالب آسایم خیران فنان
 نمانه بنداری که آسان میروم

کو خون کز شه دشت لاف میروم چون جفا اسک مجنون شاعر میروم
 نامه برد ازیم یکبار ز خط افتد آتش در جان ملا و ملایک میروم
 بش کفر است باس خاطر و اندیشه کفر کاسه کرد با بود خور میروم
 ما خرم بوشان عت حله سوختیم نشتر از سوی باس غولش میروم
 در جهالت کشت کز نیش خواجور بعد ازین شاید که استغفار میروم
 جام ملک جان بکف داریم طالب جان لال

شاید از بر ساغر خورشید باز میروم
 فدا میروم ز تن زخم بر لای زخم مایی تیغ تو ام غم دور میروم
 سوزنی خواهم جوهر کان الماس تابو ارم خدای میهن از بر زخم
 لب نیالاید بال و نعل در شنگ زخمی نازم کشت استغفار میروم
 موی خون آلود بر افراسیاب کز نیش میست خمر کان زخم و طحال میروم
 خمره حل کرده باید تا کز در کام رش نیر و الماس کج سارم دایا میروم
 جنگ از دهنده با نیش کز نیش غیر خمر خند کان استغفار میروم

از این نیت

کز این میراث بل از ناز را کونک و نال زین و از غمها خشم

شب که در دیده بر روی میروم قتل کان و کشت که میروم
 بیکر این سفید آب از ناز و غم سر مشایخ بخت میروم
 در دیو و پری بهلم غم غمی کشته آیین بغل میروم
 صد نشت که آینه زد که مرا کوه از کوه ابروی میروم
 کلفسان کز مثل من عت میروست ناسایم که پان میروم
 طالب از کله او میس نظر زک است

تا الصید حیدر از راه نظر میروم
 منم ز جود کوشه بر میروم عطر ز جود است آن میروم
 مانند کوه کوشه شبنم بهونیک خبر و رخسار آن کوشه بر میروم
 طرقت که با خود میروند شبنم در راه صبا میروم
 عظم عکس مجلسی طره کا کل در بزم عروسانه کاش میروم
 مرطعل مخوان طفل دست غم کر بر میروم و زانو میروم
 طالب دل صغری غم جاسته از می

بغی بر ریش می میروم
 سب جو بخت زلف زلف تو سکه که بهوش میروم
 منع کفار رسم داد بخاک راز موبو حلقه بکوشن میروم
 هر کجا عشق کجایا کشت بود نه بفرموده دل عاشق میروم

بغش و دوش بخت بودم نه حال همه و گشت برو دوشم آغوشم

طالب سوخته بودم بکام سینه فروش

شکر کاینک بجهت زندقه نوشتم

تایانوام بگوشت خود در گشتم غلطان جو موج بر سر در با شتم

آشوب کاکلیت مغرم مجبار کرجون و مانع زلف بر لب نشو شتم

چشم بر نغمه محروم سباز از دیک جوشش کام مبد شتم

مجنون عشق سازه بلا شدم که فارغ ز غشومای هر بخت شتم

بهلوی زن سبک لختش زنت بر نوک خار خاله طرازیه مفر شتم

عظیم عین برست که برکش ز کار با خلق نیتیه جونیای شتم

طالب نمیرست بمغرم و بر لبساط

کمر خادمان مجلس سلطان می شتم

مال بچن طره تسلیم میدادم جندین ابد را بیکایم میدادم

کسوت با حرام کرا اینم تاج فقر خاشخون فسر و دهم میدادم

نیکاملاک نشو و ناریش اب آیه بختل قامت تعظیم میدادم

از بست فطرت که در برم آینه بر خوب عقل کل را تقدیم میدادم

کر عارت تابی است با غم زول مشک بود و فرار بدم میدادم

مار ادای مقید زلف و جودیت جانیم و بوسه بر لب میدادم

طالب سنا کواری خون بیکایم خور

بفرط کائنات کوشتنم میدادم

بنده

شب جبران نور خاک جوشتم رشک خویشم ز دیده کرمان غلطم

زین که ماند بخت زلف خواج شتم همه تن سرشوم اندر ره جو کا غلطم

موی در بکرم انور که نین مکر تیغ کربلطم همه بر خار غیلان غلطم

ست بر فرش کل لاله جفا غلطم من شب جبر نو برشته آن غلطم

همه ز طشت دیا گشتم یک طاعت بخت آن کو که در آغوشم غلطم

ای ماه خجال نو ابو سطر از شتم وقف هر غم زار نو فرشت نیاز تو

تا جلوه کاه شمس نو سندر رشک ابرو نیست و نام دیدن فرار شتم

دیدن هر جسم نو و الا نیت منت بجان حمله اغصان نغم شتم

چشم از نو غایبانه بر داشت سوزی اشک مد و بکوشش گفت از شتم

بر نو راقب خیال نو شکست بر آستان بره کن میا شتم

طالب جگر بخت مرکان فسر دوشتم

چون تقه دمان نو باند بخت شتم

ما سر عشق فراق غم انجمن ایم دل جو فاقوس بطاق الم و خیم

چه قطر آب دهم از کل خست وجود ماکه در دامن زلف الم او خیم

عذر باطل بر فهای بان تواریت با جود دامن الهی او خیم

مجلا بجهت جبر و شان هر معیم که چه ز ناز به لب سخن او خیم

عرقال سر مرکان جو خجود می کنم رشک خویشم که از نغم غم او خیم

نرم سلسله صفت دل خوشتم که بوی بی زبان قلم او خیم

کر شود خاک پاکت معطر
ما که در زلف حدوث قدم نهادیم

ندم عمر دگر از چمن پیش خجدم
بر کوشه دستار کشی ندیدم
دست و هوا بر کل از سواد
ما سبزه و شان برج برین بیدار
با آنکه بجز از جهان طایر عظم
هر که بر بال سحر نوزیدیم
زین هم که با طفتش نام نماند
مردم وز دل نا درک انگیزیدیم
چون میوه سبز زده از زلف نامی
بمردم در دست بیدیدیم
بازیمه شادیم که از شادی ایام
صدنا ز حطال بیا زین خجدم

هر خجده بر دل افتاده ام
خوشحان مناز که غافل فدا دهم
دو دو چراغ است که از فروغ بخت
با دو دو کعبه مقابل فدا دهم
طخت طبر زدم که بیکر استامند
در یک خط زهر ملاه بل فدا دهم
هر که ز کج صومعه است بیکر دهم
ز انصوی لا مکان دوسه تل فدا دهم
من که بخت شوم طوافم خد رسید
برن بختیسم که بخت فدا دهم

طالب ثبات حمله بوییم بخت جفت

نیز نرم و لیک شمر دل فدا دهم
عمر نماند که هر مرغ ازین تر فدا دهم
کر بوزیم جو عود بجز خوشی است
ما که بر شش دل از زده اند فدا دهم
آفت مرزعه کول و لیک جان است
بر قمار بزم خجده فدا دهم

نماند

بیا زخم زده ان جنت ام افتر
ای بسا بجه که در دیده سوز دهم
طالب آتش بوشن غول بجیست

سفر خجده که بر کوشه کلن زده ام
کوه صبا کرد این کافش کشم
جان رفتن ز بسا بیا امده است
کود و روزی صبر کن فکر مهج
خاطره شفته دارم ز دور درده
بر دل جفت نم بر بخت کشم
کر را موری نه بر باد اندر
دست ممت بر بخت سلیمان کشم
تا بر قصه ام دل از طافت حرم فدا
بگذرم بر صحن نام غش کشم
طالب از حد میرود ز پیر و یار کشم

کفر کردم رخنه ز نامویش کشم

چون نوبی عارضت کهر برده کشم
جوی غرق روان جبین کشم
در آتش بود که با آب رو کشم
نیا که تو شمع کز دهن کشم
شبهانته وی یو ا کوئی
با جهره جوگاه را با جذب کشم
بر مرد و کانت او من کان کشم
نرم ایدم که خفته آن کار کشم
موی سفید انهم به جاده
اورا که خضاب ز بخت سیه کشم

طالب زهره ام کل احلام کشم

چون با دمان دیده با بوس کشم
سعد از حوضه شام کشم
انصاف بین که آید با شوفر
در راه دوست اهل خوش کشم

از باغ خلک سینه دلکش است این سرو سبز زلفش نام کرده ام
 همان یکدور زده ایست حیف این آه سر در انقباض نام کرده ام
 طالب اگر پیش هر غنای گرفته اید
 خفته ام و بال کس نام کرده ام
 چمن گل حشرت باغ دارم سوسوی غم در باغ دل دارم
 دمی صحنیت اهل وفا نیم حرم همیشه بیک غم در باغ دل دارم
 شمع دیده اگر آستین زلفش که زرد از من نه کان جگر نام کرده ام
 خزار سپید و زرد بوی باغ فتنه ز خیزش خون در باغ دل دارم
 کجاست که بیکدور دیده بر د این است که در باغ دل دارم
 جهانیان همه فتنه کلانم منم که بوی باغ دل دارم
 زیاده وصل سر آید بی نوم طالب
 چه دمنیت که من باغ دل دارم
 راه تو بیدت و غنا بیدم در قدم ملک و ان بیدم
 در سفر روی نظر سوی است بیروم اما گران بیروم
 تازه بهاری تو چمن جای است با من که من سحر خیزان بیدم
 بای نه و جانب رفتن غم از دمیدم از غم و غم بیروم
 تا بچمن از بوی دوست همچو صبا در فصل کنان بیروم
 شیوه رفتار بود خاصه من فیه همچو کان بیروم
 دوق سفرین که مایه ای سخی تا زده فرود و همان بیروم

باز جوی طلب

۱۶۵
 باز جوی طلب بچها آدم باز صید با آه سر بیروم
 رفتم که در چمن گلستان کنم گلونه بهار بخون خزان کنم
 بای جوی بیروم زار و بیا کار بوسی و می و سر آستان
 یوسف سرین قدم آستان است حاشا زین ملک تا فصل کان
 بر شاخ گل رجاء نشسته ام به عجب اشارت کند آستان
 احشادوت در غم من نیست من پیران که از بار بستان
 آشفته سازم که زلف تا به موی منو شانه موی میان کنم
 نهاده درون سینه خیال قدر را چون تخیل شایه آید غم جان کنم
 طالب رسید وقت چمن لطف را
 وقف شایه روهانیان کنم
 گرفت در طایفه اکسین آیین است سینه جوانیه و آیین
 روانه در نفس نشین محبس در ایتان بهمه در سینه در آیین
 ای شعله زار عارض تو که چمن گل که روزگار بخت جانم
 خوشبید جرمه برونه ای و زده و سر و غم و جان تو که کار
 در چمن و ماه قد کادو عشق چون رخسار خوشی ای شکار
 طالب خیال رو بر نو در سینه نشین است
 تا فیضه بار و زکل بوی شایه حسن

ثبت باد آن ارشاد جان / کز بدست ناله کان بزرگان
 از آن در خوشی حیدر کام / که در دل حشر کرد از زلف جان
 هم آغوشند در عهد فرقت / شکاف امین جا که کربان
 کجا بکشتن سببه ناکل / شود خاری بچشم غمخیزان
 خرامان از در بستاند روی / که با در کلان در سربستان
 از آن عارض کلانی بجز این / که استغفار نذر بر آب جویان
 نمک بر زخم طالبان / از آن شهید
 که بر روی در آغوش نکند /
 به روی نومید برون / کل بوی نومید برون
 میت با طاق ابرو تو کس / روی ایمان ز فیه جان
 جور کن جور زانکه در بیست / صبح را که کان بچشید
 کوشش کن که قول نا صحر / از شنیدن برت نشیند
 از من نشاند آستین خیال / وز میمان عرش بخشد
 فخر طالب کن بخت شعر /
 که به از گفتن نهان
 نو بهارم دارم آید و آید / از جوم من بکشد دست سحرین
 نیمم و سیر و یک جزو یک / اینجا به بلوه صله بچشید
 ناله هر مو برین سینه ز کلف بهار / میخند کل سحرین با سحرین
 بر من بر آستین در دضم نهان / از غلو کور دارم برین سحرین

در بیم دل نغمه بیدار / کردیم عهد تازه میان بی نیاز
 کونه قمار است ارباب رزمین / بر بار بوسه و آغوش نیاز
 کونه قمار است ارباب رزمین / بر بار بوسه و آغوش نیاز
 مطرب کز ناله بار است بود / کاش بینه وز در دهن ساز
 کوشی بنمونه سخی طالب / کج باز
 خون تیرا و در لب نشین / از آن
 در بر روانه زدی شمع / فتنه حشری حسن کوزیر کو
 و غل صحبت فردا اگر بی / وصل چو تیرا و عهد امروز کو
 بد فنا و دل با شوم از ابروی حسن / عشق چون بکشد آرد که ناری کو
 عیبی روغن دلی ابرویش / ما فدا و زنده ایم کفر و زور کو
 معرفت سوز لبیست بکار / ان طالب
 لیک در هر دو جهان معرفت / آموزر کو
 بنیم عهد با کل سینه تازه / کشیم عهد لب بکشتن تازه
 این نیکو چون کشیم سینه / و بیم در چرخ بجان تازه
 از جان در ساعی کشیم / اکنون که با فتنه زو سینه تازه
 دل به تکلف از سر شان فدا بود / باز شصت ندر شان تازه
 رفت انکه دست سینه کل جا / هر خط دست با کربان تازه
 اکنون به یار و کرم سیکت / این دست از سینه آگاه تازه
 زین در نهان نعل کاف که است / هر ساعی شدن کفشان تازه

دل طموت و ملت و این کهنه را
از اعتماد دولت و ملت با ناز
دین نوی گرفته و ایام تازه
مردوح تازه و شاعر تازه

دل معرفت و دسترس نهای
جراغ انجمن عارفان فدای
جبرسن بندگی که ره خط است
جو باران فیه در دست کم صبر
دل چفت عشقی زنده بود
شکست نشسته کرد و بوی پای

خدا ایست لطف خفته زهر عیانم
فلک اسود کاس و از راضی
زخیل ناله و وزخ عیانم و جویای
سوار خیمه از که در بارگاهم ده
جراحتگاه که گشت بر نهادم
کرسان تدر و دم جلوه در حکم عیانم
شبا اف دهم بر تیر اوت کر شد
بیان زلف محبت که از رخ تو بام
خوف از تو بکند و این نشسته زهر است
مرا هم من خنجره ز من ز شعله عیانم
به مویش که بر دلم در کلو طالب

کر آن بار سرش که بید و دوش سجده
بخاک برین که در این نهای
بهار انک که بکشد ز نه نای
تبر زبانی شمع سوخته نهای
بنامه روی خود بر لاله بکین
زکات تنگ یار شکفتن نهای
کره ز دل انجمن غنچه شد اکل حور
زکات تنگ یار شکفتن نهای
مرفاعل موسس نه و دونه خنجر
سنان خنجره نو که نو نهای

بانه

بانه سبک طرف بر فیه بکین
کلاه کوشه بر فیه نهای
زبان نغمه کوشه بیک طالب
نوعم لپی کتب طریش بوی نهای

ای خاک فضا که چو کل بر نهای
از سر نشانی که نو نهای
ای شاد بر دنیا بشت هر بار
دارم طلبت بر این نهای
در طاعت ای جمع نغمه فروغی
کویا نو هم از سبک اختری
نما که طلب به و مان از تو بام
آخونه نو این از زمان نو نهای
ای جنس بر چون نو نغمه بکین
عیب نو عینت که در کوشه نهای
هاتین تیره جو راغ دل خوشیم
ای صیقل نو نغمه نو نهای
ای بر زخم جسم طلب نگر عار
هر چند و این نغمه نهای

خون سر زین که در کوشه نهای
صدکار و این نغمه هر سو نهای
برواز که چنانکه اگر کوشه نهای
بال فرشته خنجره نهای
دل طرف نغمه تنگ بود در کوشه
چشم جمال عینت هر سو نهای
بال مندرت کف و چرخ نهای
بر شاخسار شعله خنجره نهای
دل طرف نغمه تنگ بود در کوشه
حسن جمال یار کمر عینت نهای
طالب رسیدن خون کوشه نهای

بر صفحه خرد نظر امتحان نهای
کلر فتنه ساز دل از خورشید نهای
در عطفه شراره شراره نهای

بفرستد یاروی ترکان طراز
دستی بر لعل ماهوی کمرشی
رنگ درون فکاک کلش ارم
ورنه باب ورنه ارم کشی
از مکن نشسته در کف نغمه
خزطه نسیم نیلر شوشی
بر دیک خوش خام نو نهانی می
بهرم اگر مشکلی افروشی
گلک اغنان کف برون ای ملک
دیگر نه ابلقی تو خوشم بشی

طالب شراب میکند روح در نما

عشق نصیب جام کند روح پیشی

ای دل افشای کبک
تقل خبیه که هر کس
بعضی بر کوک نشانی
چون شب یاد فرمندی
شعله در تارک جان بیهیاز
سیر زینت افروندی
مار دوست بخوابه دل
لب بر یوزه کوکری

عطر جان کرمی که سوخته را

جامه از نکست غنچه کشت را

کفر اسلام بکشتن شیمی
سجده بر سر ناز قدم بایستی
طریقه از روی عبارت نبی روز
مغشوب صفی رخا حرم بایستی
کینفس در دیکه مصیبت
دست عیش باندازه هم بایستی
تادان غم از شوق قفا در شوق
خجسته در خم ابروی صمیم بایستی
چاکر خالصه را سعادت تو در
نامه مخصوصه الان هم بایستی
نامه عمر بر نطق کند عین را
در خور طراست طایف بایستی

دلایز

۱۶۸

دل نیست بخیر آینه بای وجود
سر کوی که بنامم بایستی
سوره بوست جهان در نه بزم
مهر بر دهر کشتن ارم بایستی
در خور حالت اگر قدر زود بی

یکجه جاده نو بر بندم بایستی

منت الغزلت

ابوطالبی

رجب

ای روی نورنگ وی بستان
ای عکس نوبه جان
هر شکله از خیال رویت
دارم خورشید در کپ
هر صیدم از نسیم زلفت
دارم کلزار در کشت
از نسیم لب جان بخت
منت عرق آب حیات
آن خالکیت زان کوی
غشته بخون در دمنده
عمریت که بهر زخم توفیق
جسم همین جسد در جان
تا چند ز رو بر ناز بایستی
در برده جور از خوشنهیان
رخ بخت بزند عشق
خورشید بخت بهر بدمان

باروی تونه نقاب نکشود چنان از رخ آفتاب نکشود

لعل تو فلکند در زمین شور

زان چشمه نوش چشم بدور

از دیده غم شیرین بوی در بر دانه نور بادستور

در هر طور است هزار کوی در هر دهر است هزار کوی

آن غم در صد هزار شمع این سینه در صد هزار شمع

بنور حشمت همیشه تا صبح خلوت که او جو خلوت کور

با آنکه ز آه سرد دارم در سینه هزار شمع کافور

یک بر تو از ان عذار بخت نازم نور بر سر نور

و آنکه سازم چراغ جارا روشن زان برق خورشید

بنور تو منبره روزگارم

از سرباهی شام مارم

زان غم که او محیط حشمت در شرح دلم زبان زبونت

از لاله زخم زان بخت کین دل داغ دوست جونت

در سینه ز باد تحلیفت صد شعله کین شمع زبونت

عریان بدغم که زبونت بهر امیخت و از کونست

کلاوی روی من شکست نبر کلام من زبونت

با دیده خوفشان سازم کین شمع ام سر کونست

یکم نسکین شکست سازم سیاه که چه یسکونست

کطوفانم

کطوفانم ز دیده خیرد کس آب بر آتشم نریزد

کین چشم آتش زبانی

چون دین خود سرور و شاد

بانا و ک دوست همیشگی

چون کینه بدیدم خاک کویم

با سینه خوش شعله زاری

این جمله ز بخت و از کونست

چون غم لاله سر خوش است

دیده دل خوش بر خندگی

جان حشمت میان سینه من

کرا آه کشم زبان بسوزد

این شعله از ان دخال بسوزد

هر چند غم ز روزگارم در دیده کائنات خارم

کرسه ندانم زبانی تمام در کام ز ما نرسد مارم

من از بزم چای و روز تار یک دل و سر شک بارم

من بجز غم حرامم عمر غلطی بر خاک بخت دارم

از فحش اشک کلماتم وز لاله داغ لاله زارم

لب تشنه جوینده سیرم حسرت زده کل فرارم

این جمله ز بخت و از کونست میگویم و سر مسکندارم

چون دست ز آستین تو آید
 است که چاره ندهد ارم
 طالب زین لب باغم
 دیگر زین کف کوثر دم
 چون دست ز آستین تو آید
 خرم بر خونه چشمت آید
 از سرم کف محاب فیل
 و ایم از چشم تو آید
 طبعم ز کنایه چشمت
 بر خاک در سیمین تو آید
 بر لب آب سیر و سس کلک
 بر صفحه سودا چشمت آید
 دی که روی پنجین دیدم
 که گشت نامش بر گوش
 همه که کان برین در بر
 همه رو باه پوست بر گوش
 همه بسیم قفل را خاشاک
 همه طوفان مرک اسیر گوش
 از دمن باد مغز بلبله باش
 و ز جگر تاروت نریزه باش
 سرشان زیر با سیمین دست
 کف دست با سیمین گوش
 همه که کان ده یک بخواب
 خفته اما به سست سر گوش
 آلت لطف بر کف ده است
 با هزاران زبان چو شام گوش
 همچو این قوم که در میسریت
 لب که بای طبع جوش
 شتر جند برید نهیم
 بر دل این خزان ز حمله گوش
 زین نوا سیم غرض شقت
 ورنه این نغمه شوق گوش

کجاست

استخوان پوش بر کبی ارم
 که سراز سیمای برون آرد
 خوشچکان موش که دوشش
 از کف کربها برون آرد
 با چنین ضعف معده با اوست
 که دمار از کبی برون آرد
 آنچنان ضعف بر غلب
 که نف با عصا برون آرد
 عنکبوت از طوبی کشش
 لطف با هوا برون آرد
 آتش بر معده آتش کلک آبی
 چون دم آرد ما برون آرد
 دو جهان که کند کام و سوز
 نف با شتاب برون آرد
 جذب امواجش که گاهی سا
 از دم کفر برون آرد
 نارسا که دست نتواند
 که سراز جیب پا برون آرد
 ورنه هر دم ز منت سفل
 نیم هضم غذا برون آرد
 غرضش آرد دیگر که از سر درو
 سبزه شهاب برون آرد
 از نیزه را با بخند آب نفس
 از حقیقت می برون آرد
 جمع کل فرشتان آروغی
 که از اسلاید برون آرد
 چون نکای ز کز خانه ششم
 بهر جذب غذا برون آرد
 سبب افکاش سر لفظ
 دیده اش از قفا برون آرد
 طالب منم که ز منم فردا کون
 دل از زبان بدید ادراک که گاه ام
 هر که بسوگو کوشه بسوگو دهام
 خون در عروق با غم افلا که گاه ام
 آن نفس که غم ادراک بهم دید
 من به ستم زده در خاک که گاه ام

هر که شود دام نظم نیازد / در طبعش شود اما کلام
 با صد کلاه کوشه سر اهل شوق با / لب نشسته ز بارت دوا کلام
 صدره بکاوشش نه خفاي خوش / شربان فضا حرکت ناکرده ام
 در اول امتحانی روزگار / چو چند آن خریز با کرده ام
 آن زاهدان سوخته خود و فرس / در حبس بجهنم ناکرده ام
 آن عارفان سوخته دل ناله کوش / در زیر حله هر چه خاک کرده ام
 اکنون با شیشه فردون بیا / بچا کردن افغی سخا کرده ام
 بخواست حکم صدر ز این لب / هر جا که نفس بر دکانا کرده ام
 در بردنایین انگکان سوز / بوشش شمع نظر ناکرده ام
 با آنکه در مضایح صورت وجود / چندین نیز از نقش هم سنگا کرده ام
 آسوده ام ز نیت آسوده طرا / کین جمله را بدین سخا کرده ام

خدا بکنا از آن شخص دولت را / بر آستان تو وقت بوسه می چین
 تو آن سهر بکایا که شخص عتلا / نهاد حکم ترا عقل کل گشت ممکن
 زمانه مرد کل و غم خیز صرخه / که گاه مهر زدن می طرازد شکین
 بدور عدل تو با تقاسم آید / بموم شعله در آغوش لاله زین
 منجی شمسار و بر کف طایلا / اگر اشاره کنی سر کنی کجی کین
 زبانه ارباب دیده در زبونی / رکاب غم تو آن آستان خاکی
 درین روشن با خیرم آن تاخیر / برون زرد از در آید غم خاکی

عنان کشد

عنان کشد که آن نقشهای لکش / چو بچ بیهوش است او بر خاکین
 نشان نعل مندر از روی قیاس / بخت ناصیه حاصل کند ز روی
 بجا که بای تو کس چه بود خیر / و کر تو آینه در نیمه غمین
 ادب کو هست کین حذر اگر نماند / بخشیم خودی خجالت بکین
 کنون سر و کبریا فکر زده غوطه / کلاه کوشه اندیشه در کین
 همیشه متفرق بود نبات انش / ترا غنا طرب لجمع جلین

طالب آما ده شو که کوه بیض / بر لب زبان بختانی
 نور حسنی و نایب جبراع / ماهتاب از کنان بختانی
 در شای کرمکان حب / آبروی زبان بختانی
 هر که را دشمنه بر جگر آید / کورش از دمان بختانی
 سینه را که دشمنه در کار / زلف روحانیا بختانی
 این خوش اندم که دم خوش / طرح آه و فغان بختانی
 فدایان چون بجا که بگویند / کرد از بالشان بختانی
 صبح چون خان و مان اینم / بوسه از بوسان بختانی
 کز غبار پی زو اینم / بر جگر سخا بختانی
 هر زمان از لبس بگویند / عطر کاروان بختانی
 کل دگر بیا در تیش / عرق مهر و کان بختانی
 چون تخریب خانه عملش / کلک رهنمون بختانی

خون غصباغسان پفنا

شام از سبب انتظام دارد
آن قضاصولی که گاه صفا
فوج سراز ساخت ربد
هر اگر بدن سرانه از بی
خون نویسر و ان پفنا
خون نویسر و ان پفنا
محو بر که خزان پفنا
موش از نا فجان پفنا
خون نویسر و ان پفنا
تاب در زلفسان پفنا
ز ابلیس است پفنا
ز ابروان کمان پفنا
خون نویسر و ان پفنا
نوش در وی جان پفنا
از سام بیان پفنا
منهد غرب اللسان پفنا
از جبین زبان پفنا
نغمه خوشحکان پفنا
که بهین استان پفنا
ای حباب از شکر و نرغیض
رنگ فرمای نهفت حی
شعله کو سبب که جلاوت
بیانست که تیرد انجمن
خون لعل خشت کزین
در در بکادن فرست مرا
زان متاع طر فرست مرا
لاکه ساز و دهن فرست مرا
شعینا لکن فرست مرا
خال مشک ختن فرست مرا

میدار

خند و بی خند نه یار و با
صنم شمارا بر ستارم
مردم چشم پیکمان عیسی
همه سبب کفن فرست مرا
سجده بر من فرست مرا
انچه کفن بر من فرست مرا
خدا ای که در رسم رای
غبار کو نو کز فیض معاد
فلک بجهت تو خجسته قطع
بهر توان از رن متاع خندانیت
به در حفظ و اطفال دهر پاسبان
سود خیال تو بجا که در نظام
نوعی از زنده و نه زمان نصیحت
فلک بدو نو کز خلق اراد
بوی طوبی بوی گل کسب
کز خنهای ملاک از نو تک پاید
ز خلق نو کز جلوه برداشتی
نمونه بود از خلق حلقه است
تبارک ازین آفرین طلیعت
فلک جنابا بانه حدیث میراث
مراد ازین همه نصیحت الی کمال
چشم غوطه و بر سر کتب پیکر
بیاض و بره انگر کت کز نموده
که محو بدید برین نو کز ملک خود
که کس میل تصور کند بریده کو
کنند جای هر کشت شتر ز نو
چشم و دم قدم بود از کز کرد
ببند کشته لوی لایط خود
هر آنچه بس کز فرزند و داد
تیار که شده تا رطبیع ظهور
ز نوش خند تبار بر حلقه خود
رخ نیاز تبار بر حلقه منظور
چو نهر و موج شتر جلا دل
که برده آب رخ بچرخاوه جو
اجازتیا که کنم حرف مرده کو
نقص صورت ازین خاک لارم مجرب

برشته

غبار خنک کوبیده مهر می کشد / بستان بفرست تا جاده نود
 غبار حشمت کوبیده مهر می کشد / بستان سفر رهنمان ماه نود
 جحش حشمت آن فتنه می کشد / بجای حشمت و دردم زین لاری نود
 کز ناله صله خاطرات و بیدار / بدان کز ناله چه سازم ملاطفت نود
 دگر در بن ناله بوی خوش / هزار طبع جان کنان و فدا نود
 جوهر حشمت لاله مهر می کشد / که چنین ابروی دست تو بخت نود
 بخت بود اما زنده است کلام / بنام نامی ارباب کز ناله نود
 تا ز غم که مشهور بنام نوباد / چه در امان غمت چه در ناله نود

بطاعت خونی لم چه می کشد / همیشه بود سخن در آن نکته خفا نود
 سخن سحر از زبان باد و خورشید / چه قصص ازین که بود و چه ناله نود
 اگر بدین سینه خونی از بهل / بعد از یک گفت بجز خوش خفا نود
 خموشیم ملال ز لطف خاشاک ویا / زبانک ز ناله بود بیل گن خفا نود
 بغیر باد که خفاش همیشه ز ناله / می کشد نفسش با ناله خفا نود

ابا سوده صفایا کز ناله / کلاه کشته اندیشه است ناله
 ز شوق روح نور بطن پاکوی / زبان خفاش کز ناله ناله
 جحش جحش بر ناله ناله / ظهور و غیبت کز ناله ناله

بیاوردن

بجای دیده که امروز نام نود / کمو که کمال طبع ز ناله ناله
 تمام عمره خدمت و لیک حجاب / تمام عمره خدمت و لیک حجاب
 بدست کز ناله کز ناله / بدست کز ناله کز ناله
 در با کفایت عیدی جلا نود / کز ناله از خانه بخون ناله نود
 کز ناله ناله ناله ناله / کز ناله ناله ناله ناله
 الفصه ناله
 الفصه ناله ناله ناله / کز ناله ناله ناله ناله
 صاحب کز ناله ناله ناله / کز ناله ناله ناله ناله

ناله ناله

ای مطیع روی نوذیده شری / بر سینه بخون اشک ناله ناله
 بیه که موزد از ناله ناله / بیه که موزد از ناله ناله

روزی که بگر کن نشیند کشت / بیل نود از سینه خفا ناله ناله
 میراث کل لاله ناله ناله / رکن از نو و ناله ناله ناله

آزاده شوز که از زده دلم وز روی تو عجب خودم
 زین پیش خجالتیم که درین دور خود از گشته نکرده خودم
 دور از تو خیال خودم شود بسایه غلام ضعیفم
 کز آن تو پیشتر من دیده خویش بنای فلک شیشه کلام شود
 طالب نفسی سوار ادر باب برورده کشت و صبر سارباب
 الماس در استنجم داری آغوش کش ده ز غم سارباب
 طالب نه با نظر من کیفیت ناز در سرش من
 در کلبه خود قطره کن از دوا خورشید و آفتاب خفا من
 رخس خشم کز آن لب من زاز و که نو آموز خرم
 ناخته بود که خشمم دورم سرخوش طبعیت که خشمم
 صد که کشت خفا کشت رضوان کل عیش خشت
 بت رنجه بر نوره خشت مشی غم کشت و جلا کشت

عاشق

عاشق شده را چو کار کارد باید که خودی مهر بدل کند
 بهر فاقه کش که منظور جان خواهد که در ساق کارد
 هشت بقیه میل سر کوب خودم به آب نه طوطی سخن انجم
 با حسن حسن باغبان کارم در باغ طبع کل خودم
 غم همه در نهیه شکیر است اما چه کنم که بهی ز بیکر است
 در راه طلب کسی که کلامم نوسین زدی که یار کلام
 ای بانه از لطف تو لطیفی احی از خوان غمت باختری
 بر فیض شمع باغ قدسی کج بر غنچه دلالت او بی غم کدیری
 در کشور دل نایب من آرام و قرار خفا نایب
 خوش مصطرب نفس جان بدید نریمان نفس لیل البسات
 طالب کل کشت شمع سوزا اواز به سینه تو نام سوزا
 محاسن در دود در میان کاش عجب آینه زخم تو مرهم سوزا

خفیه و صغیر اگر کرد
هر کوشش هر از خیمه بد کرد
کردت بخا بر سر خفت
کو هر عرف و حق در یکا کرد

آنم که بزم غم دانا و کف
ویرانه دل بدست آید
هر طایفه عیشی که فدیروم
قران غمت سازم و از آید

ای شوخ هر کس شایسته
وز جبین جهان که یک عیبت
عبت ز خوابان در ترک وفا
اما ز تو ترک بود فای عیبت

بابلت نموده از غم
رنگ فغان نشسته غم
مگر دل با صغیر عیشی است
ما سینه خفته آواز غم

باز این دل سودا زده بود
در سینه نهال آه بال گرفت
بجیده به قابسم خیال دور
کین دل یکا یک سودا گرفت

در سینه مرا لببت عیش راغ
سودا اگر سرم ز سر نایه در اف
نشان غم از حرکت بزم
جوشن شودم بر این سینه راغ

خدا

خبر دارم که راه میرود و بازو
دشمنیت هم که لاله دیدار
صحرای دل مرا اگر است
بجایان سراسر میرود و بازو

تا در دلم از غم فشرده کرد
زلف محرم است درازی کرد
بر یاد تو چون فضل بایم
هر موی من بر ستم می کرد

ای هر چه داشت عشق زان کوی
وی زلف جفون سینه را کو
ای موی بانه ماه بجای کو
وین مغر سخن موی در کوی

ز آن کس که جفون شود از خود فانی
ویرانه جیبند کل سر کرد
در راه تو ما در فشرده دلم
و اینک در جیب آینه زکانه

آنم که دلم به کوشش دارم
جاد و صفت آینه نشود
لب در دشتان منور شد
خاصیت بودای روزگار دارم

مانده فروش جگر به دارم
نام زده بیک صاحب ازیم
مرغان عیسا در جگر ازیم
ما سوسکان در فشرده ازیم

خاطر ز غبار نفس حقیقت
خبر بر بنش غصه خوردن
از ضعف بنارن امان دارم
بالذات عجبی شکفتن حقیقت

طالب نم آنکه خاک آب طهارت
خونم ز جگه بی رافع طهارت
آن جنت بر نعمت کیم
تا رسته درختان بهوش در آن

مدحش هست فکین نند
دل خا بدو بر طرف جبین
سرت بی عشق محال بکار
در کوته در جگر شایین
طبی شدم و انکه از طری
رشته بارت سخن باید
ز کاکر فتنه آه از غم
و اکنون ز خلفه سینه بر آید

طالب لنت امرو ز غم انگر ترست
شاد بایا کریت نگر ترست
بادت و زبان قضا غم بک
امروز که نغمه شاد و آه ترست

طالب نظری بر سه طور من
ظلمت که را در نظر نور من
جوان طلبی جانی از وصل
آتش ز خمر مرهم کافور من

المبر

۱۵۲
اسب دلم ز خاک در غوطه
در کام دلم بفرغ غایت
ما هم دوسه کای بی او برویم
ز سم که در مانی و مکتب شد

زین باد به جای خار خجسته
هر کس که ز بافتاد جسته
دور آیدت مباد کین غم
کین حسرت و آرزوی آید

در دوستی تو خود ندانم
خود جاک که با خودم ترن خوش
هم مد از غم مرد فلک خوش
من خون خودم ز خیمه بر آید

اسم که بجاک که بکند بریزد
آسود کیم چشم تر میریزد
جوان تو بارهای الماس جفا
بر کفنه جرات تک میریزد

زهرم ز فراق خود جدا که جند
خون زری است بینا که جند
ای غافل از انکه تیغ جگر تو کز
خاکم بینا ندا بیا که جند

طالب بنشین خاک غم بر کین
وز خون جگر دین حشر کین
اندک که در دجاستی نماند
رحمت خوار فلک زل و کین

آسوده دلی که خاطر نکشید
خوشدل از خبر که بار بر نکشید
من بیل آن کلمه که در کشتن
بزم در دست و زنت نشینید

اسب برده بود ششم امید
دیدم که نیاید بی دست تو امید
نبت ششم و پنجم بر کوه کابل
تا از ششم فصل صبح رسد

دور از تو ز سبکم نمود برست
از تب و کلام که در وجودی نیست
باز ای که در فراق جان نویست
از آتش زنده که در دیر است

برق نفسم خم من افلاک خست
افلاک دانه لاله بر خاک خست
سز در دل ای که اگر کی است
کیفیت با ده در سر خاک خست

تا از زلف تو گشت دست کوتاه
شد در ششم جهان جوی زلف سیاه
نما هر رخسار تو شد بر آه نشین
در دیده من کوه نشین گناه

تا از ششم عشق جهان فریاد است
وز جوی تباران بکمال است
هر آه بجزای جگر خجسته است
هر ناله به پست و ذل فراد است

سبهای نیم در دست چنانم
در روزگار سینه آه سنانم
ناتجرب و غریب منم
خاکستر در چشمم آه کاشم

طالب کل غم نکشت می چند
بر کمال ز تحلیت می چند
خمر من و زان زخوئه دامن
برق از اطنان است می چند

من بکا خلوت امید خودم
سر مایه انشای جوی خودم
خوارم بر هر خار و غریزیم
من فریده هر ذره خورشید خودم

با مال خود کنی که اوینا طلبت
در خون طلبید هر که سنا طلبت
ای بی تو نفس در جگر من کوک سنا
کلهای نگاه جو در مان طلبت

امشب که از وصل تو لذت گزاف
دل در کف غمزه خویشی انچه گزاف
چند آنکه نظر میکنم از عکس خوش
هر برده و دل صفت انچه گزاف

آه آن که دل از زلف تو زشت زشت
آسوده در آغوش تو زشت زشت
با چمن چمن زخمت نشیند بجاک
چون غنچه تکلیف میبافد زشت

چون ابرو چشمم شود بزمه با
بغی که کنم غم بهر پیشه نثار
بر در شود چپ و کمر از معنی
با آنکه مرا چپ بینی گشت ر

دست و دل و وفا که بماند
نخچه که نیست کار آفت
بر لوح نثار از زوینوید
کین نشسته بهر دست از آن

اغص که زبان در طلم شود
بر شعله اگر زدی هم و شود
کر مرهم داغ خود بر فکسم
ای تبه آب نمکسوده شود

نار دست محبت رک جانم گرفت
شد شرم گوی شریان گرفت
ناکر به شوقم ره جانم گرفت
دل که منصف کربان گرفت

آشوب جهان ز هوشم بیاب بود
و آن بخردی نهوشم بی بود
بر کفن من باین نیم ذوقی نیست
بر آتش از زوینوید بی بود

در باغ جهان یکایک غم شکفت
چون نوبت رسید آن شکفت
صبحی شکفت که عالم گرفت
نما می کرد بهم که عالم شکفت

هر زلفان

۱۵۸

حسرت بجز ناله و آهم کار
غم مغروران بجا کام کار
ناله بینه زخم از زوینوید
نبش که شد این لکا کام کار

بندیت که با طبعم شور نیست
وین آینه قدس از زوینوید
فصل از بایستیده دم آن حکم
با مبدع فیاض از زوینوید

آه که فراغت از رخ کلام دارم
آزاد یک از طره سبیل دارم
باران همه آشفته بوی کلان
آشفته از ناله سبیل دارم

این وادی آب و گل که می بود
در هر قدمی بانی سفر نمود
از آب و گل وجود بهر حرم است
ای کاش باین و عنبرین نمود

آه که دلم ز فیض مالک است
طاووس بزم مصحح است
نم که گمان قامت اقبال
فرهنگ که ساق عمرش خط است

ای گلشن جهان آری گلشن
با خشک بر او طبع گلشن
تا چند شوی نشسته ای شمع
از دست ندیم بهر گلشن

دغم که لب جو انهم نکست کین داغ از به در جها بی نکست
زین داغ دلم که دین داغ دلم در دین آن دهم یک نکست

ای شوق از نوکل در انوش خاک درت از ابراد بنا صیقل
باشد بکوبی هم از وضو نوکل سبانه نمک بکیم لب کوش

آغم که دلم اسیرم طلبیت آسوده ز غلبهها از در و بیت
بکینه مرا از استاد و بیت دین دوری هم نه مغفوره صیقل

اها داسم که هر دی این دوت صد سال از ان سوارید بهجوت
چندین سفری شدیم از کشتی بکینه مرا از استاد و بیت

فریاد کذاب رشک یار موند بک سلسله چین کوبه ابروی نه
صد عمر ابد طبعی شد عمری رسید دوشیزه شام کسب کینه

کراکین بن نایب باک ز بسم بر شعله که خرقه خاک ز نیم
ستاره حب جاک دامن کرد کینه اندازد ان جا کیم

آغم که دلم

آغم که بل ز غش بوم رسید رشچی ذوق در کلوم رسید
بکشت بهار از کلک تال بوم منام از روی رسید

آغم که دمی حد فست نشوم با حکس آلوده صحت نشوم
الف بدکم کوش الما بود خود کوی که چون لفت نغم نشوم

کز غصه قطره محل منی مسجدا که صد سجده فصل منی
سودا که مغررا که وی تخمبند از عقل اول منی

ناخاط من برده چش نکند صد فافله مشک در جها باز نکند
ناتجیح من شکفته میل من بر کل غور سبز زلف نکند

طالب ل و دین در ره شود این جان در سر کوبه مناشین
آندک که بعد برده مناشین بکینه مرا از استاد و بیت

تا که بر رشچی زلف نکند یکره دل برده داما نکند
تا ناله ز مغررا که بوم جوی بکینه مرا از استاد و بیت

کبرم که ملک کمر از عقدم زاد آفرین جاد است نه نارم بجا
در شوخط نسیم با عهد بار اوج مشک چمن فدا ده بود

طالب آب بر مهر اربت کیست دوزخ سازی و سواد بر یک است
چون باد خزان فرو آید بی غم ای زاده طبع خاک را بر یک است

نایک همه خون دل شد خورم تن لطمه خور موج غم خورم
در زلف نفیست جهان نیک این لقمه کز سوری بخت خورم

طالب سر در بر خود فرو نشستم کوشی یا نهی خود نشستم
خند اندر آرزوی خودی گم خرمیل طافان خموش نشستم

کفتی که را شوم در ایدش دل خوش کن و بر کاره ایدش
کو صبر چه و انچه دشمن بخواند کف خطه خونت و نه ایدش

در دوزخ از لطف تو در یک آید از حال شیدا نشکاید
در بیهوشی بیهوشی خورم صحرا بریت در دلم تنگ آید

آنم که بهار غم ز بانم خوش بوی گل سرشته از دماغم خوش
کر یک لقمه نفیست قند بر ترکان لخت جگر از دین و اعظم خوش

خانشاک ز راه عاشقان پیما غیرت ز نگاه عاشقان پیما
نماخودن دین و دل جگر خورشید ز راه عاشقان پیما

دور از رخ نو که دور از ناگاه جاکست برای دل از خجسته
در شکر ترکان همه باغ و زرا با آنکه بهم میرسد این دوستان

چون ز قصه نهال شبنم او سحاح سماع در آفتاب او
در سینه در آو سواد و طوکر قرص به و خورشید بنیاد او

از کوی هر کرم شبنم پیسید بک نخفناز بلکه نمر پیسید
عمری بکاست تا نو بودم اما دستم بر زلف نسیم پیسید

خورشید بی باغ جهان از زینا این گل چمن باغ اسما از زینا
به راه جگم که آرزو در طراوت این بنیاد باغ اسما از زینا

چشم محروق که بسجای
فواره شعله بر آید باشد
هر دم که ز غیبت چشم می
بر سینه جاک جاک در آید باشد

طالب زلال که در سینه
لبسته موهبای تخریبش
لب زکریا بر زو همان درش
خون منجر دود اع که در پیشش

سبب بیا آه صبح که می برم
در راه غمت چنانکه خواهم
بجز زلف نور قطره چمن بود مرا
این باد به رایان سبایم

ماهر صبر بروی قیامت کنیم
اندر دل جلوه غایت کنیم
بابر سراج فیضیاری کنیم
انجا که کله کوه غمت کنیم

چنان تو ضعیف عالم کنی
در سخن ال در لطفه نیندی
توان ز قلم و نگاه تو گذشت
ترکان که نموده دست ز میزند

سبب ما که نرم وصل غم کنی
با خوشی هزار کوزه بخت گیرم
که مضر ایاد او غنویا نبود
بر سینه زدن خن و لذت گیرم

کون

کونش شونی که سکن ایست
چون منته کهر ششم که خیرم
که شعله شوم در دل افغانم
که شعله شوم از سر ترکان زبیرم

طالب کل این چمن سینه کنی
بگذارد که میو بسجای کنی
مند و نبرد خنجر چنانکه
بخت سینه خوشی ان کنی

دل کاش بوی وصل که سکنی
از سینه لوت هر شدنی
با این همه سعی و جد که دارم
ای کاش که شوق کاشی کنی

و بدم رخ جانانم از جانم
بفرستد ز جانیانم عشق
بر بادند از غمتی نان برون
بارب نشو بهر مستکانم
آغم که بزم غمتی افروزد
با غم کل بوم آب جوار شود

بکشت اگر غم نبود بر لبین

ترکان من آید بر کان نشود

غمت و لعلان الوصل

بنارنج نیست نه هر جا دلدار

سنة ۱۰۸۱

محم

م

نمودی لب نرنگان بسم
 و زان لب خنده گشتی زنگ
 جوامع داد و ستد جگر خوا
 همان دریا فرو نشسته باز
 طبع چون باد بودم در حست
 بگر چون موج سرگرم حست
 فضا را روزی از نام تو زدی
 همچون جلوه دادم خست مری
 ز کرد دست غم بگریه کردم
 حیات فخرم سپردم
 جوختی سینه بر عیان نمودم
 جو موج آغوش در طول نهادم
 هم از بای تو کل موج فرسای
 شتابان بگریه دل به پای
 به نفسی که ابری می نمودم
 بیابان کوته را طی نمودم
 که تا که آسمان نورش انکیز
 همان آسوده آب آتش انکیز
 نکت از غنای بدست
 بسکی موج بدین شکستی
 مرا ز دست کردت از بخت خود داد
 چونک خوش بخت بودم
 بدین حال آتش اندود
 تو کفر مرا ز تحت آتشی بود
 نظر بر کار می کشادم
 ز سیار روی در عین تمام
 ز مایه عجم غوام طهر حوب
 نشستم با صد زانو زانو
 چه دیدم از بیتی سکونی
 ز بای فتنه ده خنجر سکونی
 چه دیدم از ناله زلم
 ز بسم ما بهند در هیچ آبم
 ز کشتی اربابی کوشه فقی
 و یا هر باره در آغوش موجی
 که از غم باشد رشته داری
 نه غم فایم رسد بر کناری
 و یا چون بودم از کشتی ایای
 ز غم بهی بود تا بهی

بسم

بجای هر نهال فوج افلاک
 کشیده سر بنار کشتی
 صنوبرست جام سرفرازی
 جو آه غمناک در اوج باز
 فتنه با اندیشه مددش
 ز بین در سایه زلفش زده پوش
 ز بین از عکس آن کلاه سیر
 کفون افتاده در آغوش هفتاب
 فلک تراب از ان اشجار چون
 نهال بخوشش ارباب در غون
 جو بر سر کن دو بزرگوار کام
 جو کل شکفت افرازی نگاهم
 بچندین صفت که آمدند آه
 طبع بودم باهی کاه با ماه
 بدین شفتی خنده جانا
 سر اینج و تاب استخوان
 دور و زربخ آب و گل کشیدم
 بس آنکه رحمت بر ساحل کشیدم
 بدان ساحل قضا است بود
 که بر جو آنش اندیشه بود
 ز بینی من نفع ز آساکه افلاک
 شدی افرازی از امر افلاک
 بعضی قدس استعراش حقه
 نمودی فوج بوسف در دل جا
 بهار لاله جوش و سنبل انیر
 نمیش غنچه آثوب و گل سیر
 گلش روی تیان عشق از
 خرم غارش سر غم و غم و غم
 ز بوی سنبل صبح خیز
 لکه عطسه زری غم سپهر
 لب سرخه لاله جوشی
 جولان ناب در تجاله جوشی
 ز سنبل نمین غم آلود
 ز ریحان آتش کیمش دود
 عبور نمیش هر صبح کجایی
 ز داغ لاله شنی بی

فدا و از بحر تحویل است
 در اندام حکم بدین اوقات
 جوهر کماست سوره حایا
 مقام است بر بارین با
 خدا از غمک ز غم آینه
 ریاحین بوش چو کز خورایا
 تبار از بر سر مردم ایام
 فید اتم نذر وی جلوه رادم
 که که از کربان است
 مصور است دیو کما حایا
 بنی مردم نهان در هرین مو
 همه حقان ابر و در بر او
 بر لب آن کرده شای بهرگاه
 تنیده ناز و بوی ماه
 ششیم هم چو در کلمه
 محبت طفل آغوشش
 عذار بر کشته سبیلش
 برود و شش نهان در جادویش
 بنار موی دوست تمی
 بشکین لقا و در جلوه تار
 نیاکو شش ز غم لطف جهان
 تینده بود از رطابی افی
 نو کفنی قناب ارتفاعی
 هزاران زخم دل خیمه در آ
 ز غم آن نهال غم آلود
 فسون غم در جهان و نسیم
 کوف آورده بر خط شوی
 جو نهر با سکن در موج ریحان
 عذار شعله ریحان طره رود
 بساط از لطف حید بر
 لعاب عشق بر مرکب کشید
 عروق انیس بحد بر سر
 برین سنجی ز مایه جلوه جلوه
 حو طورم جلوه برد از نظر بود
 هراسان سر و سرش را و چش
 بر آن ازاده محل سر شای
 سمند جلوه از بنو غم است
 بر آمد با کند غم سر تار

شتابنا با سزای سر زب
 ندیم با بی آن نخل فلک
 بر آوردم فغان کین نخل سر
 بهر مودا من صید به کیش
 نکل ز لعل بر خوش
 روز ان کس از شمع کوشش
 بهاسخ گفت این جایه چون
 از ان سوی فدا و او را و چون
 به غلمان این نام نه خوش
 بنی نوعم معین آدمی زار
 جو این نوسین کجور نیکو
 ز دل شکفت بهر شش لعل
 بر و صد نیکو جاد و د میدم
 صد اعجا سجا مود میدم
 بس که با هم اینجا خوش بوش
 جو موم و کپین طفلان اغوش
 بر بر دیم جیدن روز کاری
 که رست از نخل شای به چار
 رقم ز دهره برد از سه و سال
 بطرف امن با نقش اطفال
 قضا را روزی ز بهر حد است
 بشکین لب است خاتم
 فلک دم جنب در پاکداریا
 مکر و زلف دام آرم سکاری
 درین اندیشه اسم سحابه
 بدر با من این زورق کربان
 که ناکه صرصری بهر صحرایا
 چنان کز دبدبه خویش نهال شای
 گرفت آن نند با و با فاج
 عذار زورقم بر سبیل موج
 بیک مرکب از چشم زارم
 رسانید از کناری کنایم
 نزاران شور شم زان خار خارا
 ازین ششم جگر طوفان شای
 دلا مکمل ششم از کشت و صل
 مکن دست غبار از دامن وصل

ز قرب آشنایان و دشمنان
بجایان نبرد و صل اندیشینان
بخط لب تابک نامون نوری
یکی از ای این چهوده کردی

بری بگری رنگ جوهرت
نخیر وجودش ملایک است
بها بسان صد بوسه
رخ و زلف طاووسند و سنا
شب کیوشن فطرت منکنا
هر چه در عین اقیاب
اطانت کین جوفه علم او
ترکت قیاسی بر اندام او
بشیرین که ابد بماند و داغ
کفایتش از روی آینه
جوهرش منحل نماید که در
بیا بشیر خلد نقش منحل خوا
ز بس نازیک کردش آن رخسار
اگر نقشش بود ز رنگ حن

مهر و خورشید

سرم را باز شوروی گزینیت
که بی سوز دل آسمان نشین
مکر دارم ملایک گزینیت
که هر دم صحبت کم میکنم آه
چنان بینم که از دست و گزشت
بمن و کرده غم اندوه اندوه
چنان که سخت جیل و زنجیل
عنان چنان در بر من است چو کیل
و ما دم رفته عقل و هوشم از دست
چون ز اکو نه چشم من است
بگرداگرد خود چند آنکه بنجم
بلا آشتی من نمیشم
و ما غم سینه بر کاهت خوش
بویطر خجندی کف آه غم
سرم را بگریبان بقار است
چون چشم آشتین کرم نیار است
ز رخ افکنده کبر برقع ناز
چنان که زده هر و ن فدا بر ناز
منوزم که بر بر آن بر جفا
که غم بال فلک اما سبالت
کنون و نیست گزشتی بایم
مدش را او کف اسرار بایم
چو بیل نوم شیرین ز غم
کشم نام و نشان بیلان کم
و با از غم حجب مرغ کف
بحرف الموده سازد و کف
کسی اندک کسی هوشیار
که مالخ صلیب خاموش ارد
بجانش در زده آتش غم
بیان آید و ارد ما غم آید
نمود و باز منتقارش کف
غم آتش زده قفیل عبقار
عجب که سر زجب او بر ارد
که در طوفان سراز در بار ارد
مهر اتم حفت بوته را رسید
که از غم زبازم لب پرست
صفرم قدس را در آید
فغانم را ارد در آستین است

در آیم خون بیافش عرش در جوش / شود صد غنای بیت بهوش
 من آن نویل طوطی مقام / که بلبل خون شکست عظام
 نیک باشم بمقتار شکر ریز / کنم سرخه مشک رنگ ریز
 از آن برین منجوش در بار / که حبس من از دروی باز
 غلط کفتم من کفرت / خوافات مرا قد بقتل
 مراست خوف در بر طفت / که کردن باز از لبان طفت
 بکار آید روانه بهر آن / برای چشم زخم درو که هر
 همه لاف همه لاف مملات / جو در خود بنگرم در چشم
 یکصد با سراجم خام کفار / لب بیکانه در زبانی اشار
 ز صد بنیم که صاحب ادب است / عود و سحر طوطی و سحر
 یکدست ز کس عوده آید / یکدست از کوشه ابرو و آید
 بهر نغمه که آوزم خمیر / کنم صد طفل را در بخودی سیر
 کل وی سجد اعدا دارم / و یا شهر کی خود در عظام
 من آخر که اندام شو از سر / همین شربت جنت بهر شمع
 و که در بساط منبت خیری / که نتواند از در خوش نشینی
 مرا این خود در دست من است / همه عالم کز آن اندر گشت
 اگر دستان من حاکم گشت / مبنی هر چه کفتم حاکم گشت
 و یا در دل بود علم نهانم / که باشد باره با شمس آسم
 کتب ملی ده ام در دستم / یک علامه ام در دستم

سر دانه که حکم دانند / در علم و حبه الی خوانند
 که این علم حکم سیر / که قیل و قال او نبود زیار
 سجد الله که من روشن بگویم / در ادراک امور و شمس تمام
 و یا چون آینه افتد بدین / عبار از وی کس نشد در بیان
 من آن صدف دانه کینه / محو از بوی آمده از من
 که در در چون بنان عوده / هر حسن طبع بر سر باز
 و که من کج و سبزه روزی / که از آهوی نباید طبع بود
 بر سر بکنند صد بنیم / بکنجی ره بب بر حبس
 اگر گویند دل ده جان ببارم / و که گویند جان ایمان ببارم
 مرا آب شل صاف هر است / در و عکس که افتد عکس
 بیای هر که خاری بر شیند / مرا در سینه صد خنجر نشیند
 بهر نغمه شین در غم شینم / بهر غم دیده در غم شینم
 نیم یک لحظه فارغ از غم شینم / نشینم یکدست در غم شینم
 ز باغ نغمه باشد وقت کفایت / کوا که این نغمه طبعی است
 لب لطف میسند در محلی / که نشیند بر دل کرد طایله
 سلام تحم غم در سینه کارم / و در کج برادر خنده دارم
 نجوای خنجر و شمشیر / که باغ خفته بود یک انغوش
 عود شعله تنگ اندر برم بود / سر بر زانو بی خاکرم بود
 یک خوب و غم شینم روی نمود / که شمشیر غم ابرو نمود

سرشکم ابروی زهر بر بخت
 همه الماس میوخت و میوخت
 لبم آشنای از سر در
 لصد حسرت و دواعی بوسه میگرد
 درین آشوب بیا که از خود
 نو کفنی از قضا بر چه دام آب
 نفیسم نه که بایم در رکاب
 سفر نفس این هفته خواب
 مبدل خواهد شد آینه بی
 بود در طالع من نقل مکان
 فلک در خاطرم بگردانم
 که چندین سالم بیرون ازین
 که این زخم زخم عیش جان
 که یادش بخت دایم در جواب
 نجات ملک بکشتن خان کرد و کشت
 کند مار سینه و چون حیران
 فلک و بدبختگان خاک را
 کند در سر نه دان کرد درش
 فلک رفت گرفت از سایه او
 ز سر بد آفتاب از سایه او
 قضا نور صفا در یکدگر بخت
 از آن آب و گل این بکرا
 غدا هم بزم را از وی بخت
 ز کرمی و عوی این بخت
 عروس خجسته خلق زهر سویی
 عیبه حب حور افش از بوی
 ازین خیال نه دان بخت
 همانا که از خدا بخت
 که مستی خور در درویش
 چنین بچند از بهر خودش
 بهر عسلی چراغ انجمن است
 شراب و شیشه و شمع و گل
 کفر کفرم نمیر و نیست
 در او مساکر استی نهایت
 دمی که زرفشان نبود بر بخت
 گفت افسوس انا که بخت

که بر کوته

۱۲۷
 که بر کوته ابرو سازد
 چنین امواج خسته فتنه سازد
 یک زربین قبا در بر ملمع
 یک زرشک گلزار مرصع
 آناه عینش آن بر سر خود
 بیان فوق مجر کاکل دود
 چهار آینه در زن داده تریب
 همه خورشید بکر ماه کرب
 که کشتن کفته نک در کش
 میانش را یکا زرد و زرشک
 خبر کشتن شبانه بر زشتها
 همه از آنش اندازد و زرد
 کمان از کوته ابرو و مودا
 جوار طرف کلمه بزم ابرو
 یکا تنوع کفش ز خنده جور آب
 کزد آتش کز بزم عجم
 جوتاب میوخت از قبضه نیش
 همه که هر یکا را از جوهر خویش
 از دالماس در آب غرق غرق
 دم انکار یکا بر آن زایزق
 قضا تا بید چون فولاد نیش
 بزهر چشم بویان داده آتش
 زبان مار کرد بوی یکا شش
 نداشت کن در اعوشش نیش
 یکا چون ماه نو خمش نهامت
 دیابا دل صد آشوب قیامت
 یکا زیبا بکشت در خم ران
 که که دیبا از و تعلیم جوان
 ز سیم آتش فند در متوجعش
 ز رشک از کیهی بیانش
 یکا سیری چون در صحنه
 بیایان یکا آید به جوان
 و کر خوار استکباریست سازد
 خجل فرما در آتش سازد
 یکا بجان سنان مار کرد
 که ز هزار وی کن در بویه
 در آید از کبر که است و مجوز
 یکا در خیل شیران که است و مجوز

که از بهکان تیرش فروزد صفی رخسار من بنی لورزد
 کهرخ از بنام کین بر آرد جو خون بر رخسار لاکه کرد
 دلیری را از بند بر سرش فروزد که خود و همتش سازد و سپر
 در جنگ آور بر برابرش زنده از کرد کاشی خون زنده جو
 یازاد در دل آتش آسای ز بهکال لعل بکاید در جیب
 ز خون بر سر خشم غم انگیز ستاره زره سازد و بر ویست
 عدد در زنا کوشش سوختن شود در کان خشم تنگ جوش
 بنج هر که اسیر شود کافد فلک بهر شش کفر از شعله بافد
 یک آنفته تیری کشیده شود که باشد با کوزه شمشیر کار
 جو بر که از ساحل بگذرد که توفش زنده است بافد
 اجل دار آلا آمد ز شش و با نبود سوسوی درغش
 در اندم نصرت و دولت هر بر آن چون شمشیر بایند آفرین گو
 نظیر کینسان بود رکاش نماید بر شمشیر بای خطایش
 فلک قدر انقیاد جاودا باد
 همیشه شاد بخت جوانان باد
 بهای فرمایون بخت بر در مدت باد بر سر کبوتر
 بنجوت سعاداد مهم و بهار فلک کرد سر کرد و دوست
 یک بر حرف طالب کوش کبی
 صد فر با کهر آغوش کبی

غلام

غلامی باشد او نواب ارمی عین از بهر بیانش اخلد
 کردن کرده بهر نیکیت می زهر بر پیش طوق غلامی
 غلامی شش دل کرد و مضمی که کرد از غلامان قدیمی
 دو سال آمد که از محنت گشت زاجون بوسه فرست گشت
 بکاید کرده از سکن فراموش یکی کردیده زنده خانه بردوش
 نه از خواب کنون از آساید بیدار شود از خوابش
 اگر لطف نوازش شود بخشد چه خور کرد مار را تو بخشد
 عنان سویی طن بده بندی کند خورشید خود را شش خدی
 دور روزی با غم آشامد اگر دوسوی طوفان در آید
 ستایان سازد ساز و شتاب کند لعلین دل در بای کان
 همه ره طلی تادان تملک نکو به نعل است این باغیان
 بدین در که رسد خوشتر از سر سرون کند شور و طن
 نماید سبک با زنده باشد
 بجان زنده باشد بخت
 منت المنصور

Handwritten text in Persian script, organized into three columns. The text is dense and appears to be a historical or administrative document. The script is in a cursive style typical of 18th or 19th-century Persian manuscripts.

Handwritten text in Persian script, organized into two columns. The text is dense and appears to be a historical or administrative document. The script is in a cursive style typical of 18th or 19th-century Persian manuscripts.

میدر
کنند گمانت اگر بیا افتاد
از دلف که توکل جان

بقلعه و نه می باشد
بسیج نیز تحت بدو جانم

بجز دلم نیست به خنک باز آید
کزین غنچه سوخت افکندم

زینکه زارت کنین که باورین
بهست دولت جاوید کانیات را

ال جو مرده عید زلفه انوار
ز چشم خود به ظاهر نجات مرا

نقد شعاع و نور بخارا
بوقت موسی و او در غمار

غیر و در عالم غم و غم
بل غمت زار زارم که با سودا

کنند طاعت یوسف یا نه نیست
شست شیشه عصمت غمت زنجار

عشق غنچه را به جود از این
جو بهوش خورشید را

بلکه قاف اگر مدغم خود عید
بوز از زلف اندوه بال عفت

این دل که داشت با تو ازل صحبت
نامه آید بهوش کیفیت شراب

از پس بار لعل تو خوردم که بر دلم
از تو قلند نوحه از طغف شراب

چون خضر بی محبت شدی جاودانی
امس که با تو اودم شراب

مانده آفتاب که ز زلفه می
بگاسه که عطر خفاقت شراب

شده خشنی حوا به فدا قلند زلف
بسر ذات تو رفت حکمت شراب

از سعه ذراع دل خضر بهوش رفت
این شویا بار از عاقبت شراب

از نظر خفا به برش از ناچار خفته
بطبع پاک خشن زنده غمت شراب

دل آید یافت ز آید زینک به
سوی طبع است غمت شراب

عید بر بغیر باره زیار از کسید
از پس که دید باره از صفت شراب

دلم هنوز دمانت زلفه زلف
خشن بهوش خفاقت زلف شراب

شکر که لعل زلفه زلف
کلیمه عطر زلف شراب

بود ساع لعل تو در کمال
شبی به خفاقت زلف شراب

از آن حال زلفه زلف
غبار زلفه زلف شراب

صدیقه لعل تو بر عهد دل عید
بود و کلام عطر زلفه زلف شراب

Handwritten text in the left margin, likely bleed-through from the reverse side. The script is in a cursive style, possibly Persian or Urdu. The text is arranged in several lines, with some characters appearing to be part of a larger word or phrase. The ink is dark and the handwriting is somewhat slanted.

Handwritten text in the middle margin, also likely bleed-through from the reverse side. The script is consistent with the left margin, showing a cursive style. The text is arranged in several lines, with some characters appearing to be part of a larger word or phrase. The ink is dark and the handwriting is somewhat slanted.

Handwritten text in the right margin, likely bleed-through from the reverse side. The script is in a cursive style, possibly Persian or Urdu. The text is arranged in several lines, with some characters appearing to be part of a larger word or phrase. The ink is dark and the handwriting is somewhat slanted.

Handwritten text in the main body of the page, likely bleed-through from the reverse side. The script is in a cursive style, possibly Persian or Urdu. The text is arranged in several lines, with some characters appearing to be part of a larger word or phrase. The ink is dark and the handwriting is somewhat slanted.

بایست که
سکندر در کنگر
سایه اندازد گرم بخت و بخت

ایستاده رگانه صیقل کار
حقه بر دونه که در دونه دارد

ننگان کجای است
چو سار و خند بیکم

قدینا کز یون بویون
چای سوس و بخت از دونه

جیسر غنچه قند استون
قلعه همت نابی برج و بار و قلعه

برآه التفات که در اولد
یکانه دلو صحت محرم اولد

بیم بر کنگر بخت
بوکستانه رگانه

خوف فاخته چینی
اعتبار سزا خاتم اولد

اطوار بزرگم با خشن
جانب سنگ بخت

تاج خنده دانه کجا
جو دونه کجاست

بیا بکس و دین
نهارت کجاست

بیکه تا دونه
کس کجاست

فخار کجاست
بیا بکس و دین

کند کماله
سزا دونه

کند کماله
سزا دونه